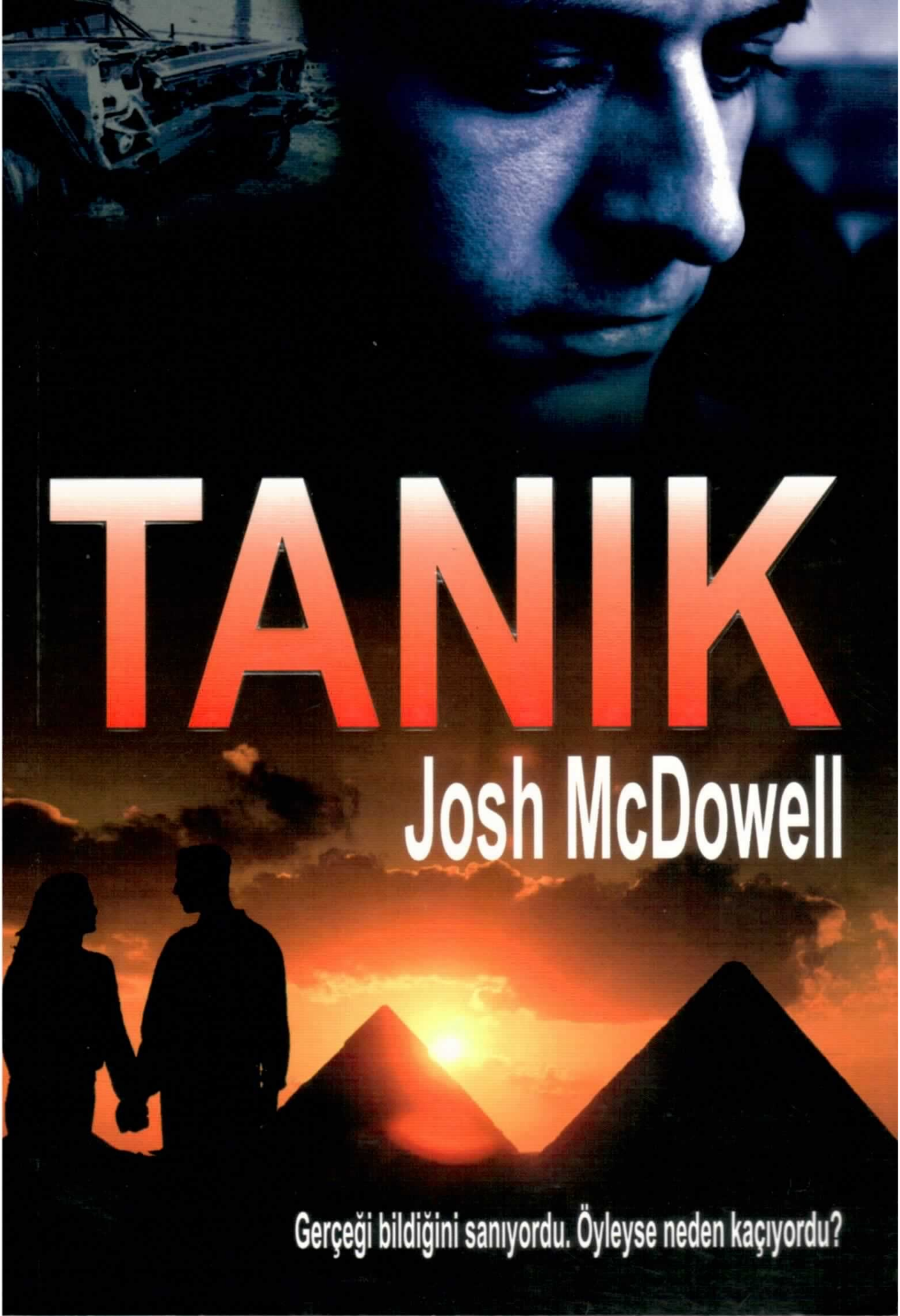

TANIK
Josh McDowell
Gerçeği bildiğini sanıyordu. Öyleyse neden kaçıyordu?

Tanık

Josh McDowell

Telif Hakkı/Copyright Josh McDowell, 2013

Originally Published by Zirve Yayıncılık

E-Kitap Hristiyan Kitaplar tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için sitemize ziyaret edin.

Türkiye'de Kilise Adresleri

İçindekiler

Giriş

İki haftayı aşkın bir süredir, beni 60'lı yılların başındaki Beyrut sokaklarına geri götüren gerilim dolu bu kitabın sayfalarını çevirirken, adeta başka bir gezegende yaşıyormuş gibiydim.

"*Son*"sayfaya geldiğimde içimi bir hüzün kapladı ve öykünün kahramanlarına veda ederken böylesine heyecanlı, böylesine sürükleyici bir kitap bir daha karşıma çıkar mı diye düşündüm.

Kitabın nefes kesici öyküsü tek bir kentte değil, Atlantik Okyanusu'ndan Basra Körfezi'ne dek uzanan ve benim iş yolculukları yaptığım, tatillerimi geçirdiğim ya da dostlarımı ziyarete gittiğim çeşitli ülke ve kentlerde geçiyor.

Duyguları kamçılayacak, kahramanlarının peşini bırakmayan olaylar yüzünden kalbimin hızla atmasına yol açacak bir öykü hayaletmiştim. Güney Avrupa'da başlayıp bir Kuzey Afrika ülkesinden diğerine yapılan amansız kovalamacalar, kahramanlık dolu serüvenlerle gerilimi Akdeniz boyunca artan ve Orta Doğu'nun kalbinde noktalanan bir macera düşlemiştim. Bana kendimi ve nerede olduğumu unutturacak, hayal gücümün ardından koşabileceğim, kahramanlarıyla birlikte tehlikeli ve korkulu anlar yaşayabileceğim, dostlar ve sevgililerle mutlu ve eğlenceli dakikalar geçirebileceğim,kahramanlarının yüreklerine, akıllarına ve duygularına hükmeden aşkı tadabileceğim bir öykü hayal etmiştim.

Aşk mı? Elbette, neden olmasın?

Aşk, genç yaşlı herkesin özlemini çektiği şey değil mi?

Aşk güçtür... aşk vermektir, fedakârlıktır... aşkı görebilir; her aşığın kalp atışlarında duyabiliriz... Aşkta yaşamlarımıza hâkim olacağını, evlerimizi dolduracağını umduğumuz huzur ve barış vardır. Aradığımız bu aşkı nerede bulabiliriz?

Yazarının hayal gücünün, zekâsının, algı ve yaratıcılığının uç noktalarına kadar beni kavrayıp götürecek bir öykü hayal etmiştim. Böylece nerede olduğumu unutup satırlar ve sayfalar arasında kendimi kaybedecektim. Tüm diğerlerinden farklı, özgün, yalnızca belirsizliklerle dolu heyecan verici kahramanlık öyküleriyle dolu olmakla kalmayıp, çocukluğumuzdan yaşlılığımıza kadar karşılaştığımız, bizi merakta bırakan önemli soruların çoğunu yanıtlayacak bir öykü düşlemiştim. Öyle ki, bu derin sorulara verdiği yanıtlar, dönemlerinin en büyük düşünürlerini, dâhilerini ve filozoflarını ikna edebilecekti.

Her öykünün gerisinde fikirler ve düşlerle dolu, araştırma, bilim ve edebiyat alanlarında özel yeteneklere sahip, yenilikçi ifadeler ve yaratıcı öyküsel anlatımlar üretebilen bir yazar ya da yazarlar vardır.Ben de kendimi, yaşadığımız bu Doğu toplumundaki gençliğin arzularını olduğu gibi, yetişkinlerin beklentilerini de tatmin edecek, yüreklerindeki coşku ve heyecanı yansıtacak, yaşamın gizemine ve sorunlarına çözümler sunacak böylesine bir öyküyü üretebilmek için gerekli olan donanım, adanmışlık ve yeteneğe sahip bu büyük yazarlarla çevrelenmiş buldum.

Bu öykünün, kuşağımızın en büyük romancısını kaybettiğimiz yılkaleme alınıp yayınlanmış olması bir rastlantı değildir. O, “Tanık” adlı bu öykünün kadın kahramanı tarafından sevilen bir yazardı. Biryargıçtı ve en iyi roman yazarlarından biriydi. Hem

Mısır'ın büyük yazarı, hem de dünyanın en ünlü yazarlarından biri olması nedeniyleNobel Edebiyat Ödülü sahibi Naguib Mahfouz'a Mısır Arap Cumhuriyeti'nin en yüksek onur madalyası verilmişti.

Okuyucu dostum, Doğu ve Batı'nın en ihtişamlı ve en eski kentlerine, en büyük uygarlıklarına birlikte konuk olurken, geçireceğimizo güzel saatlerin tadını çıkaralım. Öykünün kahramanlarıyla aşk, serüven ve kahramanlık dolu anlar yaşarken, onların hayata ve sonsuzluğa dair sorulara buldukları yanıtları birlikte keşfedelim.

Henri Aoun

I. Kısım

1

ızı ölmüştü. Karısı ise kayıptı. Şimdi ise Refik Remzi'yi ölüm korkusu sarmıştı.

Yaşlı adam, Monte Carlo sahilindeki saray yavrusu dairesinin görkemli salonunu adımlarken, bir yandan da saatli bomba ya da kiralık katil kurşunu yerine akciğer kanserinden ölmeyi yeğleyen biri gibi durmaksızın sigara içiyordu. "Yalnızca iki günümüz kaldı" dedi. "Siz gelmeden önce onlardan yeni bir not aldım. Cuma

gününe kadar daha fazla para göndermediğim takdirde, Claudette'i öldüreceklerini ve sıranın bana geleceğini söylüyorlar. Bu yüzden, lütfen BayAkat, size yalvarıyorum – bana iyi haberleriniz olduğunu söyleyin. Zira daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Şimdi ne kadar istiyorlar?"

Remzi, "Yirmi beş milyon" dedi. "Daha önce ödediğim on bir milyon Avro'ya ilaveten."

Sıradan bir ölümlü için bu son derece büyük bir rakamdı. Ama 79yaşındaki Remzi sıradan bir ölümlü değildi. Altı ay önce, ölen kardeşiyle birlikte 1963 yılında kurduğu şirketi Blue Nile Holding'i birFransız şirketler grubuna 563 milyon Avro'ya satmıştı. O şimdi Mısır'ın en zengin insanlarından biri; Kuzey Afrika ve Orta Doğu'nun seçkin iş çevrelerinde yaşayan bir efsaneydi.

Odanın diğer köşesinde pahalı İtalyan derisinden yapılmış kanepede oturmakta olan Mervan Akat, zihninden bir durum değerlendirmesi yaptı. Remzi birçok açıdan kusursuz bir müşteri sayılırdı – yaşlıydı, zengindi ve dehşet içindeydi. Akat'ın özel güvenlik firmasını kurmasının öncelikli nedeni bu tür müşterilerle iş yapmaktı.

Ancak bu iş, ağzında çok berbat bir tat bırakmıştı. Açgözlülük, rüşvet, şantaj, cinayet. Nereye baksa, hangi taşı kaldırsa, insan ruhunun düşkünlüğüyle karşılaşıyordu. Dünyada en çok sevdiği iki kadını kaybetmiş olan bu yaşlı ve zavallı adamı teselli edecek bir söz bulamıyordu. Bu işten tümüyle yakasını sıyırma zamanının gelip gelmediğini düşündü.

Akat espressosunu bitirdi. Bakışlarını Akdeniz'in parıldayan sularına ve çevredeki lüks apartmanların camlarından yansıyan batmakta olan güneşe çevirdi. Anne babası yaşıyor olsalardı, son sistemhelikopterler, Humvee'ler (özel silah ve zırh donanımlı askeri araç),Armani takım elbiseler ve kurşun geçirmez yeleklerin yer aldığı bugünkü yaşamı hakkında ne düşünürlerdi? Aldığı riskler çoğaldıkça, kazandığı para da artıyordu. Zaten başarılı bir iş dediğin de böyle olmaz mıydı?

Annesinin ona ne söyleyeceğini biliyordu. Ordudaki görevinden sonra Beyrut'tan ayrılması, bir doktor ya da mühendis olması ve Paris'te Rana'yı bulup oraya yerleşip ev bark sahibi olması için ona yalvarmıştı. Oğlunun sakin ve güvenli bir yaşam sürmesini, erkek evlatlar sahibi olup onları barışsever, eğitimli ve başarılı insanlar olarak yetiştirmesini çok arzu etmişti. Ama o budalalık edip bunlarınhiçbirini dinlememişti. Annesi acaba şimdi onu görebiliyor muydu?Zenginlerin karılarını şantajcıların ve uyuşturucu baronlarının elinden fidye karşılığında kurtarmalarına yardım etmek için harcadığı zamanı biliyor muydu? Müşterilerinin Bağdat, Musul ve Felluce gibitehlikeli bölgelerde güven içinde seyahat edebilmesini sağlamak içinne büyük çabalar gösterdiğini biliyor muydu? Acaba ölüler ağlar mıydı?

Mervan Akat en sonunda, "Haberlerim var, ama korkarım iyi değil" dedi.

Remzi endişeyle sordu, "Claudette hakkında mı?" "O caniler yoksa ona bir şey mi yaptılar? Onları öldüreceğim. Size yemin ederim Bay Akat. Onları bulup bu yaptıklarının acısını çıkartana dek huzur bulmayacağım."

Akat başını salladı.

“Evet, Claudette hakkında, ama düşündüğünüz gibi değil. Lütfenoturun.”

“Bana bütün bildiklerinizi hemen anlatın.”

“Elbette, Bay Remzi. Ama lütfen oturun ki, her şeyi anlatabileyim.”

Son iki haftadır sağlığı gittikçe bozulmakta olan Remzi aşırı kilolu bedeniyle büyükçe bir koltuğun üzerine çöktü ve gergin bir şekilde bir sigara daha yaktı. Endişe dolu gözleri kızarık ve nemliydi. Öne doğru eğilerek, “Lütfen Bay Akat, benimle oyun oynamayın. Rica ediyorum” dedi.

Akat başını salladı ve şöyle sordu: “Bay Remzi, Sao Paolo sizin için ne ifade ediyor?”

Yaşlı adam şaşırmıştı.

“Brezilya’daki kentten mi söz ediyorsunuz?”

“Evet.”

Remzi omuzlarını silkti. “Hiçbir şey ifade etmiyor, neden?”

Akat ısrarla tekrarladı: “Hiçbir şey mi?”

Remzi, “Hayır, etmesi mi gerekiyordu?” diye yanıt verdi.

“Blue Nile şirketinin orada ofisleri ya da fabrikaları var mıydı?”

“Hayır.”

“Üst düzey yöneticilerinizden herhangi birisi o kentten mi gelmişti?”

“Hayır.”

“Şirketinizde çalışanların arasında oralı olan var mıydı?”

“Sanmıyorum.”

“İş icabı hiç Sao Paolo’ya gittiniz mi?”

“Hayır.”

“Eşinizle birlikte hiç oraya tatile gittiniz mi?”

Remzi dudak bükerek konuştu, “Tatile çıkacak zamanım mı vardı? Ben güçlü ve çok meşgul bir insanım.”

“Bayan Remzi herhangi bir nedenle hiç Sao Paolo’ya tek başına gitti mi?”

“Hayır, elbette gitmedi.”

“Bundan kesinlikle emin misiniz?”

“Konuyu nereye getirmek istediğinizi anlayamıyorum.”

Akat ısrarla sorusunu yineledi, “Emin misiniz, Bay Remzi? *Düşünün.*”

Refik Remzi koltuktan kalktı ve sigarasından derin nefesler çekerek tekrar odayı adımlamaya başladı.

Anlık bir duraklamadan sonra, “Aslında düşünüyorum da, belki de

oraya gitmiş olabilir” dedi.

“Lütfen anlatır mısınız, bu nasıl oldu.”

Remzi, “Anlatacak fazla bir şey yok” diye yanıt verdi. “Claudette’in ikinci dereceden kuzeni bir zamanlar bir Brezilyalı’yla evliydi. Ama ilişkileri çok kısa sürdü, altı ay kadar sonra zaten boşandılar.”

Akat, “Düğüne gitmiş miydiniz?” diye sordu.

“Hayır, ama Claudette gitmişti. Oradan, yani Sao Paolo’dan nefret etmişti. Kenti fazlasıyla kalabalık ve gürültülü bulmuştu. ‘Cazibeden yoksun bir New York gibi’ demişti.”

“Bu düğün ne zaman olmuştu?”

“Bilmiyorum, üç dört yıl önceydi galiba.” Remzi, pencerenin yanındaki barda kendisine bir içki hazırlıyordu. “Niçin soruyorsunuz? Bu sorularla nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Akat eğilip evrak çantasını açtı ve içinden büyük sarı bir zarf çıkararak Remzi’ye uzattı.

Yaşlı adam martinisini yudumlarken, “Bu nedir?” diye sordu.

Akat, “Zarfı açın, göreceksiniz” dedi.

Remzi bir an Akat’ın yüzüne baktı, ardından içkisini masaya bırakıp ona doğru yürüdü ve zarfı alıp yavaşça açtı. 20x25 cm. ebatlarındaki siyah beyaz fotoğrafı dışarı çıkarırken, yüzünün bütün rengikaçtı ve gözlerinde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Çünkü Remzi, elinde alt köşedeki tarih damgasından son 48 saat

içinde çekildiği belli olan karısının bir fotoğrafını tutuyordu. Ancak bu, fidye notuylabirlikte gönderilen önceki fotoğraflardan farklıydı. Bu resimde karısının elleri bağlı değildi, ağzı da kapatılmamıştı. Onun yerine karısı ofise benzer bir yerde masa başında otururken ve bir müdür ya da şef gibi birisiyle konuşurken görüntülenmişti.

Remzi en nihayet kısık bir sesle, “Hiçbir şey… Ama hiçbir şey anlamıyorum” diyebildi. “Bu nedir? Nerede çekilmiş?”

Akat, “Bu görüntü Sao Paolo’da bir bankadaki güvenlik kamerasıyla kaydedildi” diye açıkladı. “Eşiniz kendisi için fidye olarak gönderdiğiniz paralardan bir miktarını o bankadan çekmiş.”

Remzi titreyen ellerinde tuttuğu bu resmi algılama konusunda gerçekten zorlanıyordu.

Yaşlı adam en sonunda şöyle dedi: “Siz neler söylüyorsunuz, Bay Akat? Yani karım… Bütün bu işi onun planladığını mı düşünüyorsunuz? Bu resmin de bana ihanet ettiğinin kanıtı mı olduğunu söylüyorsunuz?”

Akat hiçbir şey söylemedi. Yaşlı adama bir eylem planı önermeden önce, acı gerçeği sindirmesini bekledi. Fakat bunu yapma fırsatını bulamadı. Aniden iki el silah sesi duyuldu. Odanın pencere camları gürültüyle patladı. Yaşlı adam yere yıkıldı. Ağzından kan geliyordu. Refik Remzi ölmüştü. Mervan Akat bir sonraki hedefin kendisi olmasından korktu.

2

ilah sesleri odanın içinde yankılanmaya başladı, kırılan resim çerçevelerinin ve tabakların parçaları çevrede uçuşuyordu. Mervan büyük meşe yazıhanenin arkasında siper aldı.

O anda Remzi'nin korumalarından ikisi ellerinde silahlarıyla odaya daldı. Ancak kısa süre içinde, pusu kuran nişancının kim olduğunu göremeden, hatta silahlarıyla karşılık vermeye fırsat bulamadan vurulup öldüler.

Mervan vakit geçirmeden telefona uzandı, ama hat kesikti. Silahına doğru el attı ve birden girişteki güvenlik görevlileri tarafından alındığını anımsadı. Remzi'nin değerli antika vazo koleksiyonunun bir bölümü başının tam üzerinde parçalara ayrılmaktaydı. Aralıksız süren ateş çevredeki bütün mobilyaları parçalıyordu.

Mervan orada daha fazla kalamazdı. Remzi'yi öldürenler belli kidürbünlü silahlar kullanıyordu. Onun odanın içinde olduğunu ve nerede saklandığını biliyorlardı.

Mervan kendini sol yana attı ve yerde sürünerek cansız yatan korumalara doğru yaklaşmaya başladı. Silah atışları birden şiddetlendi. Mervan ani bir hareketle korumaların silahlarını aldı, ardından Remzi'nin eşinin fotoğrafını da kapıp açık kapıdan dairenin ana girişine doğru atıldı.

Tam bu sırada asansörden iki koruma daha dışarı çıkmak üzereydi.

Mervan onlara, *"Yere yatın! Yere yatın!"*diye bağırırken, giriş alanı silah sesleriyle doldu.

Tehlikeyi fark eden birinci koruma kendini anında yere attı. Diğeriyse o kadar şanslı değildi. Sırtından iki kurşun yedi ve acıyla haykırmaya başladı.

Birinci koruma bir yandan umutsuz durumda olduğu anlaşılan arkadaşına yardım etmeye çalışırken, *"Bay Akat, çabuk merdivenlere koşun"*diye bağırdı.

Mervan bu öneriyi dikkate alıp hızla merdivenlere yöneldi. Kendisini bekleyen biri olabilir kaygısıyla silahlarını ateşlemeye hazırdı.Merdivenler güvenliydi. Hızla on kat aşağıya indi, ama olayın şokundan adeta sarhoş gibiydi.

Kısa bir süre sonra lobideydi. Şoförünün kendisini hâlâ bekleyipbeklemediğini merak ediyordu. Süratle artan insan kalabalığını gözleriyle taradı, fakat tanıdık bir yüze rastlamadı. Uzaktan siren seslerigeliyordu. Bir yerde yangın alarmı çalıyordu. İnsanlar çığlık atıyordu. Ortalıkta tam bir kargaşa hâkimdi. Ama en azından silah sesleri şimdilik dinmişti.

Kalabalığın içinden birisi, *"Bay Akat"*diye bağırdı.

Her tarafta özel güvenlik görevlileri ve sivil giysili ajanlar koşuşturuyordu. Apartman sakinleriyse panik içinde asansörlerden dışarı akın ediyordu. Mervan tanıdık birini göremedi, ama aynı sesi tekrarişitti.

"*Bay Akat, buradayım."*

Tekrar geriye dönüp baktığında, ufak-tefek, sevecen yüzlü şoförünün kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü.

Adam nefes nefese, *"Bay Akat, lütfen, sizi buradan dışarıya*

çıkarmalıyız. Lütfen bekleyin, arabayı kapıya getireceğim” dedi.

Mervan ise, “Seninle birlikte geleceğim” dedi.

Şoför, “Hayır, hayır, mösyö” diye ısrar etti. “Arabayı getirmem bir dakika bile sürmez.”

Şoförü Monako’nun en ünlü ve en lüks rezidanslarından ikisi olan “Egemen Palas” ve bitişiğindeki “Yalı Palas”tan kaçmaya çalışan insan seli arasında kendine bir yol açmaya çalışarak kapıya doğru yönelmişti bile.

Mervan’ın adamla tartışmaya niyeti yoktu. Düşünecek çok daha önemli konular vardı. Claudette Remzi ve suç ortaklarının Mervan’ın para transferlerinin izini sürdüğünden haberi var mıydı? Bu izleri ta Sao Paolo’ya kadar takip ettiğini biliyorlar mıydı? Refik Remzi’yi tam o anda öldürmelerinin nedeni yeni izlerin peşinden gitmesinin önüne geçmek miydi? Ama bu mümkün müydü? Zira bubilgileri Remzi’yi ölmeden sadece birkaç dakika önce açıklamıştı.

*Akat ve Ortakları*şirketi Remzi için yalnızca on günden beri çalışıyordu. Remzi’nin yıllardan beri hizmet aldığı Paris merkezli başka bir güvenlik şirketi daha vardı. Akat’ın şirketi ise Remzi’nin kızının öldürülmesinden ve karısının kaybolmasının ardından yalnızca bu iki olayı araştırmak üzere görevlendirilmişti. Mervan ilk iş olarakFransız korumaları kendi adamlarıyla desteklemeyi, hatta değiştirmeyi önermişti, ama Remzi bunu kabul etmemişti. Şantajcıları kuşkulandıracak ya da sevgili eşine zarar vermelerine neden olabilecek göze batan hiçbir değişiklik yapılmasını istemedi. Remzi bu konudaölümcül bir hata yapmıştı.

Mervan farklı yönlerden gelen birçok polis aracının ve ilkyardımekiplerinin binanın ön tarafındaki alanda toplanmakta olduğunu gördü. Basın mensuplarının gelmesi de uzun sürmezdi. Mervan'ın en son istediği şey resmini bu konuyla ilgili olarak Avrupa ve Orta Doğu gazetelerinin baş sayfalarında görmekti. Bu, prestijli ve başarılı bir özel güvenlik şirketinin yöneticisinin can atacağı türden bir tanıtım kesinlikle değildi.

Saatine baktı ve gözleriyle dışarıdaki kalabalığı inceledi. Şoförünün en sonunda caddenin karşısına geçip Range Rover'a girdiğini vemotoru çalıştırdığını seçebildi.

Mervan ön kapıya doğru yürümeye başladı. Oradan mümkün olduğunca kısa sürede uzaklaşmak istiyordu. Fakat tam binadan çıkıp meydanı geçmekte olduğu sırada, araçta muazzam bir patlama oldu.Mervan patlamanın şiddetinden yere yuvarlandı. Araçtan alevler ve dumanlar yükseliyor, gökten cam ve metal parçaları yağıyordu. Mervan korkunç olayın dehşetiyle, o anda kendisinin de mutlak bir hedef olduğunu birden fark etti.

3

esetler sokağa ve çevreye dağılmıştı. Yaralılardan yardım isteyençığlıklar yükseliyordu. Diğer insanlarsa şokun etkisiyle sessiz ve şaşkınlıkla ortalıkta dolaşıyor, dostlarını, sevdiklerini arıyor ve ne olduğunu kavramaya çalışıyorlardı.

Mervan ayağa kalkarak üzerindeki tozları silkeledi ve yüzündekikanları sildi. Korumalardan aldığı silahlardan birinin şarjörünü çıkartıp üzerindeki parmak izlerini sildikten sonra en yakındaki çöp kutusuna attı. Diğer silahı ise kemerine sokup üzerini ceketiyle kapattı ve kuzeye, kent merkezine doğru koşmaya başladı.

Oteline geri dönmek zorundaydı. Eşyalarını toplaması ve bir an önce kenti terk etmesi gerekiyordu. Onu durduran kimse olmadı. Çevresindekiler ya çılgın gibi telaşlı ya da şoktan sersemlemiş gibiydi. Hiç kimsenin onun kim olduğuyla ya da neden böylesine aceleettiğiyle ilgilenecek hali yoktu.

Mervan yoldan geçen bir taksiyi durdurdu.

İçine atlayıp, “Le Meridien Oteli’ne” dedi. Taksi hızla yola koyuldu.

Güneş dağların ardından yavaşça batıyordu. Kentin ışıkları yanmaya başlamıştı. Kumarhaneler ve kulüpler kapılarını müşterilere açmıştı. Korkunç olayın haberinin az sonra yayılacak olduğu zenginlerin ve ünlülerin oyun bahçesi Monte Carlo yeni bir geceye başlıyordu.

Mervan taksinin içinde hızla giderken, bir yandan da limandaki yatları seyrediyor ve yapması gerekenleri zihninden geçiriyordu. Öncelikle erkek kardeşini araması gerekiyordu. Daha fazla nakit paraya ihtiyacı vardı. Uçak rezervasyonu yaptırmak ve bilet almak zorundaydı. Ama nereye? Ve nereden? İtalya’ya ya da Fransa’ya mı gidecekti?

Mervan kaçtığı takdirde suçlu durumuna düşeceğini biliyordu.

Ama bütün bu olanları dikkate aldığında, başka bir seçeneği olup olmadığından pek emin değildi. Kentte kalmak kendi ölüm kararını imzalamak olabilirdi. Bu arada polis tarafından uzun uzadıya sorguya çekilecekti. *Onu Refik Remzi ile ilk kim tanıştırmıştı? Remzi için çalışan bir Fransız güvenlik şirketinin olduğunu çok iyi bildiği halde, Monte Carlo'ya niçin gelmişti? Remzi ile yüz yüze yaptığı ilk toplantının adamın ölümüyle sonuçlanmasını nasıl açıklayabilirdi? Korumaların silahlarını niçin almıştı? Kendi silahını girişteki güvenlik biriminden niçin geri istememişti?* Bu ve benzeri sorular sürüp gidecekti – bunlar yanıtlaması kolay sorulardı. Onu asıl kaygılandıran, Remzi ile ilk tanıştıklarında kendisine söylediği bir şeydi.

Taksi otelin önünde durdu. Mervan şoföre parasını ödedi ve kendisini beklemesini istedi. İşi fazla sürmeyecekti. Ardından hızla otelegirip asansörle beşinci kata çıktı.

Asansörde genç ve çekici bir kadınla birlikte çıktılar. Genç kadınona biraz Rana'yı anımsattı. Koyu renkli uzun saçlar, anlamlı kahverengi gözler, beyaz ipek gömlek, siyah etek, siyah çoraplar, tek sıra inci kolye, kırmızı rujlu dudaklar ve kırmızı ojeli tırnaklar. Göz makyajı biraz fazlaydı. Genç kadın utangaç bir tavırla gülümsedi. Başka zaman olsa, Mervan ona karşılık verir ve bir sohbet başlatırdı.Ama bu gece değil.

Mervan gözlerini yere indirip düşüncelerini toplamaya çalıştı. Birbuçuk hafta evvel Remzi ile yaptığı ilk telefon görüşmesini zihnindecanlandırdı. Konuşmanın genel hatlarını anımsamak kolaydı. Remzikızının ve eşinin eşzamanlı olarak kaçırılmasına dek meydana gelenolayları anlatmıştı. Eşi güzellik salonundan, kızı da okuldan eve gelirken kaçırılmıştı. Daha sonra karısı için şantajla para talep edilmiş, kızı ise öldürülmüştü. Mervan'ın asıl

zihninden geçirdiği, şüphelilerin isimleriydi. Remzi ailesine zarar vermeyi amaçlayabileceğine vebu imkâna sahip olabileceğine inandığı eski çalışanlarına ve iş rakiplerine ait en az bir düzine kadar isim sıralamıştı. Ama onu diğerlerinden daha çok kaygılandıran başka bir senaryo daha vardı.

Asansörün kat uyarı zili çaldı. Üçüncü katta durmuşlardı. Genç kadın asansörden dışarı çıkarken cep telefonuyla bir numara çevirmeye başladı. Aynen Rana gibi dik ve kendinden emin yürüyordu, ama pas veren bir havası yoktu.

Asansörün kapısı kapandı.

Mervan'ın düşünceleri tekrar Remzi ile yaptığı ilk konuşmaya odaklandı. Yaşlı adam birkaç yıl önce, iki Fransız istihbarat ajanınınkendisine şantaj yapmaya kalkıştığından söz etmişti. Bu adamlar 250.000 Avro ödemediği takdirde, vergi dairesindeki dostlarının Blue Nile Holding'in mali kayıtlarını vergi kaçırma ve hesaplarda usulsüzlük nedeniyle incelettireceklerini iddia etmişlerdi. Ayrıca basına Remzi'yi ve şirketini karalayan sahte bilgiler sızdıracaklarını söylemişlerdi.

Remzi o sıralar sahibi olduğu Blue Nile şirketini merkezi Paris'teolan çokuluslu dev bir kuruluşa satmak üzeredeydi. Bu suçlamalar gerçek olmasa bile, şirket satışının resmi ve umuma açık bir soruşturma yüzünden uzamasını arzu etmiyordu. Remzi adamlara istedikleri parayı ödediğini ve bu miktarı şirket hesaplarında "danışmanlık ücreti" olarak gösterdiğini söylemişti. Ama adamlar daha fazla para–bu sefer de bir milyon Avro– talep ettiklerinde, Remzi Interpol'e başvurmuştu. Interpol suçluları yakalamak için gizli bir operasyon düzenlemişti. Şantajcılar kısa süre içinde yakalanmış ve 25 yıl ile ömür boyu arasında hapis

cezasıyla mahkeme önüne çıkarılmıştı. Ancak daha sonra dava savcısıyla pazarlık edip diğer işbirlikçilerin adlarını vermeyi vaat etmişler ve çok geçmeden hapisteki hücrelerinde ölü bulunmuşlardı. Bu cinayetlerin faili hiçbir zaman bulunamamış, dava dosyaları ise rafa kaldırılmıştı.

Remzi herhangi bir suçlama yapmamasına rağmen, Fransız hükümeti bu konuda kendisinden resmi olarak özür dilemişti. YetkililerBay Remzi ve eşini bu kişilerin kendi başlarına çalışan sahte ajanlarolduğu ve Fransız istihbarat teşkilatı ve merkezi hükümetle hiçbir surette ilişkileri bulunmadığı konusunda temin etmek için büyük gayret göstermişlerdi.

Remzi ise Mervan'a, bütün bunlara rağmen bu şantaj senaryosunu en başından planlayan ve gerçek yüzünü gizleyen en azından bir sahtekârın Fransız istihbarat teşkilatının içinde olduğuna inandığını açıklamıştı. Üstelik Remzi bu ajanın iki suç ortağını susturmak için hapiste öldürttüğüne ve kendisinden tekrar para sızdırmaya çalışacağına inanıyordu.

Remzi, Mervan'ı bu nedenle aradığını, çünkü bu konuda bir başkasına güvenemediğini söylemişti. Eğer Fransız gizli servisinde (herne kadar kendi namına çalışsa da) önemli mevkideki bir kişi onun peşine düşmüşse, önemsiz suçlarla ilgilenen sıradan bir polis müfettişinin bu olayı çözeceğine ve suçluyu/suçluları adalet önüne çıkaracağına güvenemezdi.

Asansörün kat uyarı zili tekrar çaldı.

Asansörün kapısı beşinci katta açıldı, fakat derin düşüncelere dalmış olan Mervan dışarı çıkmadı. Remzi'nin dedikleri doğru olabilir miydi? Ayrıca, Remzi'nin karısı ta baştan beri bu isimsiz

Fransız ajanıyla birlikte mi çalışıyordu? Ama niçin? Claudette'i bunu yapmaya iten şey ne olabilirdi? Dışardan göründüğü kadarıyla, Refik ve Claudette –zengin, birbirini seven ve yaşlı adamın çoktan vakti gelmiş emekliliğinin keyfini çıkarmayı bekleyen– mutlu bir çiftti. Yolunda gitmeyen ne vardı?

Asansörün kapısı kapanmaya başladı.

Mervan aniden gerçek yaşama döndü. Gelecekte bütün bunları düşünüp çözmek için zamanı olacaktı. Şimdiyse en kısa zamanda eşyalarını toparlayıp bu kentten ayrılması gerekiyordu. Eğer polislerkendisiyle görüşmek isterse, onu nerede bulacaklarını biliyorlardı. Ama o ortada dolaşıp pusuya yatmış bir nişancı tarafından vurulmayı ya da aracına konan saatli bir bombayla yok edilmeyi beklemeyecekti.

Elini uzatıp asansörün kapılarını yana doğru açtı. Dışarı çıkıp sağa döndü ve koridor boyunca yürümeye başladı. Koridor her zamankinden daha karanlık görünüyordu, sanki bazı ampuller patlamış ya da çıkartılmış gibiydi.

Aniden koridorun sonunda hareket eden bir gölge gözüne çarptı. Mervan silahın horozunun çekildiğini çok net bir şekilde işitti. O anda tuzağa düştüğünü anladı.

4

atlayan silahın sesi otelin içinde yankılanırken, Mervan kendinisola doğru attı. Kurşun yanı başındaki duvarda kocaman bir delik açtı, sıva ve alçı parçaları çevreye dağıldı.

Mervan, Remzi'nin dairesinde korumalardan aldığı silahı çekerekateş etmeye başladı. Ateşe devam ederken, koridorun diğer ucundakiacil çıkış kapısı birden açıldı. Mervan o yöne baktığında ikinci bir kişinin gölgelerin arasından belirdiğini fark etti – *bu asansördeki genç kadındı*.

Mervan kendini yere atarken, başının tam üzerindeki duvarda ikimermi daha patladı. Mervan bu sefer kadının başına nişan aldı. İki elateş etti, ardından süratle olduğu yerde dönüp diğer yöndeki adamıngölgesine doğru iki el daha sıktı. Attıklarının hiçbiri hedefi bulmamıştı, ama ona çok değerli birkaç saniye kazandırmıştı.

Birkaç metre ötesinde sağda küçük bir girişe benzeyen bir yer – aslında burası büyük bir dairenin kapı eşiğiydi– vardı. Kendisine fazla bir koruma sağlayacağa benzemiyordu, fakat şimdilik bununlayetinmek zorundaydı. Mervan her iki yöne birden iki el ateş etti, ardından büyük bir hızla kendini bu küçük girişe attı. Bunu yaparken yeniden silahlar patlamaya başlamıştı. Şimdilik avcılar isabet sağlayamamışlardı. Ama bu çok uzun sürmezdi.

Koridor yeniden silah seslerine boğuldu.

Onu yavaş yavaş kıstırıyorlardı. Metre metre, kapı kapı yaklaşıyorlardı.

Mervan bu tuzaktan kurtulmak için sadece birkaç saniyesi kaldığını anlamıştı.

Mervan ilk önce sola, ardından da sağ yanına doğru iki el ateş etti.

Sonra arkasına dönüp kapı kolunda asılı duran, “Lütfen Rahatsız Etmeyiniz” etiketine nişan alıp ateş etti. Ardından bütün gücüyle kapıyı tekmeleyerek açtı ve kendini içeri attı. Arkasında silahlar patlıyordu.

Balayı dairesindeki yeni evli çift servis masasının arkasına saklanmış, dehşet dolu gözlerle kendisini izliyordu.

Mervan fısıltıdan biraz yüksekçe bir sesle, *“Yere yatın”* diye uyardı. *“Yatağın altına girin – çabuk!”*

Onlara bu kâbusun suçlusunun kendisi olmadığını açıklayacak zamanı yoktu. Tek istediği, onları elinden geldiğince tehlikenin dışında tutmaktı. İki sevgili aceleyle yere yatıp geniş ve yüksek yatağın altına doğru süründüler. Mervan boş şarjörü çıkarıp yerine yenisini takarken yatağın altından korkuyla onu izliyorlardı. Mervan hızla hareket edip sürgülü cam kapıyı açtı ve balkona çıktı.

O anda silah sesini duydu ve merminin sağ omzunu parçalayıp geçtiğini hissetti.

Merminin gücü onu sersemletti. Dengesini kaybederek balkondaki küçük cam sehpanın üzerine düştü ve sehpa altında kırıldı. Bütün bunlara rağmen bir eliyle yüzünü siper edip diğer eliyle odanın içine doğru ateş edecek kadar aklı başındaydı.

İlk atışında isabet alan cam kapı patlayıp binlerce parçaya ayrıldı,ama daha sonraki atışları hedefi buldu. İnci kolyeli kadın göğsündeniki kurşun yedi ve acıyla haykırarak yere yıkıldı.

Mervan, “Biri gitti, biri kaldı” diye düşündü.

Mervan yarasının verdiği müthiş acıya rağmen olağanüstü hızla hareket ederek, üzerindeki camları silkeledi ve ayağa kalktı. Sendeleyerek odaya girdi. Silahını kapıya doğrultarak kadının ortağının kendini göstermesini bekledi. Sağ tarafta yeni gelin hiperventilasyon (heyecandan çok hızla soluk alıp vermek) nöbeti geçiriyordu. Birkaç saatlik damat ise eşini yatıştırmaya çalışıyor, ama çabaları pek bir işe yaramıyordu.

Mervan öldürücü bir öfkeye kapılmıştı. Yerde yatan kadının nabzını yokladı ve ölmek üzere olduğunu anladı. Nabzı çok hafif ve düzensiz atıyordu. Kadının silahını ayağıyla uzağa doğru tekmeledi veonu sırtüstü çevirdi. Kadının beyaz ipek gömleği kızıla dönmüştü.

Mervan kapı istikametine doğru bir el ateş edip birkaç saniye kazandıktan sonra namluyu kadının boynuna bastırarak dişlerinin arasından konuştu: “*Seni kim gönderdi*?”

Bilincini kaybetmekte olan kadın belli belirsiz gülümsedi, ama bir şey söylemedi.

Mervan aynı soruyu Fransızca tekrarladı, ama kadın hiçbir yanıt vermedi.

“*Claudette Remzi mi? Seni Sao Paolo’dan o mu gönderdi?*”

Kadının yüzünde aniden gerçek bir korku ve hayret ifadesi belirdi. Bu ismi bildiği kesindi. O kenti de biliyordu. Mervan namluyu daha derine bastırdı, ama kadın hâlâ konuşmayı reddediyordu. Sonrabirden gözbebekleri donuklaştı ve son nefesini verdi.

Mervan’ın kalbi şiddetle çarpıyor, damarlarında kan yerine adetazehirli bir adrenalin ve intikam karışımı akıyordu. Kadının

silahını alıp şarjörü kontrol ettikten sonra her iki silahı birden ateşleyerek koridora fırladı. Gölgedeki adamın tek bir şansı bile olmadı. Mervanher iki silahını da yere yıkılan adamın yanına bıraktıktan sonra, onunsilahını ve yedek şarjörünü aldı.

Adamın üzerinden kimliğini belirten cüzdan ya da pasaport gibi bir belge çıkmadı. Mervan aceleyle balayı dairesine geri döndü. İnci kolyeli kadının üzerinde de kimlik yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla, bu ikili görünmez ve tanınmaz olmayı iyi öğrenmiş ve avlarını gölgedeizleyip habersizce vurma eğitimi almış profesyonel katillerdi. Ya Remzi'nin dedikleri doğruysa? Ya bunlar Fransız gizli servisi ajanlarıysa?

Kesin olan bir şey vardı – Mervan konusunda yanlış hesap yapmışlardı.

İşte o anda Mervan sağ omzundaki keskin sancıyı hissetti ve başındaki cam kesiklerinden aşağı doğru kan aktığını fark etti.

Ardından siren seslerini duydu.

5

rada beklemeli mi, yoksa kaçmalı mıydı?

Karar vermek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Polisler

neredeyse otele varacaktı. Aslında onu rahatlatması gereken bu düşünce,kaygılarını artırıyordu.

Bütün bu olanların meşru bir gerekçesi vardı – o yalnızca kendisini savunmuştu. Ama bu neye yarardı? O artık izi sürülen bir avdı. Peşindekiler kimlerse, attığı her adımı biliyorlardı. Onun Monte Carlo’da olduğunu biliyorlardı. Başka bir adla rezervasyon yaptırmışolmasına rağmen, Le Meridien Oteli’nde kaldığını da biliyorlardı. Remzi ile ne zaman ve nerede buluşacağını biliyorlardı. Kullanacağıaracın ne olduğunu, hangi asansöre bineceğini de biliyorlardı.*Peki, bu nasıl mümkün olabilirdi? Bütün bunları nasıl bilebilirlerdi?*

Bu adamların Avrupa ya da Orta Doğu ülkelerinin güvenlik güçleriyle ya da gizli servisleriyle hiçbir alakası da olmayabilirdi. Fakatbu olasılık gittikçe zayıflıyordu. Onu bu kadar yakından izleyen, başka kim olabilirdi? Bu seyahati yapacağını çok az kişi biliyordu, üstelik her şey kırk sekiz saatten daha kısa bir süre içinde planlanmışve uygulanmıştı.

Mervan kendisini otele getiren taksiyi bulmaya karar verdi. Eğerhâlâ otelin önünde bekliyorsa –yani şoför olup bitenden korkup kaçmamışsa ya da polis tarafından uzaklaştırılmamışsa veya beklemekten sıkılmamışsa– Mervan bunu kaçması gerektiğine dair Tanrı’dan gelen bir işaret olarak kabul edecekti. İlk önce Milano’ya, ardından Roma’ya gidecek, sonra da en kısa sürede Beyrut’taki erkek kardeşiyle buluşmaya çalışacaktı.

Ama taksi şoförü kendisini beklemiyorsa, kaçacak başka bir yolukalmıyordu. O zaman Mervan bunu Monte Carlo’da kalması ve polise giderek kaderine razı gelmesine dair bir işaret olarak kabul edecekti.

Daha fazla zamanı olsaydı belki de daha zekice bir plan yapabilirdi. Ama artık sadece birkaç saniyesi kalmıştı.

Mervan silahı ceket cebine soktu ve banyoya koştu. Elini yüzünüyıkadı. Saçlarındaki kanları olabildiğince çıkarmaya çalıştıktan sonra, omzundaki yarayı ıslak bir havluyla temizledi. Deri ceketi merminin hızını biraz olsun kesmişti, ama yaraya dikiş atılması gerekiyordu. Gerekli tıbbı müdahale yapılmazsa, mikrop kapabilirdi.

Kendisine büyük acı veren yarası için o anda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Lavabonun kenarında gözüne çarpan ağrı kesicilerdenbir avuç yuttu. Ardından yaranın üzerine temiz bir havluyla tampon yaparak diğer kanlı havluları küvete attı. Yeni evli çifte ait yerde duran valizlerden birini kaparak süratle odadan çıktı ve acil çıkış kapısına doğru koşmaya başladı.

Koşarak merdivenlerden indikten sonra otelin yan kapısından dışarıyı gözetledi. İlk polis aracı otele varmıştı bile. Üniformalı iki görevlinin hızla lobiye doğru yöneldiğini gördü. Birkaç metre ötede isekendisini otele getiren taksi hâlâ beklemekteydi. Mervan bir hamlede kendisini aracın arka koltuğuna attı.

Fransızca olarak, “Havaalanına” dedi.

Şoför kıpırdamamıştı bile.

Mervan bu kez aynı şeyi İngilizce olarak tekrarladı, ama hiçbir karşılık alamadı.

Öne doğru eğilip adamı uyandırmaya çalıştığında, başından akankanı gördü. Şoför sol şakağından vurularak öldürülmüştü.

Mervan hızla silahını çekti. Gözleriyle park alanını, yolu ve ön girişi taradı, ama kimseyi göremedi. Bu arada siren seslerinin hızla otele doğru yaklaşmakta olduğunu işitebiliyordu.

Mervan, *“Bu ne biçim bir işarettir?”* diye düşündü. Bir aracı vardı, ama sürücüsü yoktu.

Ardından dehşet verici bir düşünceyle sarsıldı. Taksinin her yanıkendi parmak izleriyle doluydu. Eğer şimdi kaçarsa, cinayeti kendisinin işlediği sanılabilir ve derhal tutuklanma emri çıkartılırdı. Meslek hayatı da böylece sona ererdi. Büyük emeklerle bu duruma getirdiği şirketi mahvolurdu. Hiç kimse cinayet zanlısı olarak aranan bir kişiye, her ne kadar suçsuz olduğunu savunsa bile, koruma görevi vermezdi.

Oysa kaçarsa bir şansı –yaşama şansı– olabilirdi.

Bütün olanlar Mervan’ı Monte Carlo’da kalmasının kendisi için bir idam emri olacağına ikna etmişti. Peşindekiler onun hakkında çok fazla şey biliyordu, üstelik ilk hamleyi yapma önceliğine sahiptiler. Kaçarsa en azından Monako’dan uzaklaşma, Avrupa dışına çıkma ve çevresini saran bu kafesten kurtulma olanağını bulacaktı. Üstelik kimlerin, niçin peşinde olduğunu ortaya çıkarmak ve bir sonraki hamlesini planlamak için zaman kazanacaktı.

O anda kaçmaya karar verdi. Arkasına bakmadan, hızla ortadan kaybolacaktı.

Mervan çevreyi dikkatle inceledi. O an için etrafta kimse görünmüyordu. Ölü adamın üzerinden eğilerek koltuğun yanındaki yatırma kolunu buldu. Sürücü koltuğunu tamamen arkaya

yatırdıktan sonra, cesedi arka koltuğa çekti. Sonra dışarı çıkıp ön kapıyı açarak içerden bagajın kapağını kaldırdı.

Bagajda bir battaniye ve birkaç harita vardı. Battaniyeyi arka koltuktaki cesedin üzerine örttü; haritaları ise ön koltuğa fırlattı. Torpidoyu açıp içindekilere göz attı – trafik ruhsatı, sigorta poliçesi, boşpara makbuzu koçanları, kâğıt peçeteler ve minik ketçap paketleri vardı. Mervan tekrar çevresine bakındıktan sonra, kâğıt peçetelerle aracın içini elinden geldiğince temizledi.

Mervan bir bakıma şanslıydı, çünkü şoföre ateş edildiğinde sol cam açıktı. Bu nedenle pencere ve kapıda hiçbir hasar yoktu. Mervan sürücü koltuğuna geçti, pencereyi kapattı, motoru çalıştırarak dikiz aynasını ayarladı. Omzundaki kurşun yarası müthiş zonkluyordu, ama bunu düşünmeye vakti yoktu.

Polis araçlarının yanıp sönen ışıkları hızla bulunduğu yere yaklaşıyordu.

Otel müdürü dışarıya koşup aceleyle polisleri içeri aldı. Ardındangeriye dönüp yüksek sesle bir şeyler söyledi. Mervan tam olarak duyamadığı bu sözlerin, “Haydi buradan çek git” anlamına geldiğini sandı.

Mervan söylenene uydu ve taksiyi otelin önündeki dar yoldan dikkatlice çıkartarak batıya doğru yöneltti.

Biraz yol aldıktan sonra, İtalya’ya gitmenin bir hata olacağına karar verdi. Fransa’nın daha iyi bir seçim olduğunu düşündü. İşi gereğiAvrupa ve Orta Doğu’da birçok kentte olduğu gibi, Marsilya’da da saklı bir yerde nakit parası, yeni giysileri ve yarım düzine kadar sahte pasaportu vardı. Trafiğin durumuna göre birkaç

saat içinde Marsilya'ya varabilirdi. Orada arabadan ve cesetten kurtulup Kazablanka'ya giden ilk uçağa binebilirdi.

Mervan'ın Fas'ta tanıdığı fazla kimse yoktu. Oraya gitmeyeli yıllar olmuştu. Aslında bir daha oraya geri dönmemeye yemin etmişti, fakat geçmişte kalbini kıran kadına geri dönmekten başka yapacak bir şey düşünemiyordu.

6

üfettiş Jean-Claude Goddard iki kapılı köhne Renault'sunu ambulansların ve (müthiş olayı milyonlarca kişiye haberyapmakta olan) TV naklen yayın araçlarının arasından usta bir manevrayla geçirip Remzi'nin apartmanının önünde park etti. Torpido gözünden silahını ve kimliğini aldıktan sonra soğuk ve kasvetliKasım gecesine adımını attı.

Müfettiş Goddard yaklaşık yirmi yıldır Monako'da polis detektifliği yapıyordu. Son beş yıldır ise baş detektif olarak çalışıyordu. Buna rağmen meslek yaşamı boyunca böyle bir olayla karşılaşmamıştı.

Nüfusu sadece 32.000 olan Monako Prensliği, Vatikan'dan sonradünyanın en küçük ikinci bağımsız ülkesiydi. İtalya ve Fransa arasında yer alan iki kilometrekareden az yüzölçümlü ülke, dağlardan denize doğru alçalan ve son derece pahalı ve görkemli

mülklerin bulunduğu engebeli bir araziden oluşmuştu. Monte Carlo adi suçlardan, soygunlardan ve diğer can sıkıcı olaylardan payına düşeni almıştı elbette. Avrupa'da kişi başına en yüksek gelire sahip olan bu ülkenin, açgözlü ve kötü niyetli birtakım kişilerin hedefi olması doğal olarak beklenirdi. Ama araç bombalama? Suikast? Aynı gün içinde farklı yerlerle birden fazla cinayet işlenmesi?

Hiçbir zaman. Böyle bir şey şimdiye dek asla duyulmamıştı.

Müfettiş Goddard üzerinden hâlâ duman çıkmakta olan Range Rover'ın enkazının yanından geçerek, Remzi'nin oturduğu binaya doğru yöneldi. Yukarı çıkıp daireden içeri girdiğinde, yerde yatan cesetlerin ve boş mermi kovanlarının üzerinden atlayarak yürümek zorunda kaldı. Yirmi sekiz yaşındaki esmer yardımcısı Colette DuVall onu oturma odasında bekliyordu. Goddard'ın sayıca az, ancak çok deneyimli araştırma ekibi ise, dairede kanıt toplamakla meşguldü.

DuVall, "Kendini hazırla patron, bu seferki oldukça berbat" dedi.

Goddard muhteşem apartman dairesindeki bu vahşet karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Şimdiye dek neler öğrendik?"diye sordu.

DuVall, "Olayın ana hatlarını şeften öğrendiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman şuradan başlayalım."

DuVall onu odanın ortasında tebeşirle çizilmiş alana götürdü ve

yerde yatan cüsseli adamı işaret etti.

“Sizi merhum Refik Remzi Süleyman’la tanıştırayım.”

Goddard, “Ünlü Refik Remzi mi?” diye sordu. “Şu Mısırlı milyoner mi?”

DuVall, “Maalesef, öyle” dedi. “Yoksa kendisini tanıyor musunuz?”

Goddard geçmişi anımsayarak, “Onunla ve eşiyle birkaç yıl önceGrand Prix yarışlarında tanışmıştım” dedi. “Bir müddet sohbet ettik.Gerçekten etkileyici bir insandı. Erkek kardeşiyle birlikte Mısır’da Asfan ya da Lüksor gibi küçük bir yerde yoksulluk içinde büyümüşler, ama sonradan firavunlar kadar zengin olmuşlar. İlk başlarda madencilikle uğraşmışlar – demir cevheri, çelik, altın, fosfat gibi madenlerle ilgilenmişler. Erkek kardeşi öldükten sonra ise, Remzi baştaNil deltasında olmak üzere doğalgaz işine girmiş. Büyük bir servet sahibiydi, ama bana sevimli, mütevazı ve açık sözlü hoş bir insan gibi görünmüştü. Öte yandan eşi ise gerçek bir…”

Goddard aniden sesini alçalttı ve sordu, “Eşi burada mı?”

DuVall başını salladı ve, “Pek sayılmaz” dedi.

“Pek sayılmaz da ne demek?”

“Kadın iki hafta önce Paris’te kaçırıldı.”

Goddard hafif bir suçluluk duygusuyla, “Ya, öyle mi?” diye yanıtladı.

DuVall, “Olayın çok daha berbat bir başka yönü var” dedi.

“Ne gibi?”

“Remzi’nin kızı –ilk evliliğinden olan biricik kızı– eşinin kaçırıldığı gün öldürüldü.”

Goddard irkildi. *Bu nasıl işti? Baba ölmüştü. Kız ölmüştü. Ve anne de kaçırılmıştı.Bu zavallı ailenin üzerindeki nasıl bir lanetti?*

“Kaç yaşındaydı?”

“Kırk iki.”

Goddard, “Eşi değil, kızı kaç yaşındaydı?” dedi.

DuVall notlarını kontrol ederek, “Pardon, kızı Brigitte sadece oniki yaşındaydı” diye yanıtladı.

Goddard üzüntüyle başını salladı. Kendi kızı henüz on yaşına basacaktı.

“Hiç şüpheli var mı?” diye sorarken, içinden bu acımasız cinayetleri işleyenleri bularak adaletin önüne çıkarmaya yemin etti.

DuVall, “Hayır, henüz yok” dedi.

“Ya görgü tanıkları?”

“Bir tanık olabilir.”

“Kim?”

DuVall, “Mervan Akat adlı bir adam” dedi.

Goddard, “Onu bulun ve bana getirin” diye emir verdi.

7

ervan bir saattir yoldaydı. Olup bitenler adeta bulanık bir film gibiydi. Damarlarında korku ve bitkinlik karışımı bir kokteyl pompalanıyor, yarasının verdiğiyle acıyla birleşerek duygularını ve düşüncelerini köreltiyordu.

Ödeme yaptığı her otoban gişesinde durdurulmayı bekliyordu. Her polis aracı görüşünde, yol kenarına alınmayı bekliyordu. Ama şimdiye dek her şey yolunda gitmişti. Hem de fazlasıyla.

Saatler geçiyordu. Monako’daki yetkililer onu arıyor *olmalıydı*. Bu da Fransız ve İtalyan güvenlik güçlerinin peşinde olduğu anlamına geliyordu. Yani, istese bile Avrupa’nın herhangi bir ülkesinde saklanamayacaktı. Kuzey Afrika’ya ulaşmak *zorundaydı*. Ama feribota binemezdi. Bu çok uzun zaman alırdı. Hava yoluyla gitmesi gerekiyordu. Ama gerçek ismiyle uçamazdı. Böyle zor anlar için saklamış olduğu sahte pasaportlara bir şekilde ulaşması gerekiyordu. Yani, çevresini saran bu kafesten kurtulması için Marsilya’dan kalkan son uçağa yetişmek zorundaydı.

Yanlış hatırlamıyorsa Fas Kraliyet Havayolları’nın 22.00’da

kalkan bir uçuşu vardı, ona yetişebilirse gece yarısına doğru Kazablanka'ya varabilirdi. Bu bir kumardı. Her iki havaalanında birden yakalanma riskini göze almak demekti. Ama Mervan başka bir seçenek göremiyordu ve şansını denemeye karar verdi.

Bir yol işareti daha hızla gözden kayboldu. Daha 100 kilometreden fazla yolu vardı. Mervan alçak sesle küfretti ve gaz pedalına yüklendi.

Mervan A8 otobanında hızla yol alırken, böyle büyük bir anayolda tehlikeli şekilde göze battığının bilincindeydi. Ama kıyı şeridini takip eden yolu ya da virajlı dağ yollarını deneyecek zamanı yoktu. Mervan hedef noktasına en kestirme yoldan ulaşmaya çalışıyordu. Havaalanına zamanında varsa bile, arka koltuğunda bir ceset yatan bu arabayı ne yapacaktı? Uçağa nasıl binecekti? Bir bileti ya da rezervasyonu bile yoktu. Telefonla Beyrut'u aradı. Hattın öbür ucundatanıdık bir ses karşılık verdi.

“Alo?”

“Rami, ben Mervan.”

“Tanrım! Kardeşim, gerçekten sen misin? İyi misin? Biraz önce radyoda Monte Carlo'da korkunç olaylar meydana geldiğini duydum. Silahlar patlamış, bir araç bombalanmış filan, fakat fazla ayrıntı vermediler.”

Mervan, “Ben iyiyim, gerçekten” dedi. “Biraz sarsıldım o kadar.”

Aslında omzundaki kurşun yarası dayanılmaz derecede ağrıyordu, ama kardeşini endişelendirmeye hiç gerek yoktu. En azından bu konuda değil. Söyleyecek daha önemli şeyleri vardı.

Kardeşine, “Yalnız mısın?” diye sordu.

Rami, “Elbette, herkes eve gitti” diye yanıt verdi.

“Çok iyi, yardımına ihtiyacım var.”

“Ne istersen söyle, Mervan. Ama önce neler olduğunu anlatmalısın.”

Mervan, “Birazdan anlatacağım, önce bana bir yer ayırmanı istiyorum” dedi.

“Ne zaman için?”

“Bu gece için.”
“Nereye?”

“Marsilya’dan Kazablanka’ya.”

Rami, “Marsilya mı?” diye sordu. “Ben orada olduğunu bilmiyordum…”

“Rami, lütfen, birazdan açıklayacağım. Marsilya’dan Kazablanka’ya. Bu gece en son uçak ne zaman kalkıyor?”

“Sekiz buçukta, ama …”

Mervan, “Hayır, olamaz” dedi. “Son uçak saat 22.00’daydı diye biliyorum.”

Mervan aniden sol taraftan devriye otosuna benzer bir aracın yaklaşmakta olduğunu fark etti. Yavaşça hızını azalttı. Bu arada Rami tekrarlıyordu, “İnan bana, Mervan. O sefere belki yüz kere

bindim. 256 numaralı uçuş. Fas Kraliyet Havayolları ve AirFrance'ın ortak uçuşları. Sekiz buçukta kalkıyor, saat onda Kazablanka'ya iniyor."

Devriye aracı ışıklarını yaktı. Mervan bu defa yüksek sesle küfretti.

Rami, "Ne oluyor?" diye sordu.

Mervan, "Yok bir şey" diye geçiştirdi. "Peki, başka bir uçuş yokmu?"

Mervan *acaba kenara mı çekmem gerekiyor?*diye düşündü.*Peki, o zaman ne olacaktı? Arka koltuktaki cesedi nasıl açıklayacaktı?*Erkek kardeşinin dizüstü bilgisayarında aceleyle bir şeyler yazdığını işitebiliyordu. Onun internetten bütün uçuşları araştırdığını gözündecanlandırabiliyordu.

Rami en sonunda, "Üzgünüm, Mervan. Kazablanka'ya bu gece gitmek istiyorsan, 256 numaralı uçuş tek şansın. Marsilya'da bir gece kalıp sabah ilk uçakla gitmek istemez misin?"

Mervan paniklemeye başlamıştı. Aracı yavaşlattı ve emniyet şeridine doğru yaklaştırdı.

Kardeşine, "Hayır, bu gece uçmak zorundayım" dedi.

"O zaman sekiz buçuktaki uçuşa yer almamız gerekiyor. Şimdi neredesin?"

Polis devriye aracı hızla yaklaşıyordu.

Mervan, "Rezervasyonu hemen yap!" diye bağırdı.

“Tek gidiş mi?”

Mervan motoru durdurdu ve sinyal ışıklarını yaktı.

“Hayır, gidiş-dönüş olsun.”

“Dönüşün ne zamana?”

“Sadece Tanrı bilir.”

Rami, “Peki” dedi ve ekledi “Elimden geleni yapacağım. Havaalanındaki emanet kasası hâlâ duruyor mu?

Mervan yanıt vermedi, bakışları yaklaşan devriye aracına kilitlenmişti.

Rami sorusunu tekrarladı, “Mervan, Marsilya havaalanındaki kasan hâlâ duruyor mu?”

Mervan sertçe yanıtladı: “*Elbette. Yoksa Marsilya’ya neden gideyim ki?”*

Rami, “Hey, sakin ol. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum” dedi.

Mervan yan koltuktaki silaha göz attı. Kardeşi şaka ediyor olmalıydı. O anda sakin olmak mümkün müydü?

Rami devam etti, “Ben sadece bu akşam kim olarak uçacaksın diye soruyorum?”

Mervan, “Cardell olsun” diye karşılık verdi.

“Jack Cardell mi?”

“Evet.”

Rami, “Tamamdır. Koltuğun pencere yanı mı, yoksa koridor mu olsun?”

Mervan ise nefesini tutuyordu.

“Mervan – pencere yanı mı, koridor mu olsun?”

Mervan hiçbir şey söylemedi. Telefonu yavaşça sağ eliyle bıraktıve silaha doğru uzandı. Silahın soğuk çeliğini gergin parmaklarıyla kavrarken, kardeşinin hattın öbür ucundan bağırdığını hâlâ işitebiliyordu.

“*Mervan? Orada mısın?”*

Mervan’ın avuç içleri terlemişti. Kalbi çılgınca atıyordu.

“*Mervan?”*

Bu sırada devriye aracı birden yanından hızla geçip uzaklaştı.

Belli ki kendisinin peşinde değillerdi. Yarım kilometre ötede bir başka aracı – kırmızı renkli bir Porsche’u durdurdular. O anda Mervan garip bir şekilde ürperdi. Ama bu ürperti rahatlamadan değil, tiksinmeden kaynaklanıyordu. Biraz önce yaptığına –ya da az daha yapmak üzere olduğu şeye– kendisi bile inanamıyordu. Masumbir polis memurunu soğukkanlılıkla öldürmeyi *sadece düşünmekle*kalmamış, silahın tetiğini çekmeye *gerçekten hazırlanmıştı*. *Kendisine neler oluyordu böyle? Ne tür bir insana dönüşüyordu?*

Mervan sanki bir an için ruhunun derinliklerine bakmış ve onun,çevresini saran geceden daha karanlık olduğunu fark etmişti.

Rami tekrar bağırdı,*“Mervan?! Orada neler oluyor?”*

Mervan silahı koltuğa bıraktı ve ellerinin terini pantolonuna silerek nefesini toparlamaya çalıştı. Ardından telefonu alıp şöyle dedi: “Evet, Rami, ben hâlâ buradayım. Özür dilerim.”

“Peki, ne oldu? Sen iyi misin?”

“Hayır. Aslında, pek de iyi sayılmam”

Motoru çalıştırdı ve aracı büyük bir hızla Marsilya’ya doğru sürmeye başladı. Ama bunu yaparken, yüreğinde adeta bir barajın duvarları yıkılıyor gibiydi. Kendini tutamadı ve olan bitenleri kardeşine anlatmaya başladı. Remzi ile görüşmesini. Suikastı. Aracına konan bombanın patlamasını. Le Meridien Oteli’ndeki silahlı çatışmayı. Arka koltukta yatmakta olan ve telefonunu kullanmakta olduğu cansız taksi şoförünü. Kaçma kararını. Ve neredeyse bir cinayet işlemenin eşiğine geldiğini.

Suçluluk ve endişe duyguları içinde dile getirilen bir itiraftı bu. Ayrıca, Rami’nin şirketteki ikinci önemli kişi olması nedeniyle bütün bunları bilmesi gerekiyordu. Mervan’ın içinde bulunduğu durum, şirketlerinin geleceğini çok yakından ilgilendiriyordu. Ama belki de o an için kardeşinden en fazla beklediği şey, bu korkunç olaylara göstermekte başarısız kaldığı duygusal bir uzaklık ve açık görüşlülüktü.

Mervan öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde, “Sence hata mı yaptım?” diye sordu.

Rami, “Olaylardan sonra Monte Carlo’dan ayrılmakla mı?” diye sordu.

“Evet.”

Rami hiç tereddüt etmeden, “Kesinlikle, hayır. Ben de olsam senin gibi davranırdım” diye yanıt verdi.

“Sahiden mi?”

Rami, “Elbette” diye onayladı. “Başka bir seçeneğin yoktu ki.”

Mervan, “Ya devriye aracı beni durdursaydı, o zaman ne yapardım?” diye sordu. Rami ise sadece, “Tanrı’ya şükret ki, olay o raddeye gelmedi” diye yanıt verdi.

Gerçek olan bir şey vardı – Mervan o anda Tanrı’ya şükredecek bir ruh hali içinde değildi. Aslında yıllardan beri Tanrı’ya kızgındı. Duaları hiçbir işe yaramıyor gibiydi. Bir sabah çiği gibi buharlaşıp yok oluyorlardı. Asla yanıtını alamadığı soruları vardı. Asla iyileşmeyen yaraları vardı. Rami hariç, sevdiği herkesi kaybetmişti. Şimdiyse çalışıp çabaladığı her şey ellerinin arasından kaybolmak üzereydi.

Mervan biraz durduktan sonra, “Bu olay bizi bitirebilir, Rami” dedi.

Kardeşi ise, “Ya da öldürebilir” diye tamamladı.

Mervan’ın mide kasları gerildi. Rami haklıydı ve Mervan onu budurumun içine soktuğu için kendisini suçluyordu. O her zaman Rami’nin koruyucusu olmuştu. Şimdi ise kendisiyle birlikte kardeşini de büyük bir tehlikenin içine atmıştı.

Mervan, “Çok üzgünüm” dedi. “Böyle olmasını asla istemezdim.”

Ama Rami onu dinlemiyordu bile.

“Sen benim için hiç endişelenme kardeşim” diye yanıtladı.

Mervan, “Ama endişeleniyorum, elimde değil” diye yanıt verdi.

Rami ikna edici bir sesle, “Mervan, gerçekten bana bir şey olmayacak. Sana da olmayacak, daha kötülerini atlattık, öyle değil mi?” dedi.

Mervan ise içini çekip, “Bilemiyorum kardeşim. Bundan pek emin değilim” diye karşılık verdi.

8

olis helikopterleri kentin üzerinde uçuyordu. Monte Carlo’ya gelen tüm yolların üzerinde denetim noktaları kurulmuştu. Özel araçlar, taksiler, otobüsler ve trenlerin yanı sıra hastaneler ve oteller de kontrol ediliyordu. Kentin limanı ve özel helikopter kiralama hizmetleri de tümüyle kapatılmıştı. Monako’ya en yakın havaalanı olan Nice’de yetkililer bilgilendirilmiş, hepsi alarm durumundaydı.

Buna rağmen küçük sahil kentini sarsan cinayetin tek tanığı

olanMervan Akat'ı şimdiye dek gören olmamıştı. Akat'ın Refik Remzi'yi öldürenlerin bulunmasında gerçekten çok önemli bir rolü vardı. Müfettiş Jean-Claude Goddard başını sallayarak balkona çıktı. Keskin gece havasını içine çekti ve beton rıhtıma çarpmakta olan dalgaları seyretti. Mide ülseri neredeyse nüksetmek üzereydi.

Colette DuVall kendisine yazıcıdan yeni çıkmış parlak bir resim uzatarak, "İstediğiniz fotoğraf işte bu" dedi.

Goddard, "Bu resim güvenlik kamerasının kayıtlarından mı alındı?" diye sordu.

"Evet, efendim. Ayrıca, kayıtlar izlemeniz için hazır."

Goddard, "Bir dakika" dedi.

Müfettiş elinde tuttuğu Mervan Akat'ın resmine bakıyordu. Fotoğraftaki yakışıklı bir erkekti, ama bir manken ya da film oyuncusukadar göze çarpıcı değildi. Buğday tenli, kısa siyah saçlı ve resimden görüldüğü kadarıyla sakalsızdı. Bıyığı ya da favorileri de yoktu. Küçük düzgün bir burun ve güçlü bir çene yapısına sahip olan genç adamın, fiziksel açıdan mükemmel bir kondisyonda olduğu açıkça görünüyordu. Bunun dışında Goddard'ın gözüne çarpan başka bir fiziksel özelliği yoktu. Yüzünde ne bir yara izi, ne de bir leke vardı. Kalabalık içinde dikkat çekecek hiçbir belirgin işareti yoktu. Yani dış görünümü itibariyle kusursuz bir korumaydı.

Goddard'ı asıl etkileyen, Mervan'ın gözleri oldu. İri kahverengi ve umduğundan daha yumuşak bakışlı olan bu gözlerden, keskin birzekânın yanı sıra dürüstlük ve onur yansıyordu. Bir şey daha vardı. Goddard bunun ne olduğunu tam olarak kestirmese de, o

bakışlarda kendisini meraklandıran, ilgisini çeken gizemli bir şeyler sezdi. Bu bir hüzün olabilir miydi?

Goddard, “Bu resmi sahadaki bütün adamlarımıza gönderin. Ayrıca, TV kanallarına da dağıtılsın ve Mervan’ın sorguya çekilmek üzere aranmakta olduğu bildirilsin” diye emretti.

“Peki, efendim.”

“Ayrıca nerede olduğunu bildirene ödül verileceğini de duyurun.”

DuVall, “Ne kadar?” diye sordu.

Goddard, “Hesapta ne kadar kaldı?” diye sordu.

“Sanırım, yüz bin.”

Goddard, “İyi, hepsini bu iş için kullanın” dedi. “Mervan’ın bulunmasına ve bu vahşi cinayetin sorumlularının ele geçirilmesine yardım edecek bilgi için yüz bin Avro ödül koyulsun. Ayrıca elimizdeki bütün bilgilerin Interpol’e iletilmesini sağlayın. Onlar Mervan hakkında bize neler gönderecek bir bakalım” dedi.

“Derhal efendim.”

Goddard, “Ayrıca arama alanını da genişletin” diye ekledi. Endişeleri gittikçe artmaktaydı.

“Mervan’ın artık Monte Carlo’da olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

Goddard, “Bilmiyorum” diye itiraf etti. “Cannes, St.Raphael-Fréjus ve Hyères’deki, ayrıca İtalya’da Albenya ve

Cenova'daki bütün havaalanlarına uyarı bültenleri fakslayın."

DuVall, "O kadar uzağa da mı?" diye sordu.

Goddard başıyla onayladı. "Evet. İşi şansa bırakamayız, Colette. Katilin ya da katillerin kim olduğunu bilmiyoruz. Kimi aramamız gerektiği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bu olayı aydınlatmamızı sağlayacak tek kişi şu an için Mervan. Kendisi muhtemelen hâlâ burada, ama biz onu henüz bulamadık ve eğer elimizi çabuk tutmazsak..."

"Evet, efendim."

"Küçük kasabalardaki tren istasyonları ve feribot seferleri yapanyerlerle de irtibata geçilsin. Her otuz dakikada bir bana rapor verilsin. Gelişmelerden sürekli olarak haberdar olmak istiyorum."

DuVall, "Peki ya öteki konu? Onu aradınız mı?" diye sordu.

Goddard bir şey söylemedi. Sadece başını salladı.

Yardımcısı, "Aslında şimdiye dek onu aramanız gerekmiyor muydu?" diye kibarca yineledi.

Goddard içini çekerek, "Sanırım haklısınız" dedi.

"Bu işi sizin için halletmemi ister miydiniz?"

Goddard bunu isterdi. Ama başmüfettiş olması nedeniyle bu görev –her ne kadar tatsız da olsa– kendi sorumluluğuydu ve daha fazla ertelemesine imkân yoktu.

En sonunda, "Hayır, ben hallederim. Kendisini cep

telefonundanarayıp konunun acil olduğunu söyleyin. Sonra telefonu bana getirin"dedi.

DuVall, "Baş üstüne, efendim. Derhal" diye yanıtladı.

Goddard yatak odasının yanındaki küçük çalışma odasına geçmişti. Detektiflerinden birisiyle beraber güvenlik kamerasının kayıtlarını izlemeye başladı. Görüşme sırasında Remzi'nin gözlerindeki endişe ifadesi ve Mervan'ın sergilediği soğukkanlılık Goddard'ı fazlasıyla etkiledi.

Goddard aniden oturduğu yerden öne doğru eğilerek heyecanla, "Bekle, teybi burada durdur. Evet, tam burada, bu sahneyi yeniden izleyelim" diye bağırdı.

Görüntüde Mervan, Remzi'ye bir zarf uzatıyordu. Remzi'nin yüzünde ilk önce büyük bir şaşkınlık, ardından hiddet ya da öfkeye benzer bir ifade belirdi.

Goddard detektife, "O neydi, zarftan ne çıkardı? diye sordu.

Detektif ise, "Ne olduğu anlaşılmıyor" diye yanıtladı. "Görüş açısı kısmen Bay Akat tarafından kapatılmış."

Goddard, "Başka açıdan çekilen film var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Üzgünüm ama elimizdeki tek kayıt bu."

"Zarftan çıkardığı resim gibi bir şey mi?"

"Olabilir."

"Görüntüyü netleştirmek için biraz büyütebilir misiniz, lütfen?"

Detektif, “O işi burada yapmamız mümkün değil, efendim” diye yanıtladı. “Ama merkezde dijital ortamda kare biraz daha büyütülebilir sanıyorum.”

Goddard, “Derhal öyle yapın” diye emretti. “Ayrıca bir şey elde ettiğiniz anda beni arayın.”

9

şin aslı Marcel Lemieux’ye tahammül edemiyordu.

Bunun başka bir açıklaması yoktu. Yeniden birlikte çalışmak biryana, onunla tekrar konuşmak düşüncesi bile Goddard’ın midesini bulandırıyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Lemieux,Claudette Remzi’nin kaçırılmasının ve Brigitte Remzi’nin öldürülmesi araştırmasının başındaki kişiydi. Adamı bilgilendirmek zorundaydı. Marcel elbette suç mahallini görmek ve Remzi’nin dairesindeki güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemek isteyecekti. Ayrıca şu anda olayın en yakın tanığı durumunda olan Akat adlı bu kişi hakkında kendisine bilgi verilmesi de gerekiyordu.

Marcel Lemieux, Avrupa ülkelerinin emniyet teşkilatları arasındayaşayan bir efsane sayılırdı. Kıtanın en zengin ve en ünlü kişilerini ilgilendiren –cinayet, adam kaçırma, banka soygunu gibi– önemli davaların birçoğunu Marcel çözmüştü.

Buna rağmen Goddard yine de ona tahammül edemiyordu. Dahaönce iki olayda birlikte çalışmışlardı. Her iki deneyim de Goddard'ın ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

İlk kez bir Fransız diplomatın 2000 yılının ilkbaharında Monte Carlo'da tatil yaparken ortadan kaybolması olayında birlikte çalışmışlardı. Adamın eşi fidye istenen bir mektup almıştı, ama ödeme yapmaması konusunda uyarılmıştı. Bir hafta sonra Goddard ve adamları diplomatın cesedini kıyıya vurmuş olarak bulmuştu. Aynı gün, birkaç saat geçmeden kumarhanelerin birinde garsonluk yapan bir kadın, dairesinde ölü olarak bulunmuştu. Bu olay görünüşe göre bir intihardı. Bu iki olay arasında bir ilişki var mıydı? Goddard kadının bütün arkadaşlarını ve akrabalarını sorguya çekmeye başladı. Kırk sekiz saat içinde her iki olayın ilişkili olduğunu kanıtlayacak kadar delil toplanmış, hatta o günlerde nerede olduklarını kanıtlayamayan üç kişiden oluşan etkileyici bir zanlı listesi hazırlamayı başarmıştı.

Ardından olayın içine birden Lemieux girmiş ve soruşturmayı Goddard'ın elinden almıştı. Ancak, Goddard'ın daha sonra iş arkadaşlarına anlattığı gibi, bu müdahalesi olayı kendisinden daha çabukçözmek için değildi. Aslında soruşturma hiçbir zaman sonuçlandırılamamıştı. Bunun yerine bütün ipuçları sonuçsuz kalmış, şüphelilerse ortadan yok olmuştu. Çok önemli kanıtlar hatalı kullanılmış ya dakaybedilmişti. Lemieux ise bu sözde "soruşturma" boyunca, herkeseson derece küstahça ve kabaca davranmıştı. Kısa bir süre sonra da olayın "çözülmesinin imkânsız" olduğunu bildirip, ardında husumetve kızgınlık bırakarak Paris'e geri dönmüştü.

Goddard'ın onunla ikinci karşılaşması 2003 yazı sonunda gerçekleşti. Zengin bir Fransız armatör ve oğulları 25 milyon

Dolar’lık muhteşem yatlarıyla Akdeniz’de küçük bir gezintiye çıkmak üzere Monte Carlo limanından hareket ettikten sonra kaybolmuşlardı. Goddard olayı dün gibi anımsıyordu.

Merkezden gelen acil bir telefonla sabahın altısında uyanışını, çaresizlik ve histeri nöbetleri içindeki armatörün eşini, olayı manşetlerden indirmeyen medyayı…

Fransız Başbakanı’nın yakın dostu olan çok önemli bir işadamının birdenbire ortadan yok olması her gün rastlanan sıradan bir olaydeğildi. Armatör ve oğulları bütün çabalara rağmen bulunamamıştı. Geride ne ceset, ne kan, ne de herhangi bir kanıt bırakmışlardı. Bunarağmen herkes acil yanıt bekliyordu. Paris basını günlerce bu olayınüzerine gitmiş ve Monte Carlo emniyet teşkilatı yetkililerini işi hafife almakla suçlamıştı. Goddard bir sonuç elde etmek –parmak izi, tanık ya da gelişme kaydedildiğini gösterecek en ufak bir kanıt– içinyoğun baskı altında kalmıştı. Günler boyunca doğru dürüst yemek yiyememiş ve uyuyamamıştı. Bütün ekibini bitap düşene dek çalıştırmış, en sonunda kendisi de yorgunluktan hastanelik olacak hale gelmişti.

Ardından elde etmeyi dört gözle bekledikleri çıkış noktasını bulmuşlardı. Goddard armatörün oğullarının bir Rus bankeri olduğu zannedilen, fakat aslında Rus mafyası için çalışan birine borçlandığını ortaya çıkarmıştı. Araştırmalarının sonucunda bu Rus’un MonteCarlo’da bir evi olduğunu ve olaydan iki gün önce kentte görüldüğünü öğrenmişti. Üstelik adamın iki Rus iş arkadaşı olay gününün sabahı limanın çevresinde dolaşmış ve kiralık sürat teknesi aramıştı.

Soruşturma gittikçe hız kazanmaktaydı. Goddard şimdi olayla ilgili şüpheli bir kişi ve olası bir neden ortaya çıkartmayı

başarmıştı. Ama zanlının izini sürmek üzere Moskova'ya gitmek için amirlerinden izin isteğinde, bu isteği reddedilmişti.

Bundan kırk beş dakika sonra da Lemieux ofisine girmiş ve soruşturmayı yürütme yetkisini devraldığını ileri sürerek, davayla ilgilitüm belgeleri talep etmişti. Goddard'ın itirazları ise amirleri tarafından sindirilmişti.

Ertesi gün, Moskova'ya, Goddard'ın yerine Lemieux uçmuştu. Ve bu soruşturma da kısa sürede, yerinde bir deyimle, "duvara toslamıştı". "Bankerin iş ortakları anlaşılmaz biçimde ortadan kaybolmuşlar, adamın kendisi ise olay anında nerede ve kiminle olduğuna dair inanılması güç mazeretler öne sürmüştü. Fakat müfettiş Lemieux bunların üzerine yeterince gitmemişti bile. Bunun yerine olayla ilgisi olan bütün Ruslar'ı temize çıkarıp Paris'e geri dönmüştü. Bunuyaparken de soruşturmanın açık kalacağını, ancak olayın çözümlenme olasılığının çok düşük olduğunu kaydetmişti. Daha da kötüsü, Goddard'ın amiri dâhil olmak üzere birkaç hükümet yetkilisi Rus "bankerden" resmi olarak özür dilemişti. Ve Goddard, "Monako'nun yakın ve değerli dostu olan bir zatın itibarına haksızca dil uzatmak" gerekçesiyle bir hafta müddetle ücretsiz olarak işten uzaklaştırılmıştı.

Ve şimdiyse, Avrupa'nın en küstah detektifi Marcel Maurice Lemieux Monako'ya geri dönüyordu.

Goddard balkondayken yardımcısı DuVall elinde telefonla yanına yaklaştı.

"Lemieux telefonda" diye fısıldadı.

Goddard gözlerini ovuşturdu ve ahizeyi eline aldı.

“Müfettiş Lemieux, sizinle konuşmak ne büyük bir zevk” diye yalan söyledi.

Lemieux ise, “İzin günümde beni rahatsız ediyorsunuz” diye karşılık verdi.

“Çok özür dilerim Mösyö, ama maalesef bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Size kötü haberler vermek zorundayım.”

Lemieux homurdanarak, “Sesinizi işitmenin zaten kötü bir haberolduğunu sanıyordum” dedi.

Goddard dilini ısırdı. Bu adam gerçekten dayanılmazdı.

“Mösyö Remzi’nin bir cinayete kurban gittiğini size üzüntüyle bildirmek zorundayım.”

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

Lemieux en sonunda, “Refik Remzi mi?” diye sordu.

Goddard, “Korkarım, öyle efendim” diye tasdik etti. Ardından ellerindeki bilgilere dayanarak cinayetin nasıl ve ne zaman işlendiğini kısaca anlattı.

Lemieux, “Şüpheli var mı?” diye sordu

Goddard, “Henüz yok. Ama soruşturmaya yeni başladık. Bu konuda bize yardım edebileceğinizi düşünüyorum” diye karşılık verdi.

Lemieux, “Görgü tanıkları var mı?” diye sordu.

Goddard, “Bu konuyu kesinleştirmek için bölgeyi hâlâ tarıyoruz,ancak Mervan Akat adında bir kişi var” dedi. “Kendisi özel bir güvenlik firmasının sahibi ve yöneticisi. Saldırı anında Remzi ile birlikteymiş. Remzi’nin bu görüşme sırasında ona bir araştırma görevi verdiğini sanıyoruz. Dolayısıyla bu cinayetin faillerine ve nedenine ışık tutacak bazı bilgilere sahip olduğunu ümit ediyoruz.”

Lemieux, “*Ümit ediyoruz* da ne demek? Yoksa onu hâlâ *sorguyaçekmediniz mi*?”

Goddard, “Aslında, hayır” diye yanıt verdi.

Lemieux bezgin bir sesle, “İyi. O zaman kendisini *ben*sorgularım. Şimdi havaalanına hareket ediyorum. Adamlarınızdan biri 20 dakika sonra beni helikopter alanından karşılasın” dedi.

Goddard şaşkınlığını gizleyemedi ve, “Yirmi dakika sonra mı, sizParis’te değil misiniz?” diye sordu.

“Hayır, Nice’teyim.”

Lemieux adeta Goddard’ın bu durumu bilmesi gerekiyormuş gibikonuşmuştu. Belki de gerçekten bilmesi gerekiyordu? Peki, yardımcısı DuVall kendisini niçin uyarmamıştı? Goddard’ın sürprizlerden nefret ettiğini çok iyi bilirdi. Bunu o budalaya mutlaka ödetecekti, ama şimdi değil, daha sonra. O anda Goddard’ın halletmesi gereken çok daha acil bir sorun vardı. Kibar bir tavırla söze başladı:

“Adamlarımdan birinin sizi karşılamasını ve derhal Remzi’nin evine getirmesini sağlayacağım Mösyö Lemieux. Ancak ne yazık ki, sizi Mervan Akat’la konuşturmam şu an için mümkün değil.”

Lemieux, “Niçin değil?” diye diretti.

“Mervan ortadan yok oldu da ondan.”

“Yok mu oldu?”

Goddard derin bir nefes aldı. İtiraf etmek istediği en son şey buydu –üstelik herkesten çok Lemieux’ye– ama durumu anlatmak zorundaydı. “Evet, korkarım onu kaybettik. Kargaşa sırasında kimseyegörünmeden kaçmış olmalı. Ama kentin giriş çıkışlarını kapattık. Enkısa zamanda onu bulup sorgulayacağız. Elimizdeki en sağlam görgü tanığı olabilir. Aslında olayın tek görgü tanığı da olabilir.”

Lemieux sesini yükselterek, “Hayır, Mösyö Goddard” diye karşılık verdi. “İşte o konuda yanılıyorsunuz! Mervan Akat bir görgü tanığı değildir. O artık benim için olayın baş zanlısıdır.”

“Zanlı mı? Ama onun kim olduğu ve niçin orada bulunduğu hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz.”

Lemieux ısrarla diretti, “*O zaman araştırıp öğrenin*! Mervan’ın tutuklanması için emir çıkartın, Milano’dan Marsilya’ya tüm güvenlik birimlerini uyarın. Bu adamın elimizden kaçmasını istemiyorum.Aksi takdirde, sizi temin ederim Mösyö Goddard, ilk başta siz olmaküzere kelleler uçmaya başlayacaktır.”

10

ağmur yağmaya başlamıştı. Mervan silecekleri çalıştırdı ve inanmadığı Tanrı'ya büyük bir süratle kullanmakta olduğuaracın yolda aniden kaymaması için dua etti. Bu sırada çalan cep telefonu derin sessizliği ve gergin sinirlerini bir anda bozdu.

"Alo?"

"Alo Mervan, ben Rami. Hâlâ varmadın mı?"

"Hayır, henüz değil."

Mervan saatini ve haritayı kontrol etti. Saat neredeyse yedi buçukolmuştu, oysa Marsilya'nın dış mahallelerine ancak yaklaşmaktaydı.

"Rami, alana zamanında yetişebileceğimi pek sanmıyorum."

Kardeşi ise, "Mervan, bunu yapmak zorundasın" diye ısrar etti. "Başka bir seçeneğin yok. Seni Kuzey Afrika dışına çıkartabilirim. Ama bir Fransız cezaevinden dışarıya çıkartamam. Daha ne kadar yolun kaldı?"

"Beş, belki de on kilometre daha var. Ama saat kaç oldu baksana."

Rami, "Biliyorum. Biliyorum" diye yanıt verdi ve devam etti: "Ama havaalanına varmadan önce bazı konuların üzerinden geçmemiz gerekiyor."

"Ne gibi?"

"İlk başta şu telefonun. Bana şoföre ait olduğunu söylemiştin."

“Evet, bu doğru.”

“Ama beni Prag’daki karıştırıcı sistemimiz aracılığıyla aradın, öyle değil mi?”

“Evet.”

“O zaman polisler muhtemelen bu görüşmeyi bulunduğumuz yere dek izleyemezler. Ancak bunu yapmaya çalışacaklardır, bu yüzden telefonu üzerinde tutamazsın ve bir daha asla kullanamazsın. Bugörüşmenin sonunda telefonu hemen bir yere at. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

Rami konuşmasını sürdürdü, “Kazablanka’ya vardığında kendinebir uydu telefonu satın al. Satın alırken nakit para ver ve sakın cimrilik etme. En iyisini seç. Hiç kimsenin izleyemeyeceği ve dinlemeyeceği türden bir şey olsun.”

“Olur.”

“Ama o telefonu yalnızca beni aramak için kullan. Başka hiç kimseyi arama.”

“Oldu, başka kimseyi aramam.”

“Mervan, şaka etmiyorum. Anlıyorum, çok yorgunsun. Hâlâ şoktan kurtulmaya çalışıyorsun. Bu gece kendinde değilsin. Ama her zamankinden daha dikkatli olmak zorundasın. Bu iş tek bir hata bilekabul etmez. Ve biz bu işi halledene dek, izini belli etmemen ve göze çarpmaman gerekiyor. Arkadaşlarınla görüşme. Eski tanıdıklarınla orada burada takılma. Tanıdık hiç kimseyle birlikte görünmemelisin.”

Mervan, “Bu zor değil. Fas’ta tanıdığım hiç kimse yok” diye uydurdu.

Rami, “Çok iyi. Bırak öyle kalsın” dedi.

Rami’nin, Rana’nın Paris’ten ayrılıp Kazablanka’ya taşındığından haberi yoktu. Mervan ise bu konuyu şimdi ona açıklayacak ruh hali içinde değildi.

Kardeşi konuşmasını sürdürdü, “Bak şimdi. Bir şey kesin gibi görünüyor. Claudette Remzi hakkındaki sezgilerin doğruydu. O yaşıyor ve Sao Paolo’da para transferleri yapmakla meşgul. Bu da muhtemelen bütün bunların arkasında olduğu anlamına geliyor. Bu kadar bilgiye sahip olmamız bile gerçekten iyi bir haber sayılır.”

Mervan, “Peki, kötü haber nedir?” diye sordu. Yağmur daha da şiddetlenmişti, omzundaki ağrı ise her dakika gittikçe artıyordu.

“Claudette ve birlikte çalıştığı kişiler onların peşinde olduğunu biliyorlar.”

Mervan, “Ama bu pek de mantıklı gelmiyor” dedi. “Bilgi sahibi olan tek kişi benim, bir de tabii Zürih ve Sao Paolo’daki bilgi kaynaklarım var.”

“Onlar sana kazık atmış olabilirler mi?”

Mervan, “Hiç sanmam. O adamları en azından on beş yıldır tanıyorum” dedi.

Rami, “Ya Remzi’nin dairesi dinlemeye alınmışsa?” diye sordu.

“Monte Carlo’daki mi?”

Rami, “Hayır, Paris’teki” diye yanıtladı.

Mervan, “Mümkündür. Ama kimler tarafından dinleniyordu? Güvenlik şirketi tarafından mı?” diye sordu.

Rami, “Ya da polis tarafından” diye tamamladı. “Remzi’nin Fransız istihbarat teşkilatındaki birinin peşinde olduğundan kuşkulandığını söylememiş miydin?”

“Evet, bu doğru.”

“Eee?”

Mervan bu konuyu bir anlığına kafasında tarttı. Rami belki de haklıydı.

Kardeşi sordu: “Önceki gün Remzi’yi aradığında ona ne demiştin? Ona karısının resminden ya da Sao Paolo’dan söz etmiş miydin?”

“Hayır, elbette etmedim. Kendisine verecek acil ve önemli bilgilerim olduğunu, fakat kendisiyle Paris dışında bir yerde yüz yüze görüşmek istediğimi bildirdim.”

“Peki, Monte Carlo’dan söz ettin mi?”

“Hayır, ama o etti.”

“Ve telefonda sana nerede ve nasıl buluşacağınıza dair tüm ayrıntılı bilgiyi verdi, öyle mi?”

“Evet.”

Rami, “O zaman mutlaka Remzi’nin telefonu dinleniyordu”

diyekarşılık verdi.

Mervan, “Telefonu dinleyen her kimse ne tür bilgiye sahip olduğumu bilmiyordu” diye kendi kendine yüksek sesle itiraf etti. “Onlar sadece çok önemli birtakım şeyler bildiğimin ve bu bilginin kendileri için iyi olmadığının farkına vardılar. Claudette ve adamları paniğe kapılarak bu işi hızla bitirme kararı almış olmalı.”

Rami, “Kesinlikle öyle oldu” dedi. “Bu da hem Remzi’yi, hem seni ortadan kaldırmak zorunda oldukları anlamına geliyordu.”

Mervan, “O zaman Monte Carlo’daki saldırılarının hepsinin başarısız olduğunu ve yaşadığımı hâlâ biliyorlar demektir” diye karşılık verdi.

Rami, “Anlattıkların senden fazlasıyla korktuklarını gösteriyor. Seni bulup öldürene dek bu işin peşini bırakmayacaklardır” diye ekledi.

“O zaman onlar bizi bulmadan önce, biz onları mutlaka bulmalıyız.”

Rami, “Ama nasıl?” diye sordu.

Mervan, “Öncelikle Sao Paolo’ya kalkan ilk uçakla bir ekip gönder. Claudette’i bir yerlere kaçmadan ele geçirmemiz lazım. Eğer onu bulursak, bizi diğerlerine götürebilir” diye devam etti.

Rami, “Tamamdır. Hemen işe koyulacağım” diye yanıtladı.

Mervan ekledi, “İkinci olarak, Monte Carlo’daki soruşturmayı kimin yürüttüğünü öğrenmelisin. Bu işten haberi olup olmadığını ve güvenilir biri olup olmadığını da öğren.”

Rami sordu, “Anladım, yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

“Paris’te kimleri tanıyorsun?”

Rami, “Fransız istihbarat teşkilatında bir dostum var. Onunla Paris büromuzun açılışı sırasında beni önden gönderdiğin zaman tanışmıştık. Oldukça üst düzeyde ve önemli bir görevde çalışıyor. Herkesi tanıyor. Ve de bana bir vefa borcu var” diye karşılık verdi.

Mervan, “Çok iyi. Bir şeyler duymuş mu diye bir araştır. Ama çok dikkatli ol, Rami. Karşımızdakinin kim olduğunu henüz bilmiyoruz” dedi.

“Endişelenme. Dostumun ağzı çok sıkıdır.”

Mervan ise, “Öyle olmak zorunda” dedi.

Yağmur daha da şiddetlenmişti, hava ise hızla soğuyordu. Mervan uzakta havaalanını gösteren yol işaretini gördü. Az sonra dönüşyapacaktı.

Mervan, “Telefonu kapatsam iyi olur. Neredeyse varmak üzereyim” dedi.

Rami yanıt verdi: “Mükemmel. Şimdilik sağlıcakla kal ve üç güniçinde beni ara.”

Mervan, “Evet, üç gün içinde” diye tasdik etti. Ardından devam etti, “Rami?”

“Efendim, Mervan?”

“Teşekkürler.”

"Sözü mü olur? Kardeşler başka ne içindir ki?"

11

ervan aracını havaalanının park alanına soktu. Saat tam sekizdi. Arka taraflarda boş bir yer bulup arabayı park etti. Sonra taksideki bütün parmak izlerini sildi, arka koltuktaki valizi aldı ve uçağa doğrukoşmaya başladı. Bu arada anahtarı, tabancayı ve cep telefonunu farklı çöp kutularına attı.

Saat 20:12'de ana terminal binasına varmıştı. Elinden geldiğincehızlı davranarak emanet kasasını buldu. Dikkat çekmemeye çalışıyordu. Kasanın kilidini açıp içinden bir deste sahte pasaport, yarım düzine kadar kredi kartı (her sahte kimlik için 2 adet olmak üzere) ve düşük değerli banknotlardan oluşan birkaç deste Avro çıkardı. Ayrıca birkaç parça giysi, bir çift yeşil renkli kontak lens ve küçük bir sırt çantasını da yanına aldı. Ardından kasayı kilitledi, Claudette Remzi'nin resmini çöpe atarak en yakındaki tuvaletlere doğru yöneldi.

Saat 20:21'de Fas Kraliyet Havayolları'nın gişesindeydi, biletinive uçuş kartını aldı.

Gişedeki sarışın görevli kız, "Acele etmelisiniz, Mösyö Cardell,"diye uyardı. "Uçağa yolcu alınmaya çoktan başlandı."

Mervan hızla güvenlik ve pasaport kontrol noktasına doğru ilerledi. Önünde birkaç yolcu daha vardı. Etraf ise polis ve sivil ajan kaynıyordu. Mervan soğukkanlı görünmeye çalışarak kuyruğa girdi,oysa kalbi deli gibi çarpıyordu. Her an korkuyla beklediği tutuklanma ve sorgulanma düşüncesini aklından çıkarıp atması gerekiyordu.Sakinleşerek az önce büründüğü yeni kimliğine uygun davranmanınbir çaresini bulmak zorundaydı.

Mervan Rana'yı düşünmeye çalıştı. Genç kızın elleriyle yüzüne dokunuşunu, ılık nefesini boynunda hissedişini ve parfümünün hoş kokusunu anımsamaya çalıştı. Rana kapıyı açıp karşısında aniden onu görünce acaba ne diyecekti? Onu eve alacak mıydı? Yoksa bir başkasıyla mı beraberdi?

Mervan o sırada tüm düşüncelerini Rana'ya odaklamak istiyordu,ancak kontrol sırası yaklaştıkça daha acil meseleler buna engel oldu.Acaba APB *(All Points Bulletin- bir şüphelinin arandığını bildiren polis bülteni)* sisteminde nasıl tanımlanmıştı? Bir tanık mı, yoksa ikicinayetin zanlısı olarak mı? Ya da üç cinayetin? İtalya ve Fransa'daki tüm hava ve deniz terminallerine ve tren istasyonlarına bilgiverilmiş miydi? Yoksa onu sadece Monte Carlo'yu çevreleyen yüz kilometrelik bir alanda mı arıyorlardı? Sözün kısası, yakayı sıyırabilmiş miydi? Yoksa kendisini yavaşça kıstıran bir kapanın içinde miydi?

Sırada yürürken yandaki camlı bölmeden yansıyan görüntüsüne baktı. Yılan derisi çizmeler boyunu en az beş santim uzatmıştı. Üzerinde yırtık kotları, siyah tişörtü ve arkasında koca harflerle "Grateful Dead" yazan ağartılmış kot ceketi vardı. Bu giysiler içinde, siyah camlı güneş gözlükleriyle ve sırt çantasıyla, iPod'undan yükselen Grateful Dead grubunun en son parçalarını dinlerken, devlet başkanlarının ve başbakanların güvenlik

uzmanından çok Avrupa’da seyahat eden Amerikalı bir üniversite öğrenicisini andırıyordu. Mervan yansıyan görüntüsünden kendisini tanımakta zorlandı. Asıl istediği de buydu zaten.

Kontrol noktasında en az sekiz Fransız polisi, yolcuların pasaportlarını ve yüzlerini kontrol ediyor, metal detektörlerle üzerlerini ve el bagajlarını arıyordu. Mervan sanki bütün gözler kendisinin üzerindeymiş gibi hissediyordu. Avrupa güvenliğini blöf yaparak son kez atlatmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Nasıl yapıldığını hâlâ biliyor muydu?

Nihayet sıra kendisine geldi. Sırt çantasını ve Le Meridien Oteli’ndeki yeni evli çiftin dairesinden aldığı valizi röntgen cihazından geçmek üzere yürüyen bandın üzerine bıraktı. Ardından sahte Amerikan pasaportunu, biletini ve uçuş kartını görevliye uzattı.

Fransız jandarma şefi üniforması üzerine dar gelen, tıknaz, kısa saçlı ve ciddi ifadeli bir adamdı. Evraklarını dikkatle inceledi. Hattafazlaca bir dikkatle. Mervan’ın nabız atışları hızlandı.

Adam Fransızca bir şeyler sordu.

Mervan iPod’un kulaklıklarını çıkartıp şaşkın bakışlarla, “Ha?” diye sordu.

Adam İngilizce konuşmaya başladı.

“Mösyö Cardell, bu gece nereye seyahat ediyorsunuz?”

Mervan kusursuz sayılabilecek güney Kaliforniya aksanıyla, “Kazablanka’ya ahbap” diye yanıtladı. Ardından ekledi, “Aslında dört teker bulabilirsem Rabat’a.”

Adam sordu, “Yalnız mı seyahat ediyorsunuz?”

“Ne yazık ki, evet.”

“Seyahatiniz iş amaçlı mı, yoksa eğlence amaçlı mı?”

Mervan gülerek yanıtladı, “Sırf eğlence ahbap – en azından öyle olacağını umuyorum.” Aslında bu ciddi adamı biraz olsun yumuşatmak, konuşmaya biraz samimiyet ve neşe katmak, böylelikle de bir an önce kendisini geçirmesini sağlamak amacındaydı.

Ama umduğunu bulamadı. Adam sorgulayıcı bakışlarla onu süzmeyi sürdürdü.

“Yanınızda silah var mı?”

“Hayır” derken, keşke olsaydı diye düşündü.

“Uyuşturucu var mı?”

Bu kolaydı. Hayatında hiç uyuşturucu kullanmamıştı. Ama bu gece üstlendiği kimliğe uygun olarak konuşmak zorundaydı.

“Bugün değil” diye espri yaptı.

Görevli bu şakadan hiç de hoşlanmış görünmüyordu.

“Yanınızda bin Avro’dan fazla nakit var mı?”

Mervan süratle bir hesap yaptı. Anımsadığı kadarıyla iki bin Avro’dan daha az bir parası vardı. Tekrar güldü.

“Şaka ediyorsun di mi, ahbap?”

Adamın kaşlarının yukarı doğru kalktığını gördü.

Mervan sürdürdü, “Buraya gelebilmek için Harley’imi satmak zorunda kaldım. Paranın çoğunu zaten bitirdim. Fransa’nın bu kadarpahalı olduğunu bilmiyordum.”

“Rabat’ta nerede kalacaksınız?”

Mervan bir an duraksadı. Fransa’dan *ayrılırken*bu tür sorular sorulduğunu hiç anımsamıyordu. Yoksa kim olduğunu anlamışlar mıydı? Neden kendisini hemen şimdi yakalamıyorlardı? Birden ağzıkurudu.

Nihayet, “Kız arkadaşımda” diyebildi.

Bu da bir başka yalandı. Rana’yı en az altı aydır görmemişti. Kendisini eve kabul edip etmeyeceğinden bile emin değildi. Aslındakızın oturduğu evi bulacağından da kuşkuluydu. Çok yorgundu. Omzundaki yara iltihaplanmaya başlamıştı. Otel rezervasyonu yaptırmamıştı. Üstelik Fas’ta hiçbir dostu ya da orada bulunması için herhangi bir gerekçe de yoktu. Ayrıca o anda aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Görevli, “Uyuşturucu yok, değil mi?” diye tekrarladı.

Mervan, “Hey ahbap, göründüğüm kadar aptal değilimdir” diye yanıtladı.

Adam pek tatmin olmamış bir ifadeyle, “Çantanıza bakabilir miyim lütfen?” diye sordu.

Mervan bu isteği onayladı, ancak sözler ağzından çıkar çıkmaz Monte Carlo'daki balayı dairesinden aldığı valizin içindekileri aceleyle kontrol etmediğini fark etti. Valizdekilerin damada mı, yoksa geline mi ait olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Şimdiyse çevresindeki silahlı sekiz güvenlik görevlisiyle birlikte çantanın içinde neler olduğunu öğrenmek üzereydi.

Jandarma şefi işe sırt çantasını aramakla başladı.

Birkaç kot pantolon. Birkaç tane eskimiş kirli tişört. Birkaç adet kirli iç çamaşırı. Birkaç adet temiz iç çamaşırı. iPod'u için piller. John Grisham'ın sayfaları kırışmış *The Firm (Şirket)* adlı romanı.Yarısı yenmiş bir paket çikolata. Küçük tıraş takımı. Eski bir diş fırçası. Yarım tüp Crest diş macunu. Deodorant. Ve içinde tektaş yüzük olan kadife mücevher kutusu.

Mervan'ın gözü birden kadife kutuya takıldı ve geçmişin anıları düşüncelerini ele geçirmeye başladı. Kutunun orada olduğunu unutmuştu bile. O konuyu aylardan beri aklına getirmemişti. Kutuda Rana'ya verdiği, onun da kendisine iade ettiği yüzük vardı. Duyguları patlamaya hazır bekliyor gibiydi – Mervan birden adamın gözlerinde bir yumuşama parıltısı belirdiğini sezdi.

Görevli, "Nişanlanıyor musunuz?" diye sordu.

Mervan kendini toparlamaya çalışarak, "Eğer beni kabul ederse, ahbap" diye yanıt verdi. "Yoksa Harley'imi hiç satar mıydım?"

Jandarma şefi belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. Ardından çıkardıklarını sırt çantasının içine yerleştirdi ve valize yöneldi. Mervan'ın kalbi neredeyse duracak gibi oldu.

Dehşetle valizin kadın giysileri ve kozmetik malzemeleriyle

doluolduğunu gördü. Elbiseler. Askılı bluzlar. Dar kot pantolonlar. Yüksek topuklu ve düz altlı ayakkabılar. Hayal gücüne fazla bir şey bırakmayan iç çamaşırları. Bunların hepsi de yepyeniydi (bazılarının fiyat etiketleri bile üzerindeydi). Ve hepsi de son derece pahalı görünüyorlardı. Mervan'ın – daha doğrusu "Jack Cardell"in ise bütün bunlar için yapabileceği bir açıklama yoktu.

Mervan büyük şaşkınlığını dışa vurup vurmadığını merak ediyordu.

Jandarma şefi, "Belki de size 'Jacques' yerine *Jacqueline*Cardell demeliydim, öyle değil mi?" diye sordu.

Adam ve çevresindeki görevliler birden gülmeye başladılar. Denver'dan gelen bu Grateful Dead hayranı hepsinin ilgisini çekmişgibi görünüyordu.

Jandarma şefi en sonunda, "Özür dilerim. Bütün bunlar balayı için alınmış olmalı sanırım" dedi.

Ve umulmadık bir tavırla Mervan'a göz kırptı.

Mervan, şaşkınlığını gizlemeye çalışıp, geri göz kırparak, "Hey ahbap, göründüğünden daha zekisin" diye karşılık verdi.

12

skelet” gelmişti.

Goddard ve DuVall, Lemieux’ye bu adı takmıştı. Onun “tümüyle kemikten yapılmış ve yüreksiz” olduğunu söylüyorlardı.Adam birazdan orada olacaktı.

Goddard balkondan Remzi’nin dairesinin çok yakınındaki alana inmekte olan Lemieux’nün helikopterini seyrediyordu. Uzun boylu ve zayıf bir adam helikopterden aşağıya inerek Goddard’ın gönderdiği sivil araca bindi ve kısa mesafeli yolu kat ederek apartmanın girişine vardı. Helikopter alanı Remzi ailesinin (bu arada Monako prenseslerinden birinin de) zaman zaman ikametgâh olarak kullandığı lüks apartman kompleksinden sadece yüz metre ötedeydi.

Goddard, Remzi’lerin bundan başka dört evleri daha olduğunu öğrenmişti. Bunlardan biri Refik’in büyüdüğü Mısır’ın Akdeniz kıyısındaki İskenderiye’deydi. Bir tanesi Kahire’nin lüks banliyölerinden Maadi’de çok görkemli bir kent eviydi. Bu ev Blue Nile Holding’in merkezine oldukça yakın bir konumdaydı. Bir diğeri ise İsviçre’nin Davos Kenti’nde konforlu bir dağ eviydi. Aile artık kayakyapmadığı için burası zengin müşterilere kiralanmaktaydı. Ayrıca Claudette’in doğduğu kent olan Paris’in hemen dışında, son yıllardazamanlarının çoğunu birlikte geçirdikleri, kırk dönüm arazi içindekimuhteşem malikâneleri vardı.

Goddard saldırı sırasında dairenin konuk odasında bulunan Remzi’lerin özel aşçısından Monte Carlo’daki evi satın almak fikrinin Claudette’in olduğunu öğrenmişti. Adamın anlattığına göre, Claudette sosyetenin seçkin davetlerinin baş konuğuydu. Zengin dostlarını görkemli ziyafetlerle ağırlayabilmek ve her yaz

gelen ünlülerle birlikte görülebilmek için o kentte bir ev sahibi olmayı çok istemişti.

Telefon çaldı. Goddard kısa bir konuşmanın ardından şöyle bağırdı: “Geliyor. Herkes dışarı.”

Goddard’ın ekibi söyleneni bir kerede anlayan cinstendi. İskelet oraya geldiğinde kimse çevresinde olmak istemiyordu. Hepsi de daha önce onunla birlikte çalışmıştı. Bu nedenle, suç mahallinde fotoğraf çeken, parmak izi arayan, yüzey araştırması yapan ve boş kovan toplayan görevliler aletlerini bir bir toplayıp daireyi süratle ve sessizce terk ettiler. Aslında işleri bitmiş sayılırdı. Cesetler morga kaldırılmıştı. Onlar sadece yarım kalan son birkaç işi tamamlıyorlardı. Gerektiği takdirde geri gelebilirlerdi. Ama Colette DuVall dâhil, hepsi de şimdilik orayı terk ettikleri için oldukça mutluydu.

Ekipler gittikten birkaç saniye sonra asansörün kapısı açıldı ve Lemieux göründü.

Goddard onu, “Hoş geldiniz müfettiş” diye karşıladı.

Lemieux tek bir söz söylemedi. Başıyla karşılık vermedi. Gülümsemedi. Hatta Goddard’ın uzattığı eli sıkmaya bile tenezzül etmedi. Vakit kaybetmeden oturma odasında –yavaş ve düzenli şekilde– dolaşmaya başladı. Ara sıra duruyor ve aşağıya eğilerek yerdeki tebeşirve kan izlerini inceliyordu. Silahların ateşlendiği farklı açılarla özellikle ilgilenmiş gibi görünüyordu.

Goddard, “Hazır olduğunuzda, katilin ya da katillerin kullandığı yolun karşı tarafındaki apartman dairesini size gösterebilirim” diye önerdi. “Adamlarım kullanılan silahı ve dürbünü buldu.”

Lemieux ses çıkarmadı. Boş mermi kovanlarını saymakla meşguldü. Odanın içinde bir yerden bir yere yürüyor, yerlere dağılmış kovanlara bakıyor, ardından duvarlara gömülü olanları ya da masa, koltuk ve sandalyelere saplananları inceliyordu. Bunları yaparken düzenli olarak silahların ateşlendiği karşı binaya bakıyordu.

Goddard konuşmasını sürdürdü, “Ne yazık ki, kovanlarda parmak izine rastlamadık.”

Ama Lemieux sessizliğini sürdürdü.

Goddard Lemieux’yü incelemeye başladı. 198 cm. boyunda, sonderece zayıf bir adamdı. Omuzlarından aşağı adeta kefen gibi dökülen siyah renkli uzun İngiliz malı bir yağmurluk giymişti. Kemikli ve asık yüzlü 62 yaşındaki bu adam, Goddard’ın babası kadar yaşlı duruyordu. Saçsız başında sadece kulaklarının üst kısımlarında iki adet beyaz saç tomarı kalmıştı, sivri ve gururlu burnunun hemen altındaysa beyazlamaya yüz tutmuş küçük bir bıyık göze çarpıyordu.

Goddard’ı en fazla rahatsız eden Lemieux’nün gözleriydi. Küçükve koyu kahverengi bu gözler sahibinin keskin zekâsını ve artık efsaneleşmiş olan fotografik hafızasını açıkça yansıtıyordu. Bununla birlikte bu bakışlarda, maktullere ve ailelerine ya da suçluları yakalamaya var gücüyle çalışan herhangi birine karşı ne bir yakınlık, ne de bir merhamet izine rastlanmıyordu.

Böylesine soğuk, duygusuz bir adam bütün Avrupa’da böylesine büyük bir itibarı nasıl kazanabilmişti? Goddard bu konuyu merak ediyordu. Evet, başarıyla çözdüğü davalar uluslararası suç uzmanlarıtarafından hâlâ örnek olarak gösterilmeye devam

ediyordu. Ama ihmal ve ilgisizlikten rafa kaldırılmaya mahkûm olan o diğer davalara ne denirdi? Ünlü Marcel Lemieux'nün adı geçtiğinde, hiç kimse o davaları dikkate almıyor muydu?

Lemieux odadaki çalışmasını sürdürürken, en sonunda, "Yeni işlenen bir cinayet mahallinin görünümünü ve dokunuşunu ne kadar çok sevdiğimi sözlerle tarif edemem, Mösyö Goddard" dedi. "Monet ya da Manet gibi usta bir ressam tarafından yapılmış harika bir tabloya benziyor. Pointilist (noktalarla yapılan resim tekniği) bir sanat harikası gibi. Yakından bakınca, hiçbir ipucu –ne bir nokta ne de birrenk– anlam ifade etmiyor. Ama biraz uzaklaşıp gözlerinizi kapattığınızda, ipuçları size çok canlı, büyüleyici ve dehşetli bir öykü anlatmaya başlıyor. Büyük detektiflerin hepsi de böyle yapmışlardır. Gözlerinikapatıp ruhlarını sustururlar ve öykünün kendilerine yol göstermesine izin verirler."

Goddard cevap vermedi. Bu adamın her özelliği onu tiksindiriyordu. Şimdi de listeye megalomani ve her şeyi doğru bilirim iddiacılığı ekleniyordu.

İskelet şimdi de Remzi'nin Paris merkezli güvenlik şirketinin altıay önce evin her yanına yerleştirdiği minik güvenlik kameralarındanbirini inceliyordu.

Goddard, Lemieux'nün sormasını beklemeden, "Güvenlik kameralarının kayıtları izlemeniz için hazır" dedi. "Hepsi dijital ve tarih-saat damgalı. Her şey kaydedilmiş. Remzi ve Mervan'ın görüşmesi. Ardından Remzi'nin vurulması. Korumaların öldürülmeleri. Mervan'ın onların silahlarını alması. Hepsi filmde kayıtlı. Aslında balistik raporları elimize yeni ulaştı. Le Meridien Oteli'nde öldürülen iki kişi bu silahlardan biriyle, kuşkusuz Mervan tarafından vurulmuş."

Lemieux yaptığı işi bırakıp başını yukarı kaldırdı.

Onun bu ilgisine şaşıran Goddard ekledi, “Kamera kayıtları bize *ne* olduğunu gösteriyor, ama maalesef *niçin* olduğunu açıklamıyor. Ses kayıtları yok. Yaşamının son anlarında Remzi’nin neler söylediğini Mervan Akat’tan başka bilen yok. Ama telefonda da belirttiğim gibi –siz de takdir edersiniz ki– bu korkunç olaya Mervan Akat’ın ışık tutabileceğini ümit ediyorum.”

Lemieux yanıtını çok iyi bildiği halde, “Peki, onu bulabildiniz mi, Mösyö Goddard?” diye sordu.

Goddard, “Hayır, henüz değil” diye itiraf etti. “Ama yeni bir ipucunun peşindeyiz.”

“Nedir o?”

“Bir taksi şirketi araçlarından birinin kayıp olduğunu bildirdi. Şoför en son Le Meridien Oteli’nin önünden merkezi aramış. Ancak şimdi bulunamıyor; telsize de cevap vermiyormuş. Otel müdürü ise taksiyi otelin önünden ayrılıp batıya kent dışına doğru giderken gördüğünü iddia ediyor.”

Lemieux, “Yani Fransa’ya doğru mu?” diye sordu.

Goddard, “Görünüşe göre, evet” diye yanıt verdi ve ekledi. “Adamlarım yollardaki trafik kameralarını kontrol ediyorlar, aracı tanımlamaya ve nereye gittiğini belirlemeye çalışacağız.”

Goddard yaşadıkları bu teknoloji çağında en gelişmiş teçhizata sahip olacak kadar zengin bir kentin güvenlik teşkilatında çalıştığı için kendisini şanslı sayıyordu. İzleme kameraları Monte Carlo’nun her yerine yerleştirilmişti. Kişinin bu kameralara

yakalanmadan hareket etmesi mümkün değildi. Elbette suç işlenmesini her zaman önleyemiyorlardı, ama olayı tekrar canlandırarak sorumlularını yakalama olanağı vardı.

Lemieux, “Otel müdürü taksiyi saat kaçta ayrılırken görmüş?” diye sordu.

Goddard, “Yaklaşık iki saat önce” dedi.

“Ve Mervan kentte bir daha hiç görülmemiş, öyle mi?”

“Hayır, görülmemiş.”

“Peki, Nice Havaalanı’nda görülmüş mü?

“Hayır.”

“Cannes’da?”

“Hayır.”

“Hyères’de?”

“Hayır.”

Lemieux odanın içini adımlıyordu, sonra birden durarak hışımla geriye döndü.

“O zaman mutlaka Marsilya’ya gidiyordu” dedi. “Bana havaalanıgüvenliğini bağlayın, *hemen şimdi!”*

13

as Kraliyet Havayolları’nın 256 sefer sayılı uçağı yüz kırk yolcusuyla birlikte pistten havalanarak karanlık ve yağışlı gecenin içine doğru yol almaya başladı. Yolcularından birisi de MervanAkat – yani yeni kimliğiyle “Jack Cardell” idi.

Uçak güney istikametine dönüp Akdeniz üzerinden 25.000 feet (7620 metre) irtifada saatte 500 mil (yaklaşık 800 km.) hızla uçarken, kabin görevlileri de meşrubat dağıtımı yapmaya başladı. Az sonra pilot, uçağın iç ışıklarını söndürdü ve yolcuların çoğu uykuya daldı. Ama Mervan uyuyamıyordu. Omzundaki yaranın acısı adeta dayanılmazdı. Sürekli terliyor, ateş ve bulantı hissediyordu. Kabin görevlilerinden ağrı kesici istedi ve hapları bir bardak kolayla yuttu. Ardından elini yüzünü yıkamak için lavaboya yöneldi.

İçeri girip kapıyı kilitledikten sonra aynada kendine baktı. Hissettiği kadar berbat görünüyordu. Suratı bembeyazdı. Gözleri ise kızarmış ve sulanmıştı. Kot ceketini çıkardığında, tişörtünün omuzkısmının kandan tamamen ıslanmış olduğunu gördü. Kan Marsilya Havaalanı’nda kıyafet değiştirirken yaranın üzerine tampon yaptığı kâğıt havlulardan geçip tişörtüne yayılmıştı.

Mervan ceketini kapıya asarak, ellerini ılık suda sabunla iyice yıkadı ve dikkatlice kuruladı. Ardından omzuna yapışmış olan kanlı kâğıt havluları kolayca çıkarabilmek için suyla ıslattı. Bu acı veren bir işlemdi ve umduğundan daha uzun sürdü. Az sonra bir

kabin görevlisi tuvaletin kapısına hafifçe vurmaya başladı.

“Her şey yolunda mı, efendim?” diye sordu.

Mervan, “Evet, her şey yolunda, teşekkür ederim” diye yanıt verdi.

Görevli, “Emin misiniz?” diye yineledi.

“Evet, iyiyim. Birazdan çıkacağım.”

Görevli, “Lütfen, efendim. Az sonra inişe geçeceğiz. Koltuğunuza dönüp kemerinizi takmanız gerekiyor” dedi.

“Evet, elbette, birazdan koltuğuma döneceğim.”

Mervan bir olay çıkmasını ve dikkati üzerine çekmeyi kesinlikle istemiyordu. Durumunun kötülüğüne rağmen yarasını acıyla irkilerek aceleyle yıkadı ve temiz kâğıt havlularla yeniden tamponladı. Ardından yüzünü yıkadı, lavaboyu ve çevresini kâğıtla temizledi vebütün çöpleri kutuya attı. Ceketini giydikten sonra üzerinde kan izi kalmış mı diye dikkatlice kontrol etti ve dışarı çıktı. Kendisini gören kabin memuru yeniden, “İyi olduğunuza emin misiniz?” diye sordu.

Mervan, “Sanırım biraz uçak tuttu” diyerek bu mazeretle ondan kurtulabileceğini ümit etti.

Ama görevli, “Gerçekten de iyi görünmüyorsunuz. Kazablanka’ya indiğimizde sizin için bir doktor ayarlamamı ister miydiniz?” diye sordu.

Mervan, “Buna gerek yok, teşekkür ederim” diye yanıt verirken,tekrar terlemeye başlamıştı. “Kız arkadaşım orada

yaşıyor, benimle ilgilenecektir. Yine de çok düşüncelisiniz. Teşekkür ederim" diye sürdürdü.

Bayan görevli şimdilik yakasını bırakmış gibi görünüyordu. AmaMervan koltuğuna oturup gözlerini kapattığında, korkuları tekrar suyüzüne çıkmaya başladı. Evet, Avrupa'dan Marsilya'dan kaçmayı başarmıştı. Ama çok fazla dikkat çekiyordu. Bu kadın görevli yüzünü, gözlerini ve davranışlarını elbette ki unutmayacaktı. Görevli belki de kısa bir süre sonra polisler tarafından sorguya çekilecekti.

Şimdi en azından üç ülkenin güvenlik birimleri kendisini arıyordu, bu arada Claudette Remzi ve adamlarını da unutmamak gerekirdi. Yakalanmasına daha ne kadar kalmıştı acaba? Marsilya havaalanında çok fazla ipucu bıraktığının farkındaydı. Onlar bulunur bulunmaz, Fas'a gittiğini öğreneceklerdi. Mervan bir iki gün daha yaşarsa, kendisini şanslı sayacaktı.

Uçak nihayet Fas'a indi. Mervan olaysız bir şekilde pasaport kontrolünden geçti ve bir araba kiralayarak Kazablanka'ya doğru yola çıktı. Yoğun Kasım yağmurları görüş mesafesini daraltıyor, aracın ısıtma sistemi ve silecekleri ise düzgün çalışmıyordu. Mervan sadece birkaç kez geldiği ve yabancısı olduğu bu kentte, yol kenarlarındaki trafik işaretlerini seçmekte zorlanıyordu.

Üstelik ateşi de gittikçe yükseliyordu. Son derece güçsüz ve bitkindi. İki kez direksiyon başında uykuya dalmak üzereyken, karşıdan gelen vasıtalara çarpmamak için son anda aracı toparladı. Kendisine neler olduğunu gayet iyi biliyordu, ama yoluna devam etmekten başka çaresi yoktu. Çok fazla kan kaybetmişti. Yarası iltihaplanmaya başlamıştı. Uykusuzdu. Yemek yememişti. Ve fiziksel olarak şoka girme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Cüzdanında taşıdığı küçük bir kâğıda yazılı olan adrese ulaştığında vakit neredeyse gece yarısına geliyordu. Ulu Cami'den fazla uzakta olmayan yüksek gri beton bina, Fas'taki diğer binlercesi gibiydi. Ama bu binanın diğerlerinden farklı, çok önemli bir özelliği vardı. Binanın yedinci katında ilkokul üçüncü sınıftan beri sevdiği kız yaşıyordu.

Görünüşe bakılırsa, kapıcı dâhil bütün apartman sakinleri uykuyadalmıştı. Mervan uyuklamakta olan adamın yanından ayakucuna basarak geçti ve merdivenlere yöneldi. Asansör sesinin onu uyandırmasını istemiyordu.

Mervan yedinci kata vardığında nefesi kesilmişti ve büyük bir acıçekiyordu. Alnındaki terleri sildi ve adrese tekrar baktı. Koridorun ışıklandırması yetersizdi ve gözleri bulanıyordu. Ağzı kuruyordu. Adresteki daire numarasını tekrar kontrol etti – evet, 701 yazıyordu.Mervan ise 701 numaralı dairenin kapı eşinde duruyordu.

Korkuyla karışık endişeli bir bekleyişle kalbi hızla çarpmaya başladı. Neyle karşılaşacağını kendisi de bilmiyordu ve o anda çok berbat göründüğünün farkındaydı. Ama başka ne yapabilirdi ki? Loş koridoru baştan aşağıya inceledi. Ortada kimse görünmüyordu. Koridorun sonunda bir yerlerden gelen televizyon sesi hariç, her şey sessiz ve sakindi. Mervan kapıyı çaldı. Bir hareket olmadı. Tekrar çaldı. Yine cevap gelmedi.

Mervan birden büyük bir paniğe kapıldı. Rana evde yoktu. Bu saatte nerede olabilirdi? Yoksa yanlış eve mi gelmişti? Başı zonkluyordu. Aniden soğuk terler dökmeye başladı. Acaba bir otel bulup yarın şansını yeniden denese miydi? Ama hangi otelde kalacaktı? Rezervasyon yaptırmamıştı. Bu kente oteller nerededir,

onu bile bilmiyordu. Bir yeri arayacak telefonu bile yoktu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Koridor etrafında dönüyor, dizlerinin bağları çözülüyordu.

Tam o sırada kapının arkasındaki kilidin döndüğünü ve emniyet zincirinin açıldığını işitti. Kapı biraz aralandı. Mervan dışarı süzülen parlak ışık gözlerini kamaştırdığı için başını öte yana doğru çevirdi. Sonra meleğe benzer bir sesin “Mervan, sen misin?” diye sorduğunu işitti.

Aniden her şey karardı ve Mervan yere yığıldı.

II. KISIM

14

laudette Remzi dağın eteklerindeki büyük villanın havuz başında bikinisiyle Sao Paolo güneşinin keyfini çıkarırken, bir yandan pina coladasını yudumluyor, bir yandan da genç bir erkek hizmetliye omuzlarına ve sırtına Hindistan cevizi yağı sürdürüyordu.

Claudette özgürlüğünü yeni kazanmış bir kadın rolü oynamaya gayret etse de, bütün düşünceleri gelişmekte olan olaylara odaklanmıştı. Endişe içinde her an gelecek yeni haberleri bekliyordu. Gizlice “firavun” adını taktığı o zorba kocasına artık katlanmak zorunda değildi. Kocası ölmüştü. Peki ya özel detektife ne olmuştu? O da ölmüş müydü? O ölmüş olsa bile, bir başkasının

bu konuda bilgisi var mıydı? O detektif ölmeden önce acaba bir başkasıyla konuşmuş muydu?

Uydu telefonu çalmaya başladı. Yattığı yerden kalktı ve hizmetliyi uzaklaştırdı. Tamamen yalnız olduğuna emin olduktan sonra, telefonu açtı ve sordu: “Güvenli bir hatta mısınız?”

Hattın ucundaki ses, “Elbette. Beni aptal mı sanıyorsunuz?” dedi.

“İşi şansa bırakamayız. Nelerin tehlikede olduğunu siz de biliyorsunuz.”

“Risk alan yalnızca siz değilsiniz.”

“O zaman işi hallettiniz demek?”

“Pek sayılmaz.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Kocanız öldü. Ama Mervan Akat kurtuldu.”

“Bu nasıl olur? Tam *üç ekip* tutmuştum.”

“O çok yetenekli bir adam.”

“Daha iyi olduğunuzu sanıyordum.”

“Onu bulacağız.” Ses onu temin edercesine konuşmayı sürdürdü:“Ve onu öldüreceğiz. Ama daha fazla zaman ve paraya ihtiyaç var.”

Kadın dişlerinin arasından, “Kesinlikle olmaz” diye söylendi.

“Size bir cent daha fazla ödemiyorum. Bana her ikisinin de öleceğinisöylemiştiniz. Ben bunun için ödeme yapmıştım. Gerisi sizin sorununuz.”

“Bir şey unutuyorsunuz, Bayan Remzi.”

Claudette, “Bana bu şekilde hitap etmeyin” diye karşılık verdi. “O isimden nefret ettiğimi biliyorsunuz.”

Hattın ucundaki ses devam etti, “Her neyse, nerede olduğunuzu ve neler yaptığınızı çok iyi biliyorum. Ayrıca, hayatınızın geri kalanını hapiste geçirmenizi sağlayacak kadar bilgiye ve kanıta sahibim.”

Kadın beklemeden karşılık verdi: “Beni suçlayacak herhangi bir kanıt sizi de suçlayacaktır, unutmayın.”

“Sahi mi? Bunu göreceğiz elbette, öyle değil mi?”

Claudette ayağa kalktı ve havuzun çevresinde dolaşmaya başladı.Yüzü öfkeden kızarmıştı.

“Hangi cüretle beni tehdit ediyorsunuz? Ben değil miyim ki…”

Hattın öbür ucundaki ses sözlerini keserek, “Susun!” dedi. “Sanmayın ki işin tam ortasında sorumluluklarından kurtulmaya çalışan ilk “müşteri” sizsiniz. Bu tür insanlarla uğraşmanın yollarını iyi biliriz.”

Claudette, “Geri çekilmeye çalıştığımı zannetmeyin, ben sadece kararlaştırılan miktarın üzerinde bir ödeme yapmak istemiyorum, o kadar” dedi.

“Bu iş neye mal oluyorsa ödemek zorundasınız, aksi takdirde yaşamınızla ödersiniz. Anlaşıldı mı?”

Claudette korkuyla irkildi. Adamın çok ciddi olduğunu ve söylediklerini yapabileceğini iyi biliyordu. Öldürülmek istemiyordu. O sadece her zaman hak etmiş olduğu özgürlüğün ve zenginliğin tadınıçıkarmak istiyordu. Brigitte’in öldürülmesi elbette feciydi, ama bu konuda ne ödeme yapmıştı, ne de böyle bir şeyin olmasını istemişti. Şimdi birden üvey kızıyla aynı kaderi paylaşabileceği korkusuna düştü.

“Peki” diyerek içini çekti, “Bu işi bitirmek için daha ne kadar paraya ihtiyacınız olacak?”

15

ana Favaz çığlık atmamak için elleriyle ağzını kapadı.

Bütün bedeni dehşetle sarsıldı. Gördüklerine inanamıyordu. Mervan Akat’ı en az altı aydır görmemişti. Mervan’dan uzakta yeni bir başlangıç yapmak, yeni bir yaşam kurmak için Paris’ten ayrılmış veKazablanka’da çalışmaya başlamıştı *Mervan kendisini nasıl bulmuştu? Buraya niçin gelmişti? Ve Mervan’a ne olmuştu böyle?*

Rana bir eliyle pembe geceliğinin yakasını kapatırken, yere

eğilerek öbür eliyle Mervan’ın nabzını ve ateşini kontrol etti. Mervan baygındı, ama yaşıyordu ve yüksek ateşi vardı. Rana, gömleğindekikan lekelerini görüp ceketini yavaşça açtığında durumunun ne kadarkötü olduğunu fark etti. Tüm gücüyle, *“Leyla!”*diye fısıldadı. Komşuları uyandırmak istemiyordu. *“Leyla, çabuk gel!”*

Gecenin yarısında uyandırılmaktan hoşlanmayan oda arkadaşı isteksizce yatağından kalktı ve sendeleyerek oturma odasına girdi. Sonra kapının eşiğinde yerde yatan adamı gördü.

Leyla, “Bu da kim?” diye sordu.

Rana, “Mervan Akat” diye yanıt verirken, bir yandan genç adamıyavaşça sırt üstü döndürmeye çalışıyordu.

Leyla’nın nefesi kesilir gibi oldu: ”Mervan *bu mu?*Ama sanmıştım ki… burada ne arıyor?”

Rana, “Tanrı bilir, ama bak omzundan vurulmuş” diye yanıt verdi.

“*Vurulmuş mu?”*

Leyla’nın yüzünde korku ve dehşet ifadesi belirdi.

Rana, “Yardım et de onu içeri alalım” dedi.

Leyla, “Sen deli misin? Bunu yapamayız. Hemen polis çağırmalıyız” diye karşılık verdi.

Rana ise kararlı bir sesle, “Hayır!” dedi.

“Ama niçin?”

“Daha sona açıklarım.”

Leyla, “Hayır, şimdi söyle” diye ısrar etti.

Rana, *“Sesini yükseltme”* diye fısıldadı.

Leyla ısrarla tekrarladı,*“Bana şimdi anlatmalısın.*”

Rana, “Bunu yapamam. Burada koridorun ortasında anlatamam.”

Leyla, “O zaman bu adamı evime sokmak için sana yardım etmeye hiç niyetim yok bilesin” dedi.

Rana ise onu, “*Bizim*evimize” diye düzelterek, konuşmasını sürdürdü. “Unutma ki, kiranın yarısını da ben ödüyorum.”

“Ama kontratta *benim adım* yazıyor. Ayrıca kendisinden kurtulmak için Fransa’dan kaçtığın bir adam yüzünden ne hapse girmek, ne evimden olmak istemiyorum.”

Rana durup oda arkadaşının gözlerine baktı. Her ikisi de hemşireydi. Aynı hastanede ve aynı bölümde çalışıyorlardı. Rana, Mervan’a gerekli tıbbi yardımı verebileceklerinden pek emin değildi, ama denemek zorundaydılar.

Rana, “O ölüyor, Leyla. Onu ölüme terk edemeyiz” dedi.

Leyla ise direterek, “Bu konuda haklısın. O zaman polise haber verelim, onlar gereğini yaparlar” diye yanıt verdi.

Leyla eve girip telefona doğru yöneldi, ama Rana ardından gidipkolunu yakaladı.

Kısılmış dişlerinin arasından, “Senden bir dost olarak rica ediyorum” dedi.

“Bırak beni.”

Rana Leyla’yı kolundan kendine doğru çekip, “Yardım edecek misin?” diye sertçe sordu.

Leyla ısrarla, “Beni bırak dedim.”

Rana, “Peki, bana yardım etme. Ama ben de yarın sabah ilk iş olarak Dr. Hamit’e gidip dün gerçekten hasta olmadığını söyleyeceğim” dedi.

Leyla’nın gözleri kısıldı.

“Bunu yapamazsın.”

Rana, “Nedenmiş?” diye sordu. “Sana arka çıktım. Arkadaşım olduğun için sana destek oldum, hastaneye telefon edip grip olduğunu söyledim. Dr. Ramiz bütün hafta boyunca İspanyol erkek arkadaşınla Tenerif’te su kayağı yaptığını öğrendiğinde ne diyecek acaba?”

Leyla, “Yalan söylediğin için seni de işten atacaktır” diye yanıt verdi.

Rana, Leyla’nın kolunu bükerek, “Belki” dedi. “Ama babana Rauf’tan bahsettiğimde ne yapacak acaba? Yasakladığı halde, ikinizin gizlice buluştuğundan haberi var mı? Aynı otel odasında birlikte kaldığınızı biliyor mu?”

Leyla kolunu hızla kurtardı ve Rana’dan uzaklaştı.

“Peki, sana yardım edeceğim. Sadece Rauf konusunda çeneni sıkı tutu. Eğer babam öğrenirse…”

Karşıdaki daireden açılan elektrik düğmesinin sesi geldi ve kapının altındaki aralıktan dışarı ışık huzmesi süzüldü. O zaman Bayan Bedevi’nin ayaklandığının farkına vardılar. Komşuları arasında en gürültücü ve en dedikoducu olan Bayan Bedevi idi. Mervan’ı göz ucuyla dahi fark ettiği takdirde, derhal polis çağırır ayrıca bütün apartmanı ayağa kaldırırdı.

Rana, “Acele edelim” diye fısıldadı.

Her ikisi de minyon ve zayıf olan genç kızlar Mervan’ı kollarından ve ayaklarından tutup güçlükle içeri soktular. Ardından kapıyı kilitlediler. Nefesleri yerine geldiğinde genç adamı oturma odasındaki divanın üzerine yatırıp üzerini battaniyelerle örttüler.

Rana ilk yardım çantasını getirmeye koşarken, Leyla da temiz havlu almaya gitti. Mervan’ın yanına döndüklerinde, Rana battaniyeleri kaldırdı, Mervan’ın kot ceketini çıkartıp kana bulanmış tişörtünü makasla kesti. Her ikisi gördükleri şeyden irkildiler.

Leyla, “Yarası iltihap toplamaya başlamış bile” dedi.

Rana elindeki termometreye bakarak başıyla onayladı: “40° C derece ateşi var.”

Rana yüzeye çıkmaya çalışan çelişiklerle dolu duygu selini bastırmaya çalışırken, o andaki acil işine odaklanmaya gayret ediyordu.Çantadan steril bir bisturi ve gazlı bez çıkartıp yarayı temizlemeye koyuldu. Ardından yaranın üzerine bir miktar antiseptik sürdü. Bu çok acı veriyor olmalıydı, ama Mervan hiç

kımıldamamıştı bile.

Leyla oda arkadaşının sevmediğini söylediği bu adamın hayatınıkurtarmak için bütün gücüyle çalıştığını izlerken, “Rana, onu bir doktora götürmeliyiz” dedi. “Eğer götürmezsek ölecektir. O zaman her ikimiz de ölümünden sorumlu tutuluruz.”

Rana, “Götüremeyiz” diye yanıt verdi.

“Niçin?”

Rana gözyaşlarını silerek, “Eğer yapabilseydi, zaten polise ya dahastaneye kendi giderdi. Başı büyük dertte olmalı. Yoksa niçin buraya, bana gelsin? Bunun başka bir nedeni yok” dedi.

“Birinin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Leyla, “Ama seni nasıl buldu?” diye sordu. “Ben sanıyordum ki…”

Rana bütün olasılıkları düşünmeye çalışarak, “Bilmiyorum. Daima çok becerikli biri olmuştur” dedi.

“Ama ya ona bu hale sokanlar onun gibi becerikliyseler? Ya onuöldürmek için buraya gelirlerse? Anlamıyor musun? O zaman bizi de öldürürler.”

Rana ağlama krizinin eşiğindeydi. Leyla haklıydı. Mervan ölüyordu ve ona yardım etmek hayatlarına mal olabilirdi. Ama ayrılıklarının nedeni ne olursa olsun, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dedavranamazdı.

Yatak odasına koştu.

Leyla, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Rana geceliğini aceleyle çıkartıp attı ve hemşire üniformalarını ve ayakkabılarını giydi. Sonra hastane kimlik kartını ve cüzdanını alarak kapıya yöneldi.

Leyla, “Nereye gittiğini sanıyorsun” diye tekrarladı.

“Hastaneye.”

“Delirdin mi?”

“Tıbbı malzeme almam gerekiyor.”

“Ne diyorsun sen? Ne malzemesi?”

“Antibiyotik, kan suyu (plazma), ağrı kesici – bilirsin işte o tür şeyler.”

“Saat gece yarısını geçti.”

“Biliyorum. Yirmi dakika içinde dönerim.”

“Bu adamın yirmi dakikası olmayabilir.”

“O zaman acele etsem iyi olur.”

Leyla, “Ama senin bu tür malzemeyi hastane dışına çıkarmaya yetkin yok” dedi.

Rana kapının yanındaki dolaptan paltosunu kapıp aceleyle giydi.

“Başka çarem yok ki.”

“Ya yakalanırsan?”

“Dikkatli olurum.”

“Hayır, bu yaptığın son derece tehlikeli.”

Rana, “Senin başka bir önerin var mı?” diye sordu.

Leyla, “Bırak Rauf’u arayayım. O zaten hastanede.”

“Ne?”

“Bu hafta boyunca gece nöbetinde çalışıyor.”

Rana itiraz etti. “Hayır. Mervan konusunu ikimizden başkakimse bilmemeli.”

“Kimseye bir şey söylemeyecektir.”

“Teşekkürler, Leyla. Gerçekten minnettarım. Ama bu işi tek başıma halletmeliyim.”

Leyla, “Niçin?” diye sordu. “İşini, yaşamını, sahip olduğun her şeyi tehlikeye atıyorsun, hem de kim için? Mervan Akat için? Evlenmek istemediğin bir adam için. Bu aptallık. Evlenme teklifini reddetmişsin. Yüzüğü geri vermişsin. Bir daha onu görmek istemediğini söylemiştin. Bütün bunları bana kendi ağzınla anlattın.”

Rana anahtarlarını çantasından çıkarırken, “Evet, biliyorum anlattım” dedi. Sonra dönüp Leyla’nın yanağına bir öpücük

kondurdu.“Ama nedenini sana asla açıklamamıştım. Eğer bilseydin, beni anlardın. Yakalanmamam için dua edeceğine söz ver.”

Leyla yumuşak bir sesle, “Söz veriyorum” dedi.

Ve Rana birden gözden kayboldu.

16

ana kısa süre sonra hastanenin arka kapısının yakınında park edecek bir yer buldu. Binanın yan girişlerini denedi, ama hepsi kilitliydi. Hastanenin hem önündeki hem de arkasındaki kapıları denedi,ama onlar da gece olduğu için kilitlenmişti. İçeriye girmekiçin bir tek acil odasının girişini kullanabilirdi. Bu da güvenlikten geçmesi anlamına geliyordu. Bu arada birilerinin onu görüp konuşma ihtimali oldukça yüksekti. Hiçbir neden olmadığı halde, o gece hastaneye giriş yaptığı kaydedilecekti. Saatine baktı. Başka bir seçeneği yoktu.

Kapıdaki görevli kimlik kartını kontrol ederken, “Sizi gecenin bu saatinde görmeye alışkın değilim, Bayan Favaz,” dedi.

Rana, “Dr. Ramiz eve telefon etti ve kendisine bazı malzemeler getirmemi rica etti” diye uydurdu.

Adam, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Rana, kalbi hızla çarparken, “Önemli bir şey değil” diye yanıt verdi. “Yarın birkaç hasta ziyareti yapması gerekiyormuş, ilaçların hepsini yanına almadığını fark etmiş. İki dakikada geri dönerim.”

“Yardım ister miydiniz?”

“Yok, sağ olun.” Bir meslektaşını kandırmak ve kariyerini tehlikeye atmak Rana’yı son derece rahatsız ediyordu. “İşim uzun sürmez.”

Koruma görevlisi, “Elbette, lütfen şurayı imzalayın” dedi.

Adam ziyaretçi defterini genç kıza doğru uzattı ve imzalayacağı yeri gösterdi. Rana bir an için kaleme ve önündeki sayfaya bakakaldı ve yaptıklarının olası sonucunu düşünerek irkildi.

Görevli onun duraksadığını fark ederek, “Bir sorun mu var, Bayan Favaz?” diye sordu.

Rana gözlerini kırpıştırdı ve esnermiş gibi yaptı.

“Hayır, hayır, sadece düşündüğümden daha yorgunmuşum.”

Sonra kalemi alıp imzasını atmaya çalıştı, ama kalemin mürekkebi bitmişti.

“Bu kalem yazmıyor” dedi.

“Emin misiniz, biraz sallasanız?”

Rana kalemi salladı, ama bir işe yaramadı.

Adam, “Bak şu işe. Alın benimkini kullanın” dedi.

Görevli kendi kalemini almak üzere elini ön cebine attı, ama kalemi yerinde değildi.

Adam, “Hiç anlamadım” diye söylenerek masanın üzerinde ve altında kalemini aramaya başladı. “Daha bir dakika önce buradaydı.”

Rana tekrar saatine baktı.

“Aslında, biraz acelem var da. Bir koşu yukarı çıkıp Dr. Ramiz’in istediği o malzemeleri alabilir miyim?”

Görevli o anda yere eğilmiş kalemini arıyordu.

Biraz rahatsız olmuş ve dikkati dağılmış olarak, “Hiçbir şey anlamıyorum… hem de en sevdiğim kalemdi” diye mırıldanıyordu.

Rana adamdan bir yanıt alamayacağını anlamıştı. Mervan’a ve asıl önemlisi fikrini değiştirip onları ele vermeden bir an önce Leyla’nın yanına geri dönmesi gerekiyordu. Asansöre baktı, ama sonra fikrini değiştirdi. Asansörle çıkmak daha uzun zaman alırdı. Merdivenlere yöneldi ve 3. katta çalıştığı hemşireler bölümüne doğru koşar adımlarla çıkmaya başladı. Güvenlik görevlisiyse hâlâ kalemini arıyordu.

Sahanlık penceresinden içeriye göz attı. Kat çok sakin görünüyordu. Masa başında oturan bir hemşire görüyordu; bir diğeri ise etrafta dolaşıyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Rana anahtarlarını kontrol edip doğru anahtarı buldu ve fırladı. Kapıyı açıp süratle malzeme dolabına yöneldi. Kapağı açıp içeri daldı. Aradığı şeyleri bulup çantasına tıkıştırdığı anda ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duydu. Hemen ışığı söndürüp malzeme

raflarından birisinin arkasında yere çömeldi.

Odanın kapısı açıldı. Işık tekrar yandı ve birisi ıslık çalarak odayagirdi. Rana'nın kalbi ağzına geldi. Bu gelen Leyla'nın erkek arkadaşı Rauf idi. *Onun burada ne işi vardı? Yoksa Leyla ona telefon mu etmişti? Ne olduğunu ona anlatmış mıydı?*Bu heyecan Rana'ya neredeyse dayanılmaz geliyordu. Gecenin bu saatinde orada malzeme dolabının içinde bulunmasının hiçbir haklı gerekçesi yoktu. Eğer onu ele verirse…

Bu korkunç bir düşünceydi. Hemen aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bir yandan nefesini tutup yere büzülürken, rafın altından Rauf'un hareket eden ayaklarını görebiliyordu. Rauf ıslık çalarak raflara malzeme yerleştiriyordu. Orada olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Onu aramıyordu bile. Sonra birden ışıkları söndürüp dışarıçıktı.

Rana derin bir nefes verdi. Heyecandan titriyordu. Birkaç dakikadaha, bir başkası gelir mi diye bekledi. Ama her yer sessizdi. Yavaşça ayağa kalktı ve karanlıkta bir şey devirmemeye gayret ederek adım adım kapıya yaklaştı. İstediklerini almıştı. Başka bir aksilik daha olmadan oradan uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Başını uzatıp çevreyi yeniden kontrol etti. Ortalıkta kimse yoktu.Çantasını göğsüne bastırarak merdivenlere doğru koşturdu ve üç katırüzgâr hızıyla indi. Zemin kata vardığında yavaşlayarak biraz soluklandı. Ardından hızlı ve kararlı adımlarla güvenlik noktasına doğru yürüdü ve portatif televizyondan film seyretmekte olan görevliyle göz göze gelmemeye çalışarak dışarı çıktı.

Ön kapıya varmıştı ki, bir bağırışla yerinde dondu kaldı,

“BayanFavaz, durun!”

Rana öylece kaldı.

Bağıran güvenlik görevlisiydi. Onu yakalamıştı. Ama ne yaptığını nasıl anlamıştı?

Korkudan nefesi kesiliyor, başı dönüyordu. Hiperventilasyon nöbeti geçirmek üzere olduğunun bilincindeydi. Ama elinden ne gelirdi? Koşup kaçamazdı. Onu hemen yakalarlardı. Eğer şanlıysa, onusınır dışı ederlerdi, ama eğer… hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Yavaşça geriye dönüp soğukkanlı görünmeye çalıştı, ama tüm ümidini kaybetmişti. Çaresizlikten ve korkudan sinmiş gibiydi. Şimdi artık kendi kaderine olduğu gibi, Mervan’ın ve Leyla’nın kaderlerine de razı gelmeliydi. Hepsi de yasaları çiğnemişti; şimdi de bedelini ödemek zorundaydılar. İşler bu noktaya nasıl varabilmişti?

Güvenlik görevlisi durup ona bakıyordu, ama yüzünde öfke yerine gülümseme vardı.

“Bayan Favaz, bakın, kalemimi buldum! Haydi, gelin, hem girişinizi hem de çıkışınızı imzalayın lütfen.”

Adam gülerken, Rana da gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. On dakika sonra eve varmıştı.

Leyla, “Niçin bu kadar geciktin?” diye sordu.

“Elimde olmayan bazı sorunlar çıktı.”

“Ne çeşit sorunlar?”

“Halledemeyeceğim türden değildi. Her şey yolunda.”

Leyla, “Hayır, Rana” dedi. “Her şey yolunda değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mervan’ın ateşi kırk derecenin üzerine fırladı.”

17

abah güneşi Marsilya üzerinde yükselmeye başladığı sıralarda havaalanındaki bir temizlik görevlisi taksi şoförünün cesedini buldu.On beş dakika sonra bölge polisler tarafından çevrilmişti. Saat 7:30’da, Monte Carlo’daki müfettiş Jean-Claude Goddard’ın cep telefonu çalmaya başladı.

Goddard bütün geceyi geçirdiği ofisinde kestiririrken zil sesiyle uyandı. “Evet, evet. Ne vardı? Sahi mi… nerede? Bölgeyi kontrol altına aldınız mı? Hayır, hayır, bir helikopter buluruz, geldiğimizde her şey hazır olsun. Aferin, iyi iş başardınız.”

Gerekli hazırlıkları yapması için Colette DuVall’e emir verdiktensonra, Lemieux’yü aradı ve haberi verdi. Bir iz bulmuşlardı.

Goddard yüzüne sıcak su çarptı, dişlerini fırçalayıp saçlarını taradı ve çalışma masasının çekmecesinden temiz bir gömlek çıkarıp giyindi. Sonra kimlik kartını, silahını, cüzdanını ve anahtarlarını alıp binanın girişinde DuVall ile buluştu. Arabayla helikopter alanına Lemieux’la buluşmaya gidiyorlardı.

DuVall aracı boş sokakta hızla sürerken, “Berbat görünüyorsunuz” dedi.

“Daha da berbat hissediyorum” dedi Goddard.

“Dün gece eve gitmediniz mi?”

Goddard notlarını karıştırırken, “Nasıl gidebilirdim ki?” dedi. “Mervan hakkında daha fazla bilgi toplayabildiniz mi?”

“Saat dörtte size gönderdiğim elektronik posta, şu ana dek erişebildiğimiz tek bilgiydi. Ama bugün saat 10:00’da Paris ve Beyrut iletelefonla konferans görüşme yapacağım. Bir şeyler öğrendiğimiz anda size haber veririm.”

DuVall aracı park alanına çekti. Helikopter çalışır vaziyette her an kalkmaya hazır bekliyordu. Goddard dışarı çıkıp evrak çantasını aldı. Dönen pervanelerinin gürültüsü arasında, “Benim yerimi almakistemediğinizden emin misiniz?” diye bağırdı.

DuVall ise, “Bütün günümü İskelet’le geçirmek mi? Çok cazip, ama almayım, kalsın” diye yanıt verdi.

Goddard bağırarak karşılık verdi: “Çok komik. Mervan’a dair daha fazla bilgi toplamaya bakın – hem de çabuk.”

“Baş üstüne.”

Birkaç dakika sonra müfettiş Lemieux geldi ve havalandılar.

Helikopter kalktıktan birkaç dakika sonra, Lemieux konuşmaya başladı: “Peki, Mösyö Goddard. Bu Mervan hakkında neler biliyorsunuz, anlatın.”

Gösteri başlamıştı.

Helikopter Fransa semalarında uçmaya devam ederken, Goddard anlatmaya başladı. “Tam adı MervanEdipMusa Akat. Lübnan’ın Sayda Kenti’nde 14 Şubat 1978’de doğmuş. Babası Edip, bankacıymış, annesi Sare ise öğretmen. Aile 1973’te Beyrut’a taşınmış. Bunun dışındaki bilgiler oldukça eksik. Mervan’ın tek kardeşi Rami’nin 1982’de doğduğunu biliyoruz. Mervan’ın 1996’da orduya katıldığını, gösterdiği başarılarla üstlerinin dikkatini çekip terfi ettirildiğini ve seçkin askeri birliklerde hizmet ettiğini biliyoruz. Daha sonra gizli servise tayin edilmiş; 1998’de Savunma Bakanı’nın özel korumalığını yapmış, 1999’dan 2001’e kadar da Başbakan’ın koruma birliğinde görev almış.”

Goddard, DuVall’in gönderdiği elektronik postayı gözden geçiriyordu.

“Daha sonra, 2003 yılında resmi görevinden ayrılmış ve *Akat ve Ortakları*adlı özel güvenlik şirketini kurmuş. Rami’nin ordudan ayrılışı da aynı tarihlere denk düşüyor. Bildiğimiz kadarıyla, yaptıkları işin çoğu şu anda Irak’ta faaliyet gösteren Batılı petrol şirketi sahiplerini ve çalışanlarını korumakla ve kaçırılan kişilerin izini sürmekle ilgili. Yakın zamanlarda, Libya’daki Batılı petrolcüleri koruma işine de girmişler. Görünüşe göre, Fortune dergisinde yayınlanan enbaşarılı 500 şirketten birçoğuyla Körfez bölgesinde çalışarak oldukça yüksek bir performans gösteriyorlar.

İnternetteki sitelerinde şirkethakkında ayrıntılı bilgi yok, sadece iş yaptıkları müşterilerin listesi ve Beyrut'taki merkez ofislerinin irtibat adresi verilmiş. YardımcımColette DuVall dün gece Beyrut'u telefonla aramış, ama ofis kapalıymış. Bir saat sonra tekrar deneyecek."

Lemieux hışımla, *"Sadece bu kadar mı?"* diye sordu.

Goddard adamın bu sert tepkisinden afallayarak, "Evet, şimdilik bu kadar" diyebildi.

İskelet aşağılayıcı bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Bunları bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bütün bunları merkez ofisimle yaptığım tek bir telefon görüşmesiyle öğrendim. Bu iş sadece beş dakikamı aldı. Sekreterim bile Mervan Akat hakkında sizden daha fazla bilgiye sahip, Mösyö Goddard. Monako'nun yapabileceklerinin en iyisi bu muydu? *Tanrı muhtaç etmesin!*"

Goddard sinirlerine hâkim olmaya kararlıydı. Bir yumrukla bu herifin burnunu dağıtmayı istediği zamanlar olmuştu, ama şimdi soğukkanlı olmalıydı. Ayrıca gıcık olduğunu belli ederek, Lemieux'ye bu zevki yaşatmak istemiyordu.

"Benden elimden geleni toparlamamı istemiştiniz. Birkaç saat içinde daha fazla bilgiye sahip oluruz."

"Birkaç saat içinde mi? O süre içinde Mervan Akat çoktan Japonya'da ya da Alaska'da olabilir. Zaman konusunda herhangi bir lüksümüz yok, Mösyö Goddard. Ortada serbestçe dolaşan bir katil var ve şu anda bizden tam dokuz saat önde gidiyor."

Goddard boynundan başlayarak tüm suratının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Kulakları yanıyordu. Orada bulunan

herkes bu azarlamayı işitmişti. Kendisi de bir karşılık vermek istiyordu, ama şimdi bunun ne yeri, ne de zamanıydı.

Helikopter Marsilya'ya doğru yol alırken, Lemieux konuşmasınısürdürdü, "Merak ediyorum Mösyö Goddard. 1982 yılında Lübnan'ın işgali sırasında Mervan ve kardeşinin nasıl hayatta kalmayı başardıklarından niçin söz etmediniz? Onlar annelerinin kollarında evlerinin banyo küvetine saklanmış, çevrelerinde uçuşan şarapnel vecam parçalarından korunmaya çalışıyorlardı."

"Korkarım, bu konuda bilgim…"

Lemieux devam etti, "Ya da Rami'nin birinci yaş günü sırasındaMervan'ın iki amcasını ve yengesini çocuklarıyla birlikte havan topuateşiyle öldüklerini görmesinden? Mervan ve kardeşi birkaç yıl sonra kendi anne babalarının Beyrut sokaklarında araçlarına yerleştirilen bir bombayla öldürülmesine de tanık oldular, bunu da biliyor muydunuz?"

Goddard pencereden dışarı bakıp bir gece öncesinde yağan sağanak yağmurun çamura çevirdiği tarım arazilerini ve çıplak ağaçları seyretti.

Lemieux ısrarla yineledi, "Bilmiyordunuz, değil mi? Ya 3 Ocak 1993? Bu tarih size bir şey anımsatıyor mu?"

Goddard yanıtladı, "Hayır."

Küçük düşürülmüştü. Daha da kötüsü Lemieux haklıydı. Daha fazla bilgi edinmiş olması gerekiyordu. Lemieux'nün önüne üç öğün yiyebileceği bir yemek yerine, ekmek kırıntıları koymaması gerektiğinin farkındaydı. Goddard adamın nasıl çalıştığını çok iyi

biliyordu, bu konuda sadece kendini suçlayabilirdi.

Ne var ki, Lemieux'nün henüz onunla işi bitmemişti.

İskelet duygusuz bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü:
“Mervanon beş yaşına girmek üzereydi, Rami ise on bir olmamıştı ki, daha sonra bir daha hiç söz etmedikleri, ama akıllarından hiç çıkmayacakbir gün yaşadılar. O günü bir daha hiç anmadılar – kendi aralarında bile. Bu davayı çözmek istiyor musunuz, Mösyö Goddard? O zamangerçek Mervan Akat'ı tanımanız gerekiyor. Bir insanın nasıl şantaja, cinayete ve teröre yönelebileceğini bilmek mi istiyorsunuz? O zaman onun kişiliğini biçimlendiren olayları ve davranışlarını yöneteniblisleri anlamakla işe başlamalısınız.”

“Öykü Mervan'ın anne babasının öldürüldükleri gün başlıyor. Her şey o gün değişmişti, değil mi? Mervan birdenbire ağabeyliğin yanı sıra, küçük kardeşinin anne babası da olmuştu. Rami'ye bakacak başka hiçbir akrabaları kalmamıştı. Amcaları, yengeleri ölmüştü. Ailenin geri kalanı ise Lübnan'dan Amerika'ya ve Avrupa'ya kaçmıştı. Mervan'ın küçük kardeşinin bütün sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyordu – onu beslemek, giydirmek, kötülüklerden korumak zorundaydı. Mervan, orduda bile Rami'yi kayırdı ve önünü açtı. Onun seçkin bir birliğe kabul edilmesini sağladı. Ona en aranılan görevlerin verilmesini sağladı. Hatta Başbakan yardımcısının koruma birliğine girmesini bile mümkün kıldı. Herkesin peşinde olduğu bu görev, ülkenin yönetim mekanizmasının tam bir adım arkasındaydı.

“Ama niçin? Neyin peşindeydiler? Ülkenin yöneticilerinin güvenliğini sağlamak, onların aile ve çocuklarını kendi başlarına gelenkötülüklerden korumak gibi görevlerin asıl amacı dıştan görüldüğü gibi gerçekten onurlu muydu? Yapmayın Mösyö

Goddard, bana bu kadar saf olduğunuzu söylemeyin.”

Goddard bir şey söylemedi. Tahammül sınırına gelmişti.

Lemieux ekledi: “Mervan Akat bunları vatan sevgisiyle yapmadı, Mösyö Goddard. Onu yönlendiren katıksız bir hırstı. İnanın bana. Hayatım boyunca onun gibilerin peşinde oldum. Ben onları bir bakışta tanırım. Mervan yalnızca kendine hak gördüğü şeylere sahip olmanın peşinde. Bir zamanlar elinden alınanların – gerçek zenginlik ve gerçek servetle birlikte gelen o dayanılmaz yenilmezlik duygusunun ardından gidiyor. Bu doymak bilmeyen adam, açlığını tatmin edebilmek için zengin ve güçlülerin sırtından geçiniyor. Önceleri onlarda sahte bir güven duygusu uyandırıp gözlerini boyuyor, daha sonra da kanlarının son damlasına kadar emiyor. Bu sözlerimi unutmayın, Mösyö. Mervan Akat İblis’in oğludur. O sadece soymaya, öldürmeye ve mahvetmeye gelir. Bu yüzden bir sonraki hamlesini yapmadan önce onu ele geçirmek zorundayız.”

18

oddard ve Lemieux Marsilya’ya indiklerinde, yerel yetkililer de oldukça önemli yeni bilgiler toplamıştı. Hep birlikte havaalanı güvenlik müdürünün ofisine gittiler ve güvenlik kameralarının kayıtlarını izlemeye başladılar.

Önce Mervan'ın taksiyle havaalanına girişini seyrettiler. Bir başka filmde ise, Mervan'ın birkaç dakika sonra terminalin içine girişi gösteriliyordu. Diğer kameralardan ise, emanet kasasını boşaltması,tuvalete girmesi, bilet ve uçuş kartını alması ve "Jack Cardell" olarak pasaport kontrolünden geçişi kaydedilmişti.

Goddard, "Çöpe attığı o şey neydi?" diye sordu.

Lemieux yanıtladı, "Kim bilir! Her şey olabilir."

Goddard, yöneticiye dönüp, "Birinin o gece toplanan bütün çöpleri araştırması ve çöpe atılan o nesnenin ne olduğunu ortaya çıkarması gerekmiyor mu?" diye sordu.

Yöneticiyse, "Ama Mösyö, müfettiş haklı. Çöpe attığı herhangi bir şey olabilir" karşılığını verdi.

Goddard ısrar ederek, "Bu önemli bir şey de olabilir. Ne olduğunu bulun" dedi.

Bunun ardından Lemieux Mervan'ı kontrol noktasından geçiren jandarma şefini sorguya çekmeye başladı. Görüşmede adama o kadar yüklendi ki, Goddard zavallının sinir krizi geçireceğini sandı. Jandarma şefi derhal ücretsiz olarak işten uzaklaştırıldı.

Bilgisayar kayıtlarından, bir kişinin Lübnan'daki bir internet hizmeti sağlayıcısı kanalıyla Mervan'a Fas Kraliyet Havayolları'ndan bilgisayarda bilet rezervasyonu yaptığı ortaya çıktı.

Lemieux, "Mutlaka Mervan'ın kardeşidir" dedi.

Goddard ihtiyatlı bir sesle, "Şimdilik bundan emin değiliz" diye

ekledi.

Lemieux, “Ondan başka kim olabilir ki?” diye sordu.

Goddard karşılık verdi, “Biz burada davayı oluşturacak bilgileri toplamaya çalışıyoruz. Bu bilgiler ise tahminlere değil, mahkemedekanıtlanabilir sağlam delillere dayandırılmalıdır. Eğer Mervan gerçekten suçluysa –ki böyle olmayabilir de– mevcut kanıtlardan daha fazlasına ihtiyacımız var. Şu anda elimizdekilerin hepsi ikinci derecekanıtlar.”

Lemieux böbürlendi, “Ben daha azıyla ne davalar kazandım.”

Goddard içinden şöyle geçirdi: “Ama daha çok kanıtla kaç tanesinin de rafa kaldırılmasına neden oldun.”

Lemieux, “Nasıl isterseniz öyle yapın. Ama ben katili bulmak için bir sonraki uçakla Kazablanka’ya gidiyorum. Sizin de Beyrut’agitmenizi istiyorum. Bileti kim ayırmış öğrenin. Ama kendinizi iyi koruyun, Mösyö Goddard. Akat kardeşler çok tehlikeli adamlar. Sizonlara yaklaştıkça, tehlike de artacaktır” dedi.

19

ervan? Mervan, beni işitiyor musun?”

Mervan uyanmaya çalıştı, ama gözkapakları kurşun gibi ağırdı. Bedeninin her yanı zonkluyordu. Yüzü ve saçları terden sırsıklam olmasına rağmen, soğuktan titriyordu. Battaniyeleri göğsünün üzerine iyice çekerek, yan dönüp bacaklarını karnına doğru çekti.

“Mervan, benim –Rana– beni duyuyor musun?”

Evet, onu duyabiliyordu. Bu sesi seviyordu ve de çok özlemişti.

Rana ile çocukluktan beri arkadaştılar. Birlikte oynayıp birlikte gülmüşler ve Lübnan iç savaşında birlikte hayatta kalmayı başarmışlardı. Birbirlerinin doğum günlerini kaçırmazlardı. Okulda yan yanaoturmuşlardı. Bir seferinde apartmanlarının çatısında gizli bir yer yapıp içini –Rana için üzümlü, Mervan için portakallı– meyveli gazoz ve resimli romanlarla doldurmuşlardı.

İlk öptüğü kız Rana idi. Sinemaya ilk götürdüğü kız Rana idi. Filmde ne oynadığını hatırlamıyordu, ama görülmemek için salonunarka koltuklarında birbirlerine sokularak oturduklarını anımsıyordu. Film boyunca Rana’nın elini tutmuştu. Ama anne babaları flörte asla izin vermezdi.

Mervan o zamanlar, gelecekte evleneceği kızın Rana olduğuna kuşku duymuyordu. Ama on dört yaşındayken yaz tatili öncesinde bir gün, Rana kapılarını çalıp ona acı haberi vermişti. Babası yeni bir işe girmişti. İşyeri, Paris’teydi ve bütün aile o gece Fransa’ya uçuyordu. Üstelik bir daha geri dönmeyeceklerdi. Mervan, küçük kız gözlerinde yaşlarla ona veda ederken yanaklarından öptüğünde nelerhissettiğini unutmamıştı. Rana arkasını dönüp uzaklaşırken, boğazının düğümlendiğini ve yüreğinin sızladığını dün gibi anımsıyordu. O zamanlar bu cezayı hak etmek için Tanrı’ya karşı ne suç işledim diye düşünmüştü.

Rana, *“Mervan”* diye yine fısıldadı. *“Gözlerini açabilir misin? Uyanman lazım.”*

İşte tekrar, nefesinin sıcaklığını yanaklarında hissedebiliyor; parfümünün kokusunu alabiliyordu. Kızarmış gözleri açılmaya başladı ve birden onu gördü.

Mervan’ın yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi.

Rana pembe geceliğini çıkarmıştı. Şimdi üzerinde bir hemşire üniforması vardı. Bir zamanlar uzun olan saçları şimdi omuz hizasındaydı. Yüzünde makyaj yoktu, ama böyle daha hoş, saf ve sevimli görünüyordu. Kahverengi güzel gözleri hatırladığından daha da büyüleyiciydi. O gözlere sadece bir kez bakmak bile, bütün bu çektiklerine değerdi. O anda son altı aydır taşıdığı yürek acısı birden yok olmuş gibi hissetti. Onun evinde olmak, divanının üzerinde yatmak, onun tarafından bakılmak ve çarpan yüreğinin sadece birkaçsantim ötesinde bulunmak doktorların verebileceği tüm ilaçlardan çok daha iyileştiriciydi.

Rana, “Mervan, beni duyuyor musun?” diye fısıldadı.

Mervan yorgun bir sesle, “Saat kaç?” diye sordu.

Mervan’ın başının zonklaması geçmeye başlamıştı bile. Kendini son aylardakinden çok daha huzurlu, güvende, sakin ve rahatlamış hissediyordu.

Rana saatine bakarak, “Sekize geliyor” dedi.

Mervan, odanın yarı açık perdelerine doğru bakarak, “Sabah mı?” diye sordu. “Ama dışarısı hâlâ karanlık.”

Rana, “Gece sekize geliyor. Koridorda bayıldıktan sonra bütün gün aralıksız uyudun” diye açıkladı.

Mervan, “Üzgünüm” diye fısıldadı.

Rana başıyla geçiştirdi ve elini Mervan’ın alnına götürdü. “Ateşin düşmüş gibi” dedi.

Mervan kısık bir ses tonuyla konuştu: “Her şey için özür dilerim.Biliyorum, istemiyordun ama...”

Rana parmağını şefkatle dudaklarına dokundurarak, “Sus. Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Mervan ne istersen söyleyebilirsin diye düşündü. İsterse ona gazetedeki ölüm ilanlarını ya da konserve kutusunun üzerindeki yazıları bile okuyabilirdi. Hiçbir şey umurunda değildi. Artık Rana’nın yaşamına tekrar girmişti ya, mutlu olması için bu ona yeterdi.

Rana bir an duraksadı. Mervan’ın gözlerine baktı, sonra derin bir nefes alarak, “Burada kalamazsın” dedi.

Mervan’ın kalbi duracak gibi oldu. Kendine, *Bu duyduğum neydi?*diye sordu. *Biraz önce bana ne dedi?* Elleri birden buz kesti. Konuşmaya çalıştı, ama ağzı kurumuştu. Sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Rana, “Konuşma, sadece dinle” diye fısıldadı.

Ama bunu yapamazdı. Rana’nın söyleyeceklerini duymak istemiyordu.

“Seni seviyorum, Mervan. Sanırım beni ilk öptüğün günden, belki de ondan çok daha öncesinden beri seni hep sevdim. Ailemle birlikte Paris’e gittiğimizde, o zamana dek hayatımda hiç ağlamadığımkadar ağladım, çünkü bir daha seni göremeyeceğimi sanıyordum. Haftalar boyunca ağladım. Aileme beni senden uzaklaştırdıkları içinonlardan nefret ettiğimi ve oradan kaçmanın bir yolunu bulup seni arayacağımı söyledim.

“Ama o zamanlar küçük bir kızdım, Mervan. Küçücük bir çocuktum. Ama ben büyüdüm, sen de büyüdün. Her ikimiz de değiştik, yollarımız ayrıldı ve farklı insanlar olduk. Ve geçen yıl elinde bir buket çiçekle birden ortaya çıktığında ve bana armağanlarla evlenmeteklif ettiğinde, beni korkuttun. Çünkü benim yeni, seninkinden çokfarklı bir yaşamım vardı ve bu yaşamı seviyordum. Beni seven dostlarım ve bana ilgi duyan bir erkek arkadaşım vardı.

“Ama sen beni hediye yağmuruna tutmaya, sevgi dolu notlar göndermeye ve telefonla aramaya devam ettiğinde aklım karıştı. Onyıl boyunca seni unutmak, daha doğrusu geçmişe gömmek ve kendime yeni bir yaşam çizmek için elimden geleni yapmıştım. Bu davranışlarınla beni ne kadar çok sevdiğini göstermeye çalıştığını biliyordum ve bu da bir bakıma hoşuma gidiyordu. Ama gönderdiğin mektupları okudum, Mervan. Sen belki okumadığımı düşünüyorsun,ama hepsini okudum. Bana ne tür bir yaşam sürdüğünü anlatıyordun. Benim sürdürdüğün o şatafatlı yaşamından, sahip olduğun “varlıklardan” ve “önemli mevkilerdeki dostlarından” etkileneceğimi düşündün. Ama ben etkilenmedim. Aksine, o mektuplarda eski arkadaşımı tanımakta zorluk çektim.

“Doğru dürüst evinde durmayan, sürekli tehlikelerle iç içe yaşayan

ve yaşamını daha fazla riske attıkça daha çok para kazanan bir erkeğin eşi olmak istemiyordum. Tanrı yerine paraya, güce ve itibaratapan bir adamla evlenmek istemiyordum. Beni seven, benimle zaman geçirmek ve birlikte çocuklar yetiştirmek isteyen ve yaşamın enönemli olaylarına ciddiyetle yaklaşan bir insan istiyordum. Ve bu kişi de sen değildin, Mervan. Bir zamanlar belki öyleydin, ama artık öyle olduğunu sanmıyorum."

Mervan sözcükleri dile getirebilmek için büyük bir güç sarf ederek, "Ama ben değişebilirim" dedi.

Rana serin elleriyle Mervan'ın yanan yüzünü okşayıp gülümsedi.

Rana, "Belki değişebilirsin, Mervan" dedi. Gözlerinde hiçbir suçlama belirtisi yoktu. "Ama dün gece yarısı yaralı bir durumda kapımın önüne yığıldın. Bense seni iyileştirebilmek için işimi tehlikeye attım. Bu sürdürmeyi istediğim türden bir yaşam değil."

Mervan sordu: "Bu nedenle mi benden kaçtın?"

Rana sakin bir sesle yanıtladı: "Kaçmadım. Burada bir iş olanağıçıktı, ben de kabul ettim."

"O gece Paris'te birlikte yemek yiyecektik. Bir saat boyunca senin gelmeni bekledim. En sonunda erkek kardeşin gelip kenti terk ettiğini bildirdi."

"Belki de kardeşim durumu gerektiği kadar iyi idare edemedi."

Mervan, "Ne bir not, ne bir veda. Birden yok oldun" dedi.

Rana, "Böylesi daha iyi olur diye düşünmüştüm. Başka bir yoldan sana istediğimi anlatmayı bir türlü başaramamıştım."

“Belki de bu işi *sen*gerektiği kadar iyi idare edemedin.”

Rana, “Belki de” diye hak verdi. “Ama seni incitmek istememiştim.”

“Ama incittin.”

“Özür dilerim, Mervan. Gerçekten üzgünüm. Ama buraya gelmen bir hataydı.”

“Gidebileceğim başka birini tanımıyordum.”

“Başın ne kadar dertte?”

“Yaramı gördün.”

“Bunu sana kim yaptı?”

“Bilmiyorum. Kendimi toparlayıp olayları netleştirebilmek için bir süre kalacağım bir yere ihtiyacım var.”

Rana, “Burası olmaz” dedi.

Mervan, “Neden olmasın? Sana ayak bağı olmam. Sadece kısa bir süreliğine.”

Rana başını sallayarak, “Bu doğru değil. Burası güvenli değil, ayrıca…”

Mervan, “Ayrıca ne…” diye ısrar etti. Aslında ne diyeceğini iyi biliyordu.

“Beni bunları söylemeye mecbur etme, Mervan.”

“Senin ağzından işitmek istiyorum.”

“Lütfen, Mervan.”

Ama Mervan diretti; Rana’nın gözleri dolmaya başlamıştı.

“Seni seviyorum, Mervan” dedi. “Ama senin istediğin gibi değil.Özür dilerim. Lütfen bu konuyu keselim.”

Mervan yavaşça başıyla onayladı. Birden odanın diğer köşesindegözlerinde yaşlarla kendilerini dinleyen Leyla’nın oturduğunu fark etti. Sonra kalan son gücünü toplayıp ayağa kalktı. Eşyalarını alıp kapıya doğru yönelirken, geri dönüp ilk aşkına baktı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Umarım aradığın erkeği bulursun, Rana. Mutluluğu hak ediyorsun. Söz veriyorum bir daha seni rahatsız etmeyeceğim.”

Rana’nın gözleri kızarmıştı. Alt dudağı titriyordu. Mervan, durumu onu için daha da zorlaştırmak istemiyordu.

Son olarak, “Beni iyileştirdiğin için sağ ol” dedi.

Garip bir essizlik oldu, ardından kapıyı açıp dışarı çıktı.

Rana birden, “Nereye gidiyorsun, Mervan?” diye sordu.

“Ne fark eder ki?”

Genç kadın, “Benim için eder” dedi.

“Gerçekten bilmiyorum. Belki Mısır’a, belki Körfez

ülkelerindenbirine. Buradan uzak bir yer olsun da.”

Bu sözlerin ardında kapıyı yavaşça kapayarak oradan uzaklaştı.

20

ervan Akat, Rana’nın apartmanından dışarıya çıkıp amaçsızca yürümeye başladığında saat dokuza geliyordu. Nereye gitmesi *gerekiyordu*? Ülkede başka hiç kimseyi tanımıyordu. Bir otelde kalmayı da göze alamazdı. Peşinde olanların kısa zamanda Fas’ta olduğunu öğreneceğini iyi biliyordu; belki de Kazablanka’ya çoktan varmışlardı.

Hâlâ hafif bir ateşi vardı. Bedenindeki tüm eklemler ağrıyordu, üstelik kalbi de kırılmıştı. Rana’ya geri dönmekle ne büyük bir aptallık etmişti. Nasıl böylesine budala olabilmişti? Altı aydır korktuğu şeyin şimdi gerçek olduğunu öğrenmişti – kendine seçtiği yaşam biçimi sevdiği kadını kaybetmesine neden olmuştu. Bunun dışında başka bir şeyin önemi var mıydı?

Ümidinin kırılmasıyla birlikte peşindekilerden kurtulma isteği deazalmıştı. Karanlık düşüncelere dalmaya başladı – kendini öldürmeyi, bütün bu acılardan kurtulup dipsiz bir karanlıkta kaybolmayı düşündü. Ama ardından kendisini güvenliğe çıkarmak için var gücüyle çalışan ve dünyadaki tek dostu olan erkek kardeşini düşündü. Rami’yi asla terk edemezdi. Ailesi yaşasaydı

kendisini asla affetmezdi. Her ne olursa olsun onların anısını lekeleyemezdi.

Ne yapmalıydı? Saat hızla ilerliyordu, ama ne kalacak bir yeri, ne de yardım isteyecek bir tanıdığı vardı. Tehlikeli adamlar peşindeydi ve hatalı bir adımı ölümle sonuçlanabilirdi.

Mervan birden kiraladığı aracı hatırladı. Arabaya binip o çevreden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra, tenha bir sokakta aracı terk etti. Anahtarları ise bagaja bıraktı. Sonra yoldan geçen bir taksiye binip tekrar Refik V Uluslararası Havaalanı’na gitti. Orada sahte kimliklerden biri adına çıkarılmış kredi kartıyla umumi telefonlardankardeşini aradı.

“Rami, ben Mervan. Seni evden aradığım için özür dilerim.”

“Ne yapıyorsun? Sana uydu telefonundan aramanı söylemiştim.”

“Biliyorum, ama telefon almaya vaktim olmadı.”

“Üstelik üç gün bekleyecektin. Daha bir gün bile dolmadı.”

“Eve dönmem lazım.”

“Niçin? Sorun nedir?”

Mervan, “Uzun hikâye” diye yanıtladı.

“Ne kadar uzun olabilir ki, orada daha on iki saat bile geçirmedin.”

“Bak, şu anda konuşmam mümkün değil. Sadece bana bir yer ayırt.”

Rami, “Hayır” dedi. “Beyrut iyi bir fikir değil. Şu an için değil.”

“Niçin?”

“Güvenli değil. Şu an için.”

“Ben burada kalamam, Avrupa’ya da geri dönemem. Sao Paolo’ya gitsem?”

Rami yorgun bir sesle, “Çok komiksin” dedi.

Mervan sordu: “Neden olmasın? Hem de Claudette Remzi’nin bulunmasına yardım ederim.”

“O konuyla sen değil, adamlarımız ilgileniyor.”

“ABD olmaz mı?”

“Asla vize alamazsın.”

“Ya Kahire?”

“Neden Kahire?”

Mervan, “Neden olmasın?” diye sordu. O sırada gözleri çıkış kapılarından birinin önünde toplanan Fas polisine takıldı. “O kentte ondört milyon insan yaşıyor. İnsan kalabalığı arasında kolaylıkla kaybolabilirim.”

Rami, “Niçin Kazablanka’da kalamıyorsun hâlâ anlamış değilim” dedi.

Mervan yanıt verdi: “Kalamam işte, sana daha sonra anlatırım.”

“Nasıl istersen! Sana Kahire uçağı için bir yer ayırtacağım. Ne zaman gitmek istersin?”

“Şimdi.”

“Şimdi ne demek? Neredesin ki?”

“Havaalanındayım.”

“Sahi mi, dur bekle bir dakika.”

“Ne oluyor?”

“Fransız televizyonunda son dakika haberi geçiyorlar.”

“Ne?”
Rami, “Taksiyi ve şoförün cesedini Marsilya’da bulmuşlar” dedi.

Mervan, “Başka ne diyorlar?” diye sordu. “Benden ya da Fas’tan söz ediliyor mu?

Rami, “Hayır, henüz değil” dedi. “Polis hâlâ ipuçları topluyormuş, henüz somut bir iz elde edememişler.”

Mervan, “Yalan söylüyorlar” diye karşılık verdi. “İzimi buldular,buradan hemen şimdi ayrılmalıyım.”

Kardeşi, “Haklısın” diye yanıt verdi. “Bileti hangi isme ayırtmamı istersin?”

“Tarık Cemil adına ayırt.”

Rami bilgisayarda yeri alıp, “Tamamdır, başka bir şey var mı?”

diye sordu.

“Orada kalacak bir yere ihtiyacım olacak.”

“Otel mi olsun?”

“Hayır, bu çok tehlikeli olur. Beni kolaylıkla bulurlar.”

Rami, “O zaman ne istersin?” diye sordu.

“Bana bir ev kirala.”

“Ev mi, orada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok, ama epey zaman alabilir.”

Rami alaycı bir sesle, “Ciddi olamazsın” dedi.

“Neden olmasın? Sen kendi ağzınla söyledin, Rami. Beyrut’a geri dönemem. Claudette’in izini takip edemem. Başka nereye gidebilirim ki?”

Rami cevap vermedi.

Mervan devam etti: “Bana acilen kalacak bir yer bul – fiyatı ne olursa olsun fark etmez. Daha sonra da o adrese Fedex’le bir uydu telefonu, biraz nakit para ve bir miktar kartvizit gönder.”

“Kartvizit mi?”

“Oradaki varlığımı yasal gösterecek bir şeyler olsun.”

Rami, “Ne gibi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bir bilgisayar satıcısı… yok hayır, bir danışman olabilirim. Uyduruk bir şirket adı ve logosu yarat. Ayrıca hemen şimdi o şirket adına bir internet sitesi düzenle.”

Kardeşi, “Şaka ediyorsun, değil mi?” diye sordu.

Mervan ise, “Hey baksana, küçük kardeşler başka ne işe yarar ki!” diye karşılık verdi.

* * * * * * *

Mervan saat 23:30’da Mısır Havayolları’nın 848 sefer sayılı uçağına bindi. Uçak gece yarısını beş dakika geçe havalandı. Mervan, sabah 7:05’de Kahire’ye varmıştı, ama bunu nasıl başardığını hâlâ bilemiyordu.

Kimse onu durdurmamıştı. Kimse ona soru sormamıştı. Ortalıktaonu izleyen herhangi birisi de görülmüyordu. Niçin? Bu göklerden gelen bir armağan mı, yoksa onu yakalamak için kurulan bir kapan mıydı? Bir kapana pek benzemiyordu. Ama Tanrı şimdi ona niçin lütufkâr davranıyordu ki? Elinden onca şeyini – kariyerini, sevdiği kadını ve son yirmi dört saat içinde birçok kez neredeyse yaşamını–aldığı halde. Mervan bu olanlara bir anlam veremedi, ama şansını sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

Asıl önemli olan, oraya nasıl vardığı değil, orada ne yapacağıydı.Önce, isminin artık “Tarık Cemil” olduğunu unutmaması gerekiyordu. Pasaportunda da biletinde de bu isim yazıyordu. Ayrıca evi de buadla kiralayacaktı. Bu isme alışsa iyi olurdu. Artık Tarık Cemil gibi davranıp onun gibi düşünmeliydi. Ayrıca yeni kimliğiyle örtüşen inandırıcı bir öykü uydurması da gerekiyordu.

Havaalanı kalabalığı arasından kendine bir yol bulup ilerleyerek giriş vizesinin ücretini ödedi. Daha sonra bir taksi çevirip havaalanından birkaç kilometre uzaklıktaki Heliopolis (Giza), Oruba Caddesi’ndeki Sheraton Oteli’ne gitti. Otelde kalmaya niyeti yoktu. Sadece kardeşiyle konuşmak, karnını doyurmak ve bir sonraki adımlarını planlamak için birkaç saatliğine bir yere ihtiyacı vardı.

Otelin iş merkezine giderek bir görevli buldu.

Görevli kendisini görünce, “İyi günler efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Bir bilgisayar kiralamak istiyorum.”

“Hay hay, efendim. Otel müşterisi misiniz?”

“Hayır, ama burada bir iş arkadaşımla buluşacağım. Yanıma dizüstü bilgisayarımı almayı unutmuşum. Elektronik postalarımı kontrol etmem gerekiyor.”

“Sorun değil, efendim. Bilgisayara kaç saatliğine ihtiyacınız olacak?”

“Bir saat kadar.”

“Memnuniyetle, efendim. Lütfen şu formu doldurunuz. İsminizi alabilir miyim?”

Mervan duraksamadan, “Tarık Cemil” diye yanıtladı.

“Çok teşekkür ederim, Bay Tarık. Ayrıca kablosuz internet erişim kartı satın almanız da gerekecek, efendim.”

“Ücreti ne kadar?”

“Saati 45 Pound efendim.”

“Tamam. Kredi kartı kabul ediyor musunuz?”

Birkaç dakika sonra, Tarık lobinin loş ve tenha bir köşesinde oturmuş portakal suyunu yudumluyordu. Sonra internete girdi ve hızlı mesajlaşma servisini açtı. Kardeşiyle yazışmaya başladılar.

“Rami, orda mısın?... ben Tarık… başardım.”

Biraz bekledikten sonra kardeşinin yanıtı ekrana geldi.

“Tanrı’ya şükür… iyi misin?”

“İyiyim,… rahat oldu… evi ne yaptın?”

“Hallettim sayılır.”

“Anlamadım?”

“Bir yer buldum, ama uzun süredir içinde yaşanmamış. Ev sahibibiraz tamir işi filan gerektiğini söyledi, ama eğer aldırış etmem diyorsan hemen bugün taşınabilirmişsin.”

"Ne gibi tamir işi gerekiyormuş?"

"Biraz boya, birkaç onarım işi, biraz temizlik –kim bilir– görmemim imkânı yoktu elbette."

"Ev nerede?"

"Giza'da – havaalanının yakınında."

"Bu harika, ben de zaten şimdi oradaki Sheraton Oteli'ndeyim."

"İstediğin zaman ev sahibiyle yeni evde buluşabilirsiniz. Sanırımevi en sonunda kiraya verebildiği için sevinçli."

"Kiraları aylık mı ödeyeceğiz?"

"Hayır, en az altı aylık peşin istiyor."

"İmkânsız… ona söyle ilk ayı nakit öderim, ama tamirleri bitirmeden önce hiçbir şey imzalamam. Ondan sonra altı aylık peşinatı düşünürüz."

"Tamamdır."

"İyi – başka bir şey var mı?"

"Monte Carlo'daki soruşturmayla kim ilgileniyor, öğrendim"

"Kimmiş?"

"Aslında iki kişi var…. Biri başmüfettiş Jean-Claude Goddard…. Nice'de doğmuş, Monako'da büyümüş… 36 yaşında… detektiflerinşefi… zeki biri, iyi isim yapmış, saygıdeğer, evli ve

bir kız babası… Diğerinin adı ise Marcel Lemieux… 62 yaşında… Grenoble’da doğmuş, Normandiya’da büyümüş, şimdilerde Paris’te başmüfettişlik yapıyor… ülkenin en başarılı polisi kabul ediliyor… ayrıca Avrupa’nın en iyi müfettişlerinden biri… AB’nin en zorlu soruşturmalarından birkaçını başarıyla sonuçlandırmış… iki kere boşanmış… hiç çocuğu yok.”

“Fas’a giden de o değil mi?”

“Nasıl bildin?”

“Önsezi.”

“Lemieux – birkaç dakika sonra Kazablanka’ya varmış olacak.”

“Ya Goddard?”

“O buraya, Beyrut’a geliyor, Mervan. Beni sorguya çekmeye.”

“Şaka ediyorsun.”

“Keşke ediyor olsam.”

“Şimdi, hemen ülkeden ayrıl. Seni şimdi bulmalarına izin veremezsin – henüz olmaz.”

“Ben kaçamam, Mervan. Burada kalıp şirketin işlerini yürütmek zorundayım.”

“Ülke dışından yürütürsün. Bunu daha önce de yaptın.”

“Sence nereye gitmeliyim?”

“Bağdat’ta Exxon-Mobil şirketinin yöneticileriyle birlikte çalışanbir ekibimiz var, değil mi?”

“Sen aklını mı kaçırdın? Sırf Monte Carlo’dan gelen bir polistenkaçmak için mi Irak’a uçmamı istiyorsun?”

Tarık kararlı bir sesle yanıtladı: “Kesinlikle, evet. Orada kalamazsın… eğer Goddard seni bulursa, sen de ona istediği bilgileri vermezsen, seni tutuklatır ve adalete engel olmakla suçlayarak Fransa’ya iade edilmeni sağlar… o zaman başına neler gelebileceğini Tanrı bilir... bunun olmasına müsaade edemezsin.”

“Ya Goddard Bağdat’a kadar peşimden gelirse?”

“Gelmez. O hayatta kalmayı tercih edecektir.”

21

arık Cemil” iki gün boyunca evden dışarı çıkmadı.

Hâlâ ateşi vardı, ama bir termometresi olmadığı için durumunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Dışarı çıkıp bir doktor bulmaya değil, markete gitmeye bile hali yoktu. İştahı kalmadığı için, sadece Sheraton Oteli’nden getirdiği sodayı ve şişe suyunu içip vücudununsusuz kalmamasına gayret ediyordu. Bu arada Rana’nın hastaneden getirip sırt çantasına koyduğu antibiyotikleri

ve diğer hapları alıyordu.

Rami ev hakkında şaka yapmamıştı. Oldukça büyük –hatta ihtiyacından daha geniş bir evdi– üç yatak odası, üç banyosu ve koskoca bir salonu vardı. Ama “biraz tamir gerektiriyor” demek, gerçeklerihafife almaktı. Bu ev 50’li yahut 60’lı yıllarda kuşkusuz ihtişamlı birmekân olmuştu. Ama Tarık o zamandan bu yana bir kez bile temizlenip temizlenmediğinden emin değildi.

Zeminden tavana dek her yeri toz kaplamıştı. Mutfak tezgâhları ve masası yağlı kir içindeydi. Duşlardan ikisi çalışmıyordu. Tuvaletlerden ikisi su kaçırıyordu. Mutfaktaki lavabo tıkalıydı. Fırın da arızalıydı. Radyatörlerin sadece biri sağlamdı. Geceleri oldukça soğukoluyordu. Ama Tarık ısıtıcıların hiçbirini çalıştırmayı başaramamıştı.

Dekorasyon da iç karartıcıydı. Duvarlara da bir sürü tablo asılmıştı. Bunların arasında Mona Lisa’nın minik bir reprodüksiyonu veTarık’ın “Kibirli İspanyol Kadını” adını taktığı büyük bir portre vardı. Yemek odasında ise sigara içen bir çocuğun resmedildiği birbirinin kopyası iki tablo asılıydı. Koridorda dört kedi yavrusunu gösteren kabartma bir resim vardı, ama kedilerden birinin yüzü içeri çökmüştü. Salonda Uzak Doğu’dan geldiği belli olan yarı ejderha yarı insana benzeyen üç bronz heykel vardı. Bir de hayvanat bahçesisakinlerini bir barın başında gösteren koskoca bir tablo asılıydı. Hepsinin üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

Aslında bunların pek de önemi yoktu, ampullerin çoğunun patlakolması nedeniyle Tarık gündüz bile etrafını zorlukla görebiliyordu.

Ev sahibi derhal gerekli tamiratı yapıp evi temizleteceğine söz vermişti, ama Tarık dinlenip kendine gelmek istediği için birkaç gündaha beklemesini söylemişti. Tamircilerin ve temizlikçilerin gürültüsüne tahammül edecek hali yoktu. Ev sahibine, adamları Pazartesinekadar göndermemesini tembihlemişti. O zamana dek tek istediği kalın bir battaniye, temiz bir yastık ve yatabileceği rahat bir yataktı. İlkikisini bulamayan Tarık, sonuncusu için salondaki divanla idare etmiş ve sürekli uyumuştu.

Ancak üçüncü gün kapının çalmasıyla uyandı.

Tarık içgüdüsel olarak ilk önce silahına davrandı, ama sonradan artık bir silahı olmadığını anımsadı. Saatine baktı – vakit öğlen olmak üzereydi. Perdelerin kapalı olması, lambaların çoğunun iyi çalışmaması nedeniyle, evin içi oldukça karanlıktı.

Kapı bu sefer daha hızla çalınmaya başladı. Tarık'ın nabız atışlarıda hızlanmıştı. Kahire'de –hele Heliopolis'te olduğunu– hiç kimse bilmiyordu. Günlerden Perşembeydi. Tamircilerin ve temizlikçileringelme ihtimali yoktu. Ama kapı çalmaya devam ediyordu.

Tarık ayağı kalktı, eline küçük bir lamba alıp sessizce kapıya doğru yaklaştı. Yoksa kendisini bulmuşlar mıydı? Eğer öyleyse, niçin kapıyı çalıyorlardı? Eğer biri onu zorla ele geçirmeye çalışacaksa, elindeki bu lamba kendisine çok az koruma sağlayabilirdi. Ama mücadele etmeden teslim olmaya da niyeti yoktu. Kapı deliğinden dışarı baktığında derin bir nefes aldı. Kapıdaki, kardeşinin gönderdiği paketleri teslim etmeye gelen Fedex görevlisiydi. Kapıyı açtığında kuryenin kendisini şaşkınlıkla izlediğini fark etti.

“Tarık Cemil siz misiniz?”

Tarık, “Evet” diye yanıtlarken, adamı böylesine şaşırtan şeyin, tıraşsız yüzü, kirli giysileri ve bitap görünümü olduğunu anladı.

“Lütfen imzalayın.”

Tarık teslimat pusulasını imzaladı, adama bahşiş vererek paketlerini aldı. Hepsi de beklediği gibi Beyrut’tan geliyordu. İlk paketi yırtarken, doğum günü hediyesini açmakta olan bir çocuk gibi sevinçliydi.

Paketin içinde yepyeni bir uydu telefonu, yedek piller, şarj cihazıve kullanma talimatı vardı. Çıkan zarfta ise, 10.000 Mısır Pound’u ve bir miktar kartvizit vardı. Kartvizitin üzerinde, “Tarık Cemil, Genel Müdür, ICT Danışmanlık, Brüksel, Belçika” yazılıydı. Kartta ayrıca elektronik posta adresi, web sitesi, posta kutusu adresleri ve Brüksel alan kodlu bir telefon da yazılıydı.

Tarık uydu telefonunu şarja taktı ve kartta yazılı olan numarayı aradı.

Bir kadın sesi Fransızca olarak, “ICT Danışmanlığı aradığınız için teşekkür ederiz. Çağrınıza şu anda cevap verilemiyor. Lütfen isminizi, telefon numaranızı ve kısa mesajınızı bırakınız. En kısa zamanda sizi arayacağız” diyordu. Aynı mesaj, önce İngilizce ardından Almanca olarak tekrarlanıyordu. Rami her şeyi düşünmüştü.

Diğer paketin içinden deri bir evrak çantası çıktı. Tarık çantanın fermuarını açtığında, yepyeni bir Dell Latitude D800 marka dizüstübilgisayarı gördü. Ful aksesuarlı bu bilgisayara gerekli tüm donanımlar yüklenmişti. Paketin en altından ise, birkaç çift kot ve

diğer pantolonlar, yeni tişörtler, kazaklar, çoraplar, iç çamaşırı, sabun, tıraş takımı, tırnak makası ve benzeri ufak tefek eşyalar çıktı.

Tarık'ı en fazla şaşırtan üçüncü paket oldu. En üstte en son model dijital bir avuç içi Radyo/TV alıcısı vardı. Kardeşi bu cihazı haberleri takip etmesi, özellikle de çevresini saran arama ağı hakkında güncel bilgiler edinmesini sağlamak üzere göndermiş olmalıydı. Pakette bunun dışında Kahire kent haritası ve internetten indirilen Mısır'daki bilgisayar danışmanlık firmalarının adresleri ve ülkedekibilgisayar endüstrisi hakkında veriler içeren gazete haberlerinin çıktıları vardı. Bütün bunlar yeni kimliğini sürdürmesi için gerekli olanbilgilerdi.

22

arık Cemil" küçük kardeşini Bağdat'a gönderdiği için suçlulukduyuyordu. Rami ne yaptığını bilen biriydi. Onu asla Jean-Claude Goddard'a ya da başka birinin ellerine teslim edemezdi. Midesinde bir acı hissetti. Ama eğer Rami Irak'ta ölürse, kendisini asla affedemezdi. Bu kâbustan kurtulmanın acilen bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bilgisayarı salondaki telefon prizine takıp internete bağlandı. Remzi ailesi hakkındaki en yeni haberlere kısaca göz attı. Beklediğigibi, Avrupa ve Mısır basını Refik ve Brigitte'in

öldürülmesi ve Claudette’in kaçırılmasıyla ilgili haberlerle doluydu. Ayrıca, her yerde cinayet şüphesiyle aranmakta olan “Mervan Akat”ın resimlerivardı. Mervan belki Kahire’ye gelmekle hata yapmıştı. Ama yine debaşka bir seçeneği olmadığına inanıyordu.

Bu konudaki en taze haber *Le Monde*’unbirinci sayfasında yer alıyordu. “Çok özel” kaynaklardan alınan bilgilere dayandığı iddia edilen haberde, Monte Carlo cinayetine dek meydana gelen olaylar anlatılmış, ayrıca Claudette’in ortadan kaybolmasının ertesi günü Remzi’nin Paris’teki evine DHL ile Berlin’den gönderilen fidye notundan söz edilmişti. Fidye notunda İsviçre bankalarından birindeki hesap numarası veriliyor ve “Bay Remzi eşini bir daha canlı görmekistiyorsa” bir milyon Avro’nun 24 saat içinde bu hesaba gönderilmesi talep ediliyordu. Haberde Remzi’nin parayı derhal gönderdiği de aktarılmıştı.

Le Monde’daki haber şöyle devam ediyordu*:*“Birkaç gün sonra Remzi’nin evine Brüksel’den DHL kanalıyla bir paket daha gönderildi. Pakette Bayan Remzi’nin elleri ve ağzı bağlanmış bir vaziyetteçekilmiş video filmi vardı. Kadın hayattaydı, ama on milyon Avro daha gönderilmediği takdirde infaz edileceği, hem de bunun internetten naklen yayınlanacağı bildiriliyordu. Bay Remzi’ye parayı 72 saat içinde göndermesi ve Brüksel’e giderek diğer direktifleri beklemesi emrediliyordu.”

Gazete haberinde ayrıca, “göndericisi bilinmeyen bir paketin” Bay Remzi’nin otelinin resepsiyonuna bırakıldığını ve bu pakette Bayan Claudette’in yeni çekilmiş bir resmiyle birlikte 25 milyon Avro daha talep eden ve “paranın tamamının gönderilmesinden” birhafta sonra eşinin Madrid’de hangi adreste bulunabileceğini açıklayan bilgilerin yer aldığı bir not olduğu anlatılıyordu.

Haber tamamen doğruydu. Bay Remzi zaten kendisini de bu yüzden tutmuştu. Ama Tarık'ı asıl kaygılandıran, bir sonraki paragrafta yazılanlardı: "Polis şimdi bu korkunç olayı planlayan kişinin Lübnan merkezli özel bir güvenlik şirketinin sahibi ve yönetici Mervan Akat olduğunu düşünüyor. Soruşturmaya yakın kaynaklardan edinilen bilgilere göre, Bay Akat'ın olayla ilişkisinin olduğuna dair sağlam kanıtlar var, ayrıca Akat olaydan hemen sonra kaçmış ve o zamandan beri ortaya çıkmamıştır. Gazetemizin muhabirleri *Akat ve Ortakları*şirketinin Beyrut merkez ofisini defalarca aramalarına rağmen, bir yanıt alamamışlardır. Bay Akat'ı geniş çaplı arama çalışmaları hızla sürdürülmektedir.

Kapısı tekrar çalınıyordu – vurma sesi hafifçe başladı, sonra şiddetlendi.

Tarık donup kaldı. Yeniden Fedex gelmiş olamazdı. Bu sefer kimdi?

Delikten dışarı baktığında gördüklerine hayret etti. Kapının eşiğinde yirmi yaşlarında üç güzel genç kız duruyordu. Ortadaki kızın elindeyse bir sepet dolusu meyve ve şekerleme vardı.

Çok şaşırmış vaziyette kapıyı hafifçe aralayıp, "Günaydın" dedi. Kızlardan sağdaki gülümsedi, soldaki utangaçça kıkırdadı, ortadaki ise konuşmaya başladı.

"Günaydın, benim ismim Dalya – Dalya Nur. Bunlar arkadaşlarım Dina ve Merve. Üst katınızda oturuyoruz, yeni taşındığınızı duyduk."

Tarık ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum hanımlar. Yardım

edebileceğim bir şey var mı?”

Dalya, “Biz sadece size hoş geldin demek ve apartman sakinleri adına bu küçük armağanı sunmak için geldik” diyerek meyve sepetini uzattı.

Tarık sepeti memnuniyetle kabul ederken, birden Dalya’nın cazibesine kapıldı. Kızın son derece muntazam bir yüzü ve muhteşem kahverengi gözleri vardı. Güldüğünde gözlerinin içi parıldıyordu. Bir Avrupalı gibi giyinmişti ve belli ki harcayacak parası vardı. Üzerinde uçuk pembe kaşmir bir kazak vardı. Siyah renkli kot pantolonu ve markalı ayakkabıları, Kahire ya da İskenderiye’den çok, Paris ya da Londra’dan satın alınmışa benziyordu. Diğer kızların üzerinde çeşitli takılar olmasına rağmen, Dalya sadece altın üzerine pırlanta taşlı iki küçük küpe ve Cartier benzeri altın bir kol saati takmıştı.

Tarık gözlerini Dalya’dan ayırmadan, “Gerçekten çok kibarsınız.Teşekkür ederim” dedi.

Dalya, “Sözü mü olur? Memnuniyetle” diye yanıtlarken, yüz ifadesi belli belirsiz değişmişti.

Yoksa o da kendisine anında vurulmuş muydu? Belki de ateşi yüzünden yanılıyordu? Kızların gitmek üzere olduklarını fark ettiğinde, birden ne kadar berbat göründüğü aklına geldi.

Bir bahaneyle konuşmayı biraz daha uzatmak için, “Sizi içeri davet edip bir fincan çayla bu getirdiklerinizi paylaşmak isterdim, ama şu an için evim en az benim kadar berbat görünüyor” dedi.

Bu sözler Dalya ve Dina’yı güldürdü, Merve ise sadece kıkırdadı.

Dalya konuşmasına devam etti: “Hiç önemli değil. Zaten bizim de vaktimiz yok. Ama sizi bu akşam çatı katındaki partiye davet etmek istiyoruz. Saat dokuzda başlıyor. Bir şey getirmenize gerek yok, sadece kendinizi –mümkünse temiz bir gömlekle– getirin yeter” dedi.

Tarık o anda bu davete evet demeyi ve genç kızı yeniden görmeyi çok arzuladı. Onda büyüleyici bir şeyler vardı. Oysa ortalarda görünmemesi, göze batmaması, hele hele komşu kızlarla hiç konuşmaması gerekiyordu. Ama onları nasıl reddedebilirdi? Tekliflerini kabul etmediği takdirde, bütün apartman yeni taşınan bu kaba yabancıyı konuşacaktı. İnsanların, hakkında dedikodu yapması ise Tarık’ın en son isteyeceği şeydi.

Tarık en sonunda, “Çok memnun olurum” dedi ve ekledi, “Hem sizin için temiz bir gömlek de giyeceğim.”

23

üfettiş Goddard araştırmalarında bir yere varamıyordu. Bir gece önce Beyrut’a gelmiş, ama *Akat ve Ortakları* şirketini bomboş bulmuştu. Resepsiyonist kız kendisine Bay Mervan’ın ofise gelmediğini ve nerede olduğunu bilmediğinisöylemişti. Bay Rami ise Bağdat’taydı. Şirketin diğer çalışanları ise Orta Doğu’nun çeşitli bölgelerinde görev başındaydılar. Goddard resepsiyona kendi numarasını bıraktı ve İskelet’e telefon açmak üzere oteline

geri döndü.

Lemieux’yü Fas’ta kaldığı Rabat Hilton Oteli’nden aradığında, araştırmalarında kendisinden daha ileride olduğunu öğrenince biraz rahatladı. Havaalanı güvenlik kameraları “Jack Cardell”in Fas Kraliyet Havayolları’na ait uçakla ülkeye giriş yaptığını ve zaman geçirmeden araba kiraladığını kaydetmişti. Kazablanka polisi kiralık araç için arama emri çıkarmış, ancak şu ana dek bir sonuç elde edilememişti.

Bu arada Fas istihbarat teşkilatı Mervan Akat’ın daha önce iki kez ülkeye geldiğini ve her iki seferde de Lübnan Başbakanı’na eşlik ettiğini bildirmişti. Mervan’ın ülkede tanıdığı herhangi bir kişi olup olmadığı ise bilinmiyordu. Kayıtlara göre “Jack Cardell” hakkında bir dosya tutulmamıştı, üstelik sahte ya da gerçek, bu isimdeki bir kişi ülkeye daha önce hiç giriş yapmamıştı. Lemieux şimdilik bir çıkmazda gibi görünüyordu.

Lemieux, yüksek sesle düşünerek, “Mervan Fas’a bir nedenle gelmiş olmalı” dedi. “Onun izini bulacağımızın farkındaydı. Cardell takma adını uzun zaman kullanamayacağını da biliyordu. Üzerinde fazla parası yoktu. Birisiyle buluşmuş olmalı.”

Goddard bu açmazı biraz düşündükten sonra, “Marsilya’daki jandarma şefine kız arkadaşında kalacağını söylememiş miydi?” diye sordu.

Lemieux, “Bu beyan sadece sahte kimliğinin bir uzantısıydı” dedi.

Goddard, “Olabilir. Ama ya gerçeği söylediyse?”

Lemieux yanıt verdi: “Size söylemiştim. Bırakın burada yaşayanbir kız arkadaşı olmasını, Mervan’ın yıllardır bu ülkeye

geldiğine dair bir kanıt yok.”

Goddard ısrarla, “Ya kızı başka bir yerden tanıyorsa? Ya kız daha yeni Fas’a gelmişse?” dedi.

Bir anlık sessizlik oldu.

Lemieux meraklı bir sesle, “Devam ediniz” dedi.

Goddard, “Yanında bir nişan yüzüğü vardı, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Sizce bu sahte bir kimlik için biraz fazla abartılı bir ayrıntı sayılmaz mı?”

Lemieux bu fikri kabul edecek gibi görünmüyordu.

“Onunla nerede tanışmış olabilir? Beyrut’ta mı?” diye sordu.

Goddard, “Belki de. Bildiğim kadarıyla Mervan, son altı ayını şirketin Paris’teki küçük ofisinde AB ülkelerindeki müşterileriyle çalışarak geçirdi.”

“Kızla orada tanıştığını mı düşünüyorsunuz?”

“Olabilir.”

Lemieux, “O zaman kardeşine sorun” diye emir verdi.

Goddard bunun neden olanaksız olduğunu açıkladı.

Lemieux, “Rami Akat’ın, Beyrut’a geldiğiniz gün Bağdat’a hareket ettiğini mi söylüyorsunuz? diye sordu.

“Biraz garip görünüyor. Ama resepsiyondaki kız zaten sürekli seyahat ettiğini söyledi.”

Lemieux, “Bu seyahat önceden planlanmış mıydı?” diye sordu.

“Kız Rami’nin aniden karar verdiğini söyledi.”

Lemieux, “Ona hiç şüphem yok. Kızla tekrar konuşun. Mervan Akat’ın aşk hayatı hakkında neler biliyor öğrenin. Sonra hemen beniarayın.”

24

arık en son ne zaman bir partiye gittiğini anımsayamıyordu bile.Son yıllarda yaşamı sadece tehlikeli işinden ibaret olmuştu – ne tatile çıkabilmiş, ne de yeni insanlar tanımak için bir fırsatı olmuştu. Ama bu geceyi dört gözle beklediği söylenebilirdi.

Duş almak kolay olmadı, omzundaki yara hâlâ kapanmamıştı. Ama aldığı antibiyotikler kesinlikle işe yarıyordu. Kendisini şimdi biraz daha güçlenmiş hissediyordu. İştahının yerine gelmekte olduğunu fark etti. Dalya’nın getirdiği nefis portakalları çoktan yiyip bitirmişti.

Dalya Nur.

Aynaya bakıp tıraş olurken kızın yüzü aklına geldi. O kimdi? Hikâyesi neydi? Parmağında alyans görmemişti. Onun gibi çekici bir kız hâlâ bekâr olabilir miydi?

Tarık kardeşinin gönderdiği malzemelerle yıkanıp kendine çeki düzen verdikten sonra asansörle çatı katındaki terasa çıktı. İçeri girdiğinde sohbet edip dans eden otuz yaşın altında iki düzine gençle karşılaştı. Büyük ve güçlü bir müzik sisteminde Amro Diyab'ın en son albümü çalıyordu. Masaların üzerinde mezeler, baklava ve çeşitli hamur işleri vardı. Bir köşeye kurulan barda ise çeşitli içkiler satılıyordu.

İçki şişelerinin görüntüsü ve alkol kokusu onu rahatlattı. Anlaşıldığı kadarıyla bu gençler dindar değillerdi. Bu da Tarık'ın işine gelirdi. Rana ile onca olandan ve hafta boyunca başına gelenlerden sonra, Tanrı'yı düşünmeyi, Tanrı hakkında konuşmayı ya da bunlarıyapan kişilerle birlikte zaman geçirmeyi kesinlikle istemiyordu.

Bara doğru yürüyüp kendisine bir bira satın aldı. Son günlerde üzüntüsünü uyuyarak geçiştirmeye çalışmıştı, ama belki de bunun için içkiyi denemenin zamanı gelmişti.

Omzuna birisinin dokunduğunu hissetti.

Yumuşak bir sesin, "Güzel gömlek" dediğini duydu.

Arkaya dönüp baktığında kendisine gülümseyen Dalya'yı gördü.

Kız, "İyi temizlenmişsin" dedi. Kendisiyle flört etmek istediği açıktı, ayrıca kafasının iyi olduğu da anlaşılıyordu. Dalya elindeki marihuanalı sigaradan derin bir nefes alıp bir tane de Tarık'a uzattı. Tarık bir an için annesi onu görseydi ne derdi diye düşündü,

ama bu düşünceyi hemen kafasından attı. Bu gece karamsar olmanın, kendini suçlu hissetmenin sırası değildi. Geçmişi unutup yeniden başlamanın zamanı çoktan gelmişti.

Kızın zarif ince parmaklı eliyle uzattığı esrarlı sigarayı alıp yaktı. “Teşekkürler. Bir kutlama mı var?”

“Perşembe gecesi.”

“Yani?”

“Yani rahatlama ve tatil gününün keyfini çıkarma zamanı.”

“Sizler her Perşembe böyle mi yaparsınız.”

“Bazılarımız yapar.”

“Ya sen?”

“Ben bazen dansa veya sinemaya gitmeyi tercih ederim.”

“Ya bu gece?”

“Gelip gelmeyeceğini merak etmiştim.”

Tarık, “Geleceğimi ummamıştın, değil mi?” diye sordu.

“Aslında hayır, ummadım.”

“Niçin?”

“Bilmiyorum. Bana yalnızlıktan hoşlanan birisi gibi göründün.”

Tarık şakacı bir hareketle kollarını yukarı kaldırdı ve, “Bu konuda

suçumu kabul ediyorum” dedi.

Kız gülerek elini onun göğsüne koydu ve vücudunu hafifçe ona yaslayarak, “Gerçekten mi? Başka hangi konularda suçlusun” diye sordu.

Bu soru Tarık’ı beklediğinden daha fazla etkilemişti. Hafif bir sesle, “Hemen hemen her konuda” diye yanıtladı.

“Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Dalya onu elinden tutup kalabalığın arasında geçirerek sessiz birköşeye götürdü. Bu özel bölüm çeşitli bitkilerin yer aldığı bir teras bahçesiydi. Uzakta Heliopolis’in yanıp sönen ışıkları ve inip kalkanuçaklar görünüyordu.

Tarık, “Harika bir yer” dedi.

“Evet, öyle.” Birkaç dakika sessizce durup manzarayı seyrettiler.

Dalya en sonunda, “Peki, ismin nedir kötü çocuk” diye sordu.

“Tarık.”

“Tarık ne?”

“Tarık Cemil.”

Dalya sordu: “Anlat bakalım, Tarık Cemil. Kimsin ve burada ne yapıyorsun?”

Tarık ona gerçeği söyleseydi harika gözlerinde ne tür bir ifadenin belireceğini merak etti.

Birasından bir yudum alıp, “Ben bir danışmanım” diye yanıtladı.

“Ne tür danışmanlık bu?”

“Bilgisayar konusunda.”

“Çok sıkıcı olmalı.”

“Aynen öyle.”

“Nerelisin?”

“Aslında her yerliyim denebilir. Son beş yıldır Avrupa’da yaşıyordum.”

Kızın gözleri parladı ve merakla sordu: “Sahi mi? Nerelerde yaşadın?”

“Madrid, Paris, Berlin, sen say ben söyleyeyim. Ama şirketimin merkezi Brüksel’de.”

Çok şükür kız işiyle ilgilenmemiş gibi görünüyordu. “Mmm, Paris’i, özellikle de ilkbaharda çok severim” dedi. “Havada taze çiçek kokuları, sokaklarda sevgililer…”

Tarık, “Sen Paris’te mi büyüdün?” diye sordu.

“Hayır, Ürdün’de. Ama İngiliz Havayolları’nda hostesim. BazenParis uçuşlarında çalışıyorum.”

“Keyifli bir işe benziyor.”

Kız özlemle, “Evet, zaman zaman keyifli olabiliyor” diye

karşılıkverdi.

“Ama…?”

“Ama özel yaşam diye bir şey olmuyor.”

“Anlamadım?”

“Yani seni işe alırken bedava bilet, dünyayı görme fırsatı vesairegibi türlü vaatlerle gözünü kamaştırıyorlar. Bunu sadece İngilizler yapmıyor, tüm havayolları böyle. Ama işin aslı, sürekli çalışmak zorundasın, hem de saatlerce. Sabah kalktığında bazen nerede olduğunu bile unutabiliyorsun. Daima bir bavulla dolaşıyorsun. Evin neresi belli değil. Diğer insanlarla arkadaşlık kurmak son derece zor. Arkadaşlıklar sadece iş çevresiyle sınırlı. Pilotlar ve kabin görevlileri, eğer eşcinsel ya da evli değillerse, başka bir şey oluyorlar. Ama yine de para kazanıyorum, faturalarımı ödeyebiliyorum.”

Dalya sigarasından bir nefes daha çekti.

Tarık sordu: “Ya Dina ve Merve. Onlar dostun değil mi?”

“Pek yakın sayılmayız.”

“O da ne demek?”

“Yoo, sakın beni yanlış anlama. Onlar çok tatlı kızlar. Birbirimiziçin her şeyi yaparız. Ama birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz. Biz sadece aynı daireyi paylaşıyoruz, çünkü hiçbirimizin tek başına kiraya çıkacak kadar parası yok. Ayrıca onlar Air France Havayolları’nda çalışıyor, bu nedenle nadiren görüşebiliyoruz. Şimdi de New York’a tayinleri çıktı. Pek

yakında artık bir daha görüşemeyeceğiz.”

“Bu çok kötü.”

Dalya, “Yaşam bu” diyerek içini çekti. “Kötülere rahat yoktur.”

Tarık, “Niye başka bir iş denemiyorsun?” diye sordu

“Ne gibi. Bilgisayar filan satmak mı?”

“Para kazanılıyor.”

Dalya, “İşini seviyor musun?” diye sordu.

“İdare eder. Söylediğin gibi ben yalnızlığı seven biriyim. Benim için fena sayılmaz. Ama senin gibi biri için –bilmiyorum– daha fazlaşeyler olması lazım diye düşünüyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Yani sen çok hoş, çekici, dışa dönük, hayat dolu bir kızsın – çokdaha iyisini hak ediyorsun demek istiyorum.”

Dalya, bakışlarını kentin ışıklarından uzaklaştırıp, başını yana eğerek Tarık’ın gözlerine dikti.

“Beni güzel mi buluyorsun?”

“Öyle olmasaydı, burada işim neydi?”

Tarık eğilip genç kızı öptüğünde, hiç beklemediği ateşli bir karşılık aldı. Çok geçmeden kız ona reddetmeyeceği bir teklifte bulundu.

Dalya, onu kulaklarından öperken, “Dina ve Merve partiden hemen sonra dosdoğru meydana gidiyorlar. Bu gece ev yalnızca bana ait” dedi.

Tarık birden ateşinin yükseldiğini hissetti. Duyduklarının gerçekolduğuna inanamıyordu.

Dalya, baştan çıkarıcı bir sesle, “Benimle birlikte gelmek ister misin?” diye sordu.

Tarık’ın istediği de zaten buydu. Ama yine de iki şey onu kaygılandırıyordu – Rana ve omzundaki iltihaplı yara. Her iki düşünceyi de kafasından atmaya karar verdi. Rana ile zaten her şey bitmişti. Genç kız son görüşmelerinde bunu gayet açıkça belirtmişti. Onu zihninden tümüyle silmesi ve yaşamın keyfini sürmesi gerekiyordu. Omzundaki yara konusu ise daha zorlayıcıydı, ama onu da açıklayacak bir bahane bulurdu elbet. O anda hiçbir şeyin bu harika kızla bir gece geçirmesini engellemesine izin veremezdi.

Tarık, “Çok isterim” diye yanıtlarken, Dalya avuçlarına yedek bir anahtar bıraktı.

“Çok iyi. Daire numarası 901. Biraz burada kal, insanlarla konuş.10 dakika sonra buluşuruz. Benim odam koridorun sonundaki soldan üçüncü kapı. Ön kapıyı kilitlemeyeceğim.”

25

kat ve Ortakları şirketi Beyrut Amerikan Üniversitesi'nin yakınında küçük bir binadaydı. Goddard şirketin dış görünümünün birçok açıdan kurucusu Mervan Akat'ın niteliklerini yansıttığına dikkatetti – sağduyulu, gösterişsiz ve gizemli.

Kapıdaki tabelada sadece şirketin adı yazılıydı. Yazıda şirket logosu yoktu, ayrıca web sitesi adresi ve faaliyet alanına dair herhangi bir bilgiye yer verilmemişti. Bekleme salonundaki möbleler zevkli ve pahalıydı. Ancak ofisin yalın dekorunda milyarlık müşterilerin her ay şirket kasasına akıttığı milyonlarca doları gösteren en ufak birayrıntı göze çarpmıyordu. Yalnızca ana giriş, koridorlar ve lobideki güvenlik kameraları ve ofisin sokağa bakan pencerelerindeki kalın kurşun geçirmez camlar şirket sahiplerinin güvenlik konusundaki düşünceleri konusunda ipucu veriyordu.

Ancak Mervan ve Rami Akat'ın bütün bu önlemlerine rağmen, güvenlik açısından zayıf bir halka vardı – o da Yasemin Zeytin idi.

Goddard gülümseyerek resepsiyona yaklaşırken, "Günaydın, Bayan Yasemin. Sizi tekrar görmek ne güzel" dedi.

Çekici bir kız olan Yasemin o şirketteki görevinin yanı sıra Beyrut Üniversitesi'nde lisansüstü öğrenimi de görüyordu. Goddard'a yıllardır o kapıdan giren ilk yakışıklı erkekmiş gibi gülümseyerek baktı.

"Tekrar hoş geldiniz müfettiş Goddard. Sizin için ne yapabilirim?"

Goddard, "Bugün geri dönüyorum, ama gitmeden önce Akat'lardan birinin ya da iş arkadaşlarının ofise uğrayıp

uğramadıklarını kontrol etmek istedim” dedi.

Genç kız ona yardımcı olamadığı için gerçekten üzgünmüş gibi, “Hayır, ne yazık ki bugün kimse gelmedi” diye yanıt verdi.

“Ne yapalım, öyle olsun. Şansımı deneyeyim dedim.”

Yasemin, “Ne demek, benim için bir zevk” diye karşılık verdi.

“Telefon numaram hâlâ sizde var, değil mi?”

Kız masanın üzerindeki kartını bulup ona göstererek, “Elbette. Beni aradıklarında, Akat’lardan birinin sizi aramasını sağlayacağım.”

Goddard veda etmeye hazırlanıyormuş gibi yaparak, “Çok kibarsınız” dedi. Ve hemen ardından ekledi, “Az daha bir şey unutuyordum.”

“Evet, neydi?”

“Mervan’ın Paris’teki kız arkadaşı. Soruşturmanın bir parçası olarak kendisiyle irtibata geçmem gerekiyor. Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı?”

Kız masum bir ifadeyle, “Sanırım Rana’yı kastediyorsunuz. AmaBayan Favaz’ın hiçbir zaman onun gerçek anlamda kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Fakat ondan fazlasıyla hoşlanıyordu, bu kesin”dedi.

Goddard, Yasemin’in kullandığı geçmiş zamanlı fili tekrarlayarak, “Hoşlanıyor muydu?” diye sordu.

Yasemin odada kendilerinden başa birisi olmadığı halde, sesini alçaltarak, “Evet, Mösyö. Söylentilere göre, Bay Akat geçen yaz onaevlenme teklif etmiş, ama o kabul etmemiş. Ardından ortadan kaybolmuş” dedi.

Goddard, “Ortadan kaybolmuş mu?” diye yineledi.

Kız üzgün bir ses tonuyla devam etti: “Ben öyle duydum. Bay Akat için bir yıkım olsa gerek. Şimdi de bütün bunlar başına geldi. Bay Akat için üzülüyorum O gerçekten çok iyi bir insan.”

Goddard on dakika sonra arabasıyla uçağa yetişmeye çalışırken, bir yandan da telaşla İskelet’i arıyordu.

Telefon açıldığında nefes nefese konuştu: “Kızın ismi Rana Favaz. 24 yaşında. Mesleği hemşirelik. Burada büyümüş, ama on yılönce Paris’e yerleşmişler. Mayıs ayında Fransa’dan ayrılıp Fas’a gitmiş.”

Lemieux, “Şaka ediyorsunuz” dedi.

Goddard, “Etmiyorum” dedi.

Lemieux, “O şimdi Rabat’ta mı?” diye sordu

Goddard, “DuVall’e bu konuyu acilen araştırmasını bildirdim, kısa zamanda öğreniriz.”

Lemieux’nün sesinden, günlerden beri ilk kez gerçekten mutlu olduğu anlaşılıyordu, “İyi bir iş çıkardınız Goddard” dedi. “Belki de en sonunda iyi bir detektif olmayı başaracaksınız.”

26

arık, diğer sürücü de senin kadar kötü yaralandı mı?"

Tarık soruyu duymuştu, ama yanıtlamak istemiyordu. Bu yüzdenuyuyormuş gibi yaptı. Ama Dalya sorusunu yineledi.

Tarık, birkaç dakika sonra yatakta dönüp yavaşça gözlerini açtı ve perdelerden süzülen altın renkli güneş ışıklarını gördü. Dalya sıcak bedenini onunkine yapıştırmış vereceği yanıtı bekliyordu. Yalan söylemeye alışkındı. Bu genellikte onu rahatsız etmezdi. Ama her nedense bu kıza, hele böyle bir günde yalan söylemek ona utanç veriyordu. Bunun nedenini kendisi de anlayabilmiş değildi.

"Maalesef, evet. Polis adamın çok içmiş olduğunu söyledi. Bir partiden dönüyormuş, yola dikkat etmemiş ve birden çarpıştık. Ben kendisini fark etmedim bile."

Dalya irkildi.

"O kazada ölebilirdin" dedi.

Tarık biraz duraksadıktan sonra sözlerine devam etti: "Bu olaydan söz etmek istemiyorum." Yerden tişörtünü alıp üzerine geçirdi.

Dalya, "Ölmekten mi, yoksa kazadan mı?" diye sordu.

"Her ikisinden de." Tarık yataktan kalkıp pantolonunu giydi.

“Dün akşam bu nedenle mi kâbus görüyordun?”

Tarık şaşırmış görünerek, “Kâbus mu?” diye sordu.

Kız başıyla onayladı, “Hatırlamıyor musun?”

Tarık, “Hayır, hatırlamıyorum” diye yine yalan söyledi.

Acaba ne demişti? Kız fazla bir şey duymuş muydu?

“Saat üçe geliyordu. Dişlerini gıcırdatıp yatağın içinde bir yandanöbür yana dönüp durdun. Ardından bir şeyler söylenmeye başladın.”

“Ne gibi?”

Dalya çarşafı üzerine çekerek, “*Hayır, dur, benim suçum değildi*gibi bir şeyler sayıkladın. Ben de pek fazla bir şey anlayamadım, zaten yarı uyur vaziyetteydim.”

Tarık içinden, “Tanrı’ya şükür” dedi ve sordu: “Sonra ne oldu?”

“Sonra durdun. Yana dönüp derin bir uykuya daldın. Gerçekten bir şey hatırlamıyor musun?”

Tarık aslında hatırlıyordu, ama kıza katiyen anlatamazdı. Şu andacanlı kalmanın tek yolu çift kişilikli bir yaşam sürdürmekti. Daha fazla hata yapacak durumda değildi.

“Üzgünüm ama hatırlamıyorum” dedi. Ardından eğilip onu öptü ve, “Benim de sana bir sorum var” dedi.

“Neymiş?”

“Bir sonraki uçuşun ne zaman?”

“Pazartesi gecesi. Niçin sordun?”

“Bütün hafta sonun boş yani?”

Dalya, “Bir arkadaşımı görmeye İskenderiye’ye gidecektim” dedi.

“Bir erkek mi?”

Dalya gülümseyerek, “Hayır, kız” diye yanıtladı.

Tarık, “Randevuyu iptal et” dedi.

“Niçin?”

“Bu hafta sonu birlikte bir şeyler yapalım.”

“Ne gibi?”

Tarık, “Hiçbir fikrim yok. Ama izin ver de bu sabah seni kahvaltıya götüreyim, belki birlikte senin istediğin bir şeyler kararlaştırabiliriz” dedi.

Dalya biraz kuşkuyla ona bakarak, “İstediğim her şey olabilir mi?” diye sordu.

Tarık genç kızın teklifini kabul etmesini istiyordu, bu nedenle, “Her şey” diye yanıt verdi. Böylesi kritik bir zamanda bir gönül ilişkisine başlamanın tehlikelerini çok iyi biliyordu. Yine de bunların üstesinden gelebileceğini sanıyordu, üstelik kirli ve köhne dairesinegeri dönmek fikri hiç de hoşuna gitmiyordu. Dalya çok güzel ve hayat dolu bir kızdı. Onunla birlikte geçirdiği zaman

içinde ne Rana, ne de Goddard ve Lemieux'yü düşünmediğini fark etti.

Dalya en sonunda, "Tamamdır, Tarık Cemil" dedi. "Haydi, seninle turistler gibi gezelim."

Dalya yaklaşık bir yıldan beri Kahire'de yaşadığı halde, kenti görmeye zamanı olmamıştı. Tarık da kentin yabancısı sayılırdı (Kahire'ye birkaç kez Lübnan Başbakanı'yla birlikte gelmiş, ama kendine ayıracak zamanı olmamıştı). Çift duş aldıktan sonra Sheraton Oteli'ne gidip kahvaltı etti. Ardından bir taksiye atlayıp Han El-Halili çarşısına gittiler ve balayındaki bir çift gibi dolaşmaya başladılar. Bütün sabahlarını baharat kokulu dar sokaklarda yürüyerek, kuyumcu vitrinlerini seyrederek, antikacı ve halıcıları dolaşarak geçirdikten sonra, Naguib Mahfouz Café'de Türk kahvesi içtiler.

Dalya, "Naguib Mahfouz'un romanlarını okudun mu?" diye sordu. Kafenin içindeki küçük özel bölmelerden birinde birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Duvarlardaki parlak kırmızı renkli kumaş kaplamalar onlarda adeta bir çadırın içinde saklanıyormuş duygusu yaratıyordu.

Tarık, masadaki küçük kurabiyelerden bir tane ağzına atarak, "Sadece bir tekini, *The Day The Leader Died*(Önderin Öldüğü Gün) adlı romanını okudum" dedi.

Dalya, "O acıklı bir romandı" dedi.

Tarık, "Zaten hepsi de öyle değil mi?" diye sordu.

Dalya yanıt verdi: "Hepsi değil. Öyle olsa bile, ben onları anlattığı aşk öyküleri için okuyorum. *'Sevgilim oltayı sudan dışarı*

çekiyor.Oltanın ucu boş, ama çengeli parmağımı delip, ta bugüne dek geçmeyen bir iz bırakıyor. Nil Nehri kıyısında, evimizin önünde ona balık tutmayı beceremediğini, ama yine de beni yakalamayı başardığını ve kanımın aktığını söylüyorum.'"

Tarık, "Çok etkileyici" dedi.

"Mahfouz'a tutulmam babam sayesinde oldu. Küçük bir kızken her gece yatmadan önce bana onun romanlarından en az bir bölüm okurdu. Bazen ısrarıma dayanamaz ve daha fazlasını da okurdu. Büyüdüğümde, kendim okumaya başladım."

"Bütün eserlerini okudun mu?"

"Romanlarının hepsini, kısa öykülerininse çoğunu okudum. Amaoyunlarının hepsini okumadım. Kitapları çok büyüleyici. Onları okuduğumda yaşamımdan uzaklaşıp başka bir âlemdeymişim gibi hissediyorum. Bir zamanlar ben de bir yazar olmayı istemiştim – o çılgının Mahfouz'a bıçakla saldırdığı güne dek. O kötü haberi işittiğimde neredeydim, ne yapıyordum bugün gibi anımsayabiliyorum."

Tarık, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Üzerinden epey zaman geçmiş olmalı. Sanırım 1995 ya da 1996 yılıydı, değil mi?"

Dalya, "14 Ekim 1994" diye yanıt verdi.

"Hayret, hafızan gerçekten çok iyi."

Dalya'nın gözleri, önündeki kahve fincanına daldı. "O gün 13. yaş günümdü. Okuldan henüz dönmüştüm ki, annem kötü haberi verdi. İlk önce inanmadım, bu yüzden babamı arayıp sordum. O da doğru olduğunu söyledi. Odama koşup kendimi içeriye kapadım ve

ağlamaya başladım. Ertesi sabaha dek dışarı çıkmadım. O güne dek, sevdiğim hiç kimse ölmemişti. Sanki öz dedemi, hatta babamı kaybetmiş gibiydim. Bunun nedenini açıklayamam. Daha sonra yaşayacağını öğrendiğimde, büyük mutluluk duydum. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi rahatladım ve yeniden ağlamaya başladım.Arkadaşlarımın hepsi deli olduğumu sanıyordu, ama ben aldırış etmedim. Sadece Mahfouz hayatta kaldığı için mutluydum. Ve onun iyileşerek tekrar yazı yazması için dua etim. Öyle de oldu. Sen hiç böyle hissettin mi? Çok sevdiğin birini kaybettin mi, ya da kaybettiğini sandın mı?”

Tarık’ın içgüdüleri yalan söylemesi gerektiğini –bu konudan uzak durmasını– karşısındaki kıza Rana’nın yaptığı gibi kalbini kırmasına olanak verecek veya gerçek kimliğini ortaya çıkarabilecek herhangi bir açık vermemesi gerektiğini bildiriyordu. Ama yüreğiyse bunun tam aksini söylüyordu. Birbirlerini çok az tanıdıkları birgerçekti. Tanışalı 24 saat bile geçmemişti. Buna rağmen Tarık birden kendini ailesi hakkında konuşurken buldu. “Annemle babam ben14 yaşımdayken arabaya yerleştirilen bir bomba nedeniyle öldüler. Kardeşimle birlikte onların ölümlerine tanık olduk. Birkaç saniye daha geçseydi, arabaya birkaç metre daha yaklaşsaydık, biz de ölecektik.”

Dalya üzüntülü bir sesle, “Ben… gerçekten bilmiyordum. Seni üzmek istemezdim” dedi.

Tarık kısık bir ses tonuyla, “Çok uzun zaman oldu” dedi.

“Gerçekten çok üzgünüm.”

Sessizliğin ardından, Dalya ekledi: “Çok ölümler gördün, öyle değil mi Tarık?”

Tarık başıyla onaylamadı. Tek bir söz söylemedi. Konuşmak istiyordu, ama o anda konuşamazdı.

Dalya uzanıp eline dokundu. Tarık birden geri çekilmek istedi. Kendisine acınmasını istemiyordu. Bunu hiçbir zaman istememişti. Ama bu kızı incitmek de istemiyordu. Dalya'nın dokunuşu ılık, yumuşak ve huzur vericiydi. Ayrıca uzun zamandan beri kendisiyle böylesine yakından ilgilenen hiç kimse olmamıştı.

Bir süre sonra Tarık, "Başka bir şeyler yapmak ister miydin?" diye sordu.

Dalya, "Elbette, memnun olurum" diye yanıtladı.

27

arık ve Dalya bir saat sonra Mısır Arkeoloji Müzesi'nde el ele dolaşıyorlardı. Dört bin yıllık tarihi dört saatlik bir zaman diliminde içlerine sindirmeye çalışıyorlardı. Dalya bir yandan hediyelik eşya mağazasından satın aldığı gezi rehberinden, gördükleri şeylerle ilgili bilgiler okuyordu. Prens Rahotep ve Nofretî heykellerini hayranlıkla seyrettikten sonra, III. Amenhotep ve KraliçeTyre'nin hazinelerinin arasında dolaşırken Dalya sordu: "Bu müzedeki eserlerin sayısını tahmin edebilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok." Tarık zaten bir müze sever değildi, sadece

Dalya hoşlandığı için ilgileniyormuş gibi davranıyordu.

“Haydi, bir tahminde bulun.”

“Bir milyon.”

“Ciddi ol, kaç tane?”

“Peki, yarım milyon desem?”

“Çok komik. Burada sergilenen eserlerin sayısı 120.000. Ayrıca bodrum katında depolanmış 150.000 eser daha olduğunu söylüyorlar.”

Tarık, “Ne yani!” diye alay etti. “Bir de buna müze mi diyorlar? Kandırıldık!”

Dalya, “Çok komiksin” diyerek dirseğiyle sırtına dokundu. “Aslında komedyen olmalıydın.”

“Haklısın. Dünyanın ilk komedyen bilgisayar danışmanı olurdum. Nasıl da bunu daha önce düşünmedim?”

Dalya, Tarık’ı kolundan çekip, “Haydi gel, Kral Tut’un hazinelerine bakalım” dedi.

İkinci kata çıkıp Tutankamon galerilerinin bulunduğu bölüme girdiler. İlk olarak Lüksor yakınlarındaki Krallar Vadisi’ndeki mezarın girişini koruyan siyah renkli ve altın kaplamalı doğal boyutlu iki heykeli incelediler. Ardından cam muhafazalar içinde saklanan altınsüslemeli defin odalarına baktılar. Defin odaları 1920’li yıllarda ünlüİngiliz arkeolog Howard Carter tarafından bulunduğunda, aradan geçen onca zamana rağmen hiç bozulmadan

sağlam kalmıştı.

Dalya, “Ne kadar da büyüleyici, değil mi?” diye gösterdi. “Baksana. Altın kaplı defin odasının içine daha küçük bir başka defin odası, onun içine de bir başka defin odası sığıyor. Olağanüstü bir şey…”

Birkaç dakika sonra 3 no’lu odaya girdiler. Burası özellikle karartılmış ve klima kontrollü bir bölümdü.

Dalya fısıltılı bir sesle konuştu: “Baksana, bunların hepsinin içinede bu altın lahiti sığdırmışlar. Bu lahitin içinde bir başka altın lahit var, onun içinde de bir başkası var. En içte de Tutankamon’un altın maskeli mumyası saklanmış.”

Cam muhafazanın önünde durup içeri baktılar. Lahit içten ışıklandırılmıştı; çevresinde müze bekçileri nöbet tutuyordu. Tarık o güne dek bu kadar muhteşem bir eski eser görmemişti.

Fısıldayarak Dalya’ya sordu: “Bu mu? Bu gerçekten o mu?”

Dalya yanıtladı, “Kesinlikle evet. Şu renklere, şu işçiliğe baksana. Olağanüstü bir şey.”

Kız haklıydı. Mumyanın yüzündeki maske parlak som altından yapılmış ve bir zamanlar Nil Vadisi’nde yaşayan herkesin hâkimi olan çocuk krala tıpatıp benzeyecek biçimde parlak sarı, mavi ve kırmızı renklerle boyanmıştı. Ayrıca yanındaki cam muhafazalar içinde Tutankamon’la birlikte gömülmüş olan paha biçilmez altın vegümüş nesneler, değerli taşlar ve mücevherler vardı.

Dalya, “Böylesine muazzam bir servetin sahibi olmayı hayal edebiliyor musun?” diye sordu. Odanın içi en azından milyarlarca

Poundluk, belki de asla paha biçilemeyecek hazinelerle doluydu.

Tarık, “Bütün bunları ölümden sonraki yaşamında kullanacağını düşünerek, onlarla birlikte gömülüyorsun. Ne garip, değil mi?” diye sordu.

Dalya, “Haklısın. Ne kadar acı, değil mi?” diye karşılık verdi.

Tarık ekledi: “Ama eski Mısır firavunlarının hepsi buna inanıyordu. Piramitlere baksana. Onlar cennet için biriktirdikleri hazineleri saklamak için inşa edilmişti, ama en sonunda haydutlar ve mezar soyguncuları tarafından talan edildiler.”

Müze bekçilerinden biri onlardan biraz daha sessiz olmalarını rica etti. Bunun üzerine 3 no’lu odadan ayrılıp galerinin diğer bölümlerini dolaşmayı sürdürdüler. Bu odalarda da Kral Tut’un birliktegömülmek istediği kıymetli eşyaları sergileniyordu. Ok ve yaylar, kavurucu yaz mevsimlerinde serinlemek için kullandığı altın yelpazeler, oyun oynadığı nesneler ve bir zamanlar üzerinde oturup egemenlik sürdüğü altın taht.

Yarım saat sonra, ek bir ücret ödeyerek Mumyaların Odası’na girdiler. Baktıkları ilk mumya, Kral II. Ramses’inki idi. Tarık elindeolmadan muhtemelen hâlâ Monte Carlo’daki morgun soğuk dolabında yatmakta olan Refik Remzi’yi düşündü. Mumyanın kemikli yüzünü, kemikli parmaklarını ve bedeninin büyük bir bölümünü kaplayan koyu kahverengi sargıları merakla incelediler.

Tarık bekçilerin duyamayacağı alçak bir sesle, “Dalya?” diye fısıldadı.

“Efendim?”

“Sen cennete inanıyor musun?”

Kız ona dönüp sorgulayıcı bir bakışla, “Elbette, ya sen?” diye sordu.

“Galiba evet.”

“Sadece galiba mı?”

Tarık, “Evet, inanıyorum. Ama sadece… bilmiyorum.. boş ver…” dedi.

Dalya aniden doğruldu. Yüz ifadesi değişmişi. Uzanarak Tarık’ın kulağına şöyle fısıldadı. “Özür dilerim. Seni buraya getirmemeliydim. Düşünemedim. Bütün bu ölü kutlamaları filan.”

“Yoo, hayır. Ondan değil. Ben iyiyim, sadece….”

“Ne?”

“Bir şey yok.”

“Ama ne oldu?”

“Gidebilir miyiz?”

“Bana anlatsana.”

“Bir şey değil. Gerçekten…”

Dalya’nın bakışları şefkat doluydu. “Geçirdiğin araba kazasını hatırladın, değil mi Ölüme ne kadar yaklaştığını düşünüyorsun.” Genç kızın bu içten şefkati Tarık’ı derinden etkilemişti.

“Onun gibi bir şey” dedi ve birden ona her şeyi itiraf etmek istedi.

Dalya Tarık’ın ellerini sıkıca tutarak ve ılık nefesini yanağına yaklaştırarak, “Sana bir şey söylememe izin ver, Tarık Cemil. Sen iyi bir insansın. Tanrı da tüm iyilerin cennete gitmesine izin verir. Bilmen gereken sadece bu kadarı” dedi.

Dalya’nın iyi niyetli olduğunu biliyordu. O sadece kendisine iyi davranmaya çalışıyordu. Oysa o anda yüreğine nasıl bir korku saldığının farkında değildi. Çünkü eğer kızın söylediği doğruysa, yani Tanrı sadece iyilerin cennete gitmesine izin veriyorsa, o zaman gerçekten lanetlenmişti.

O iyi bir insan değildi. Yalın ama korkunç gerçek buydu. O Goddard ve Lemieux’nün şüphelendikleri suçlardan ya da herhangi bir mahkemede ileri sürülebilecek iddialardan dolayı suçlu değildi. Amaya göksel yargılama? Yalan söylenmekten, uyuşturucu kullanmaktansuçlu değil miydi? Evli olmadığı kadınlarla ilişkiye girmekten suçludeğil miydi? Ayrıca ailesinin, özellikle de kendisine daha doğru bir yaşam seçmesini yaşlı gözlerle öğütleyen annesinin aziz hatırasına saygısızlık etmekten suçlu sayılmaz mıydı? Bunları düşündükçe suçlistesi uzuyor, girdiği bunalım da artıyordu.

28

ep telefonu çaldı. Müfettiş Goddard zilin ilk sesiyle telefona davrandı.

Aynı gün içinde Monako'ya geri dönebilmek için bilet almak üzere Beyrut Havaalanı'nda bilet kuyruğunda bekliyordu. "Colette, lütfen bana Rana Favaz hakkında bir iz bulduğunuzu söyleyin" dedi."Bir telefon numarası, bir adres, işe yarayacak herhangi bir şey."

DuVall, "Aslında her ikisini de buldum" diye karşılık verdi.

"*Evet!*"Goddard neredeyse avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Rabat'ta mı oturuyor?"

"Hayır, Kazablanka'da."

"Peki, neresinde?

Goddard not defterine adresi kaydetti.

"Kızın resmini elde edebildiniz mi?"

"Elimize henüz geçti."

"Telefonuma hemen gönderin."

"Tamamdır."

"Harika bir iş çıkardınız, Colette. Gerçekten çok akılıca. Daha Fas polisiyle irtibat kurmadınız, değil mi?

"Hayır, ilk siz duymak istersiniz diye düşündüm."

“Mükemmel. Kızı nasıl buldunuz?”

“Telefon şirketinin kayıtlarından. İşin en zor kısmı bu bilgilerin dışarı verilmesine izin verecek olan doğru yöneticiyi bulmak ve onuiddia ettiğim kişi olduğum konusunda ikna edebilmekti. İşin geri kalan kısmıysa çok kolaydı.”

Goddard aniden dönen şansına hâlâ inanamıyordu. DuVall’e tekrar, “Aferin, iyi iş başardınız” dedi. “Şimdi İskelet’i arayacağım. Bu arada siz de Rana adlı kız hakkındaki bütün bilgileri toplayın. Son birkaç gün içinde telefonla konuştuğu her insanı araştırın. Nerede çalışıyor, komşuları kimler, ev arkadaşı var mı, kullandığı araba ne marka?... Hakkındaki her şeyi öğrenin. Bu arada Fas polisini elimizden geldiğince bu konunun dışında tutmaya çalışalım. Yetki alanı çekişmesi yüzünden bu işin yavaşlatılmasını istemiyorum.”

* * * * * * *

On dakika sonra, müfettiş Lemieux Goddard’la telefon görüşmesini bitirmiş, telefonuna yeni gelen bir mesaja bakıyordu. En sonunda “Jean-Claude” ve sarışın yardımcısı bu işi başarmıştı demek. Bu hiç aklına gelmezdi doğrusu.

Lemieux, bundan daha mükemmeli olamazdı diye düşündü. Mervan ya –büyük olasılıkla– Favaz’ın evinde saklanıyordu ya da kız onu nerede bulabileceğini biliyordu. Her iki durumda da vakit kaybetmeden o kızı bulması gerekiyordu. Aceleyle Rabat Hilton Oteli’nden çıkıp arabasına atladı ve hızla Kazablanka’ya doğru yol almaya başladı.

Lemieux Rana’nın apartmanının kapısına vardığında gece olmuştu. Uyuklamakta olan kapıcının önünden geçerek, merdivenden yedinci kata çıktı. Asansör sesinin dikkat çekmesini istemiyordu.

Yedinci kat sessiz ve boş görünüyordu. Biraz nefesini topladıktansonra, 701 no’lu kapıya yöneldi. Bu arada silahını çıkartıp susturucusunu takmış ve ceketinin altına saklamıştı. Kapıyı iki kez çaldı. Genç bir kadın sesi, “Kim o?” diye sordu.

Bu ses Favaz’ın mıydı? Acaba Mervan yanında mıydı? Lemieux,Mervan’ın daha önce kendi sesini hiç duymadığından emindi. Ama yine de içeride, cinayetten tutuklanmak yerine onu öldürmeye hazır bekleyen silahlı bir katilin saklandığını varsayarak, sesini biraz değiştirip konuştu, “Televizyon uydu anteni için aramışsınız.” Bunlarısöylerken Paris’ten son bir saat içinde gönderilen bu bilginin güvenilir olduğunu umuyor, Goddard’ın adamları bu bilgiye neden ulaşamadı diye de merak ediyordu.

Kadın sesi, “Evet, evet, bir dakika lütfen” dedi.

Kapının kilidinin içeriden açıldığını ve zincirin kaldırıldığını işitti. Kapı açıldı ve birden Rana Favaz’ı karşısında buldu. Kız Goddard’ın gönderdiği resme aynen benziyordu.

Lemieux kapıyı itip Rana’yı kolunda yakaladı ve şiddetle kendisine doğru çevirdi. Sonra kolunu genç kızın boğazına dolayarak silahını başına doğrulttu. *“Mervan Akat nerede?”* diye sordu. *“Hemenşimdi konuş!”*

Rana,*“Ahh*, canımı acıtıyorsunuz. Kolumu kıracaksınız” diye acıyla bağırdı.

Lemieux onu dinlemedi.

Evin içine doğru, *“Onu yakaladım, Mervan!”*diye seslendi. *“Kız elimde. Onu canlı görmek istiyorsan, silahlarını buraya doğru at ve ellerin başının üzerinde yavaşça dışarı çık!”*

Rana yüzünü acıyla buruşturarak, “O burada değil. Mervan burada yok” dedi.

“Size inanmıyorum, Bayan Favaz. Erkek arkadaşınızı kurtarmakiçin yalan söylüyorsunuz.”

“O benim erkek arkadaşım değil. Asla da olmadı. Ve o burada değil.”

Kızın konuşması inandırıcıydı, ama Lemieux işini şansa bırakmıyordu. Susturucuyu Rana’nın şakağına bastırıp yanında sürükleyerek evin içini aramaya başladı. Odaları, dolapları, yatak altlarını, duş kabinlerini, akla gelebilecek her yeri araştırdı. Mervan’ın kendisini öldürmek üzere orada beklemediğine kani olduktun sonra, kızı bıraktı.

Lemieux aramasını bitirince, ön kapıyı kapatıp kilitledi. Rana, “Size onun burada olmadığın söylemiştim” dedi.

Lemieux, “Kes sesini” diyerek silahın kabzasıyla kızın yüzüne şiddetle vurdu. Rana gözyaşları içinde yere yuvarlandı ve dudağı kanamaya başladı. “Anlaşıldı, o şimdi burada değil. Ama daha önceburadaydı, öyle değil mi?”

Rana korkudan titreyerek sordu: “Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz?”

Lemieux susturucuyu kızın alnına doğrultup, “Soruları ben soruyorum, Bayan Favaz, siz değil” dedi. “Şimdi tekrar ediyorum, Mervan Akat kısa bir süre önce evinizde miydi?”

Kız en sonunda kendisini toparlayıp, “Evet, buradaydı” diyebildi.

“Ne istiyordu?”

“Burada kalmak istedi. Ama ben olmaz dedim.”

“Niçin burada kalmak istedi? Neden otele gitmedi?”

“Yaralıydı, yardıma ihtiyacı vardı.”

“Ve siz de ona yardım ettiniz?”

“Ben bir hemşireyim.”

“Ve o sizi seviyor, öyle mi?”

Rana cevap vermedi.

“Mayıs ayında size evlenme teklif etti. *Değil mi?”*

“Evet, etmişti.”

“O zaman size aşıktı.”

“Sanırım öyleydi.”

“Ya siz, siz ona âşık değil miydiniz?”

“Teklifini reddettim.”

“Bu onu sevmediğiniz anlamına gelmez. O yine de size geldi. Gidebileceği onca insan varken, size geldi, öyle değil mi?”

“Sanırım.”

“Onu sevdiğinizi düşünüyor olmalıydı, değil mi?”

“Belki de.”

“Ve en kötü zamanında size geldi. Yaralanmıştı, öyle değil mi?”

“Evet, öyle görünüyordu.”

“Ama siz onu geri çevirdiniz.”

“Onun yaşamına girmek istemiyordum.”

“Bir katilin yaşamına mı?”

Rana’nın nefesi kesildi.

“Ben öyle demedim. O bir katil değil. İyi bir insan.”

“Yalnızca evlenecek kadar iyi değil.”

“Çocukluktan beri arkadaştık. Onun için her şeyi yapardım.”

“O zaman niçin yapmadınız?

“Ben… ben … Ben ona elimden geldiğince yardım ettim.”

“Ama burada kalmasına izin vermediniz.”

“Ama ….ben….”

“Ona para verdiniz mi?’

“Hayır.”

“Uçak biletini almasına yardımcı oldunuz mu?”

“Hayır.”

“Onu tren istasyonuna götürdünüz mü?”

“Hayır.”

“Ama nerede olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi Bayan Favaz?”

Rana yerde büzülmüş, kontrolsüz bir biçimde titriyordu. Gözleri yaşla doluydu, sesi ise gittikçe zayıflıyordu.

“Hayır” dedi. “Nereye gittiğini bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsunuz.”

“Başka bir şey bilmiyorum.”

Lemieux silahının emniyet kilidini açtı.

“Lütfen, bana inanın, nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

Lemieux sakin bir sesle, “Üçe kadar sayacağım” dedi. “Eğer, istediklerimi söylemezseniz, sizi öldüreceğim.”

Kız çaresizce diretti, “Ama ben onun nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim, bilseydim size söylerdim.”

“Belki de söylemezdiniz. Belki de onu hâlâ seviyorsunuz. Belki de

onun kurtulabilmesi için kendinizi feda etmeye hazırsınız.”

“Hayır, hayır –yani ben onu seviyorum– ama size gerçeği söylüyorum.”

“Bir….”

“Lütfen Mösyö, bana inanın.”

“….iki ….”

“Peki, oldu. Tüm bildiklerimi size anlatacağım. Ama fazla bir şey değil. Lütfen bana zarar vermeyin.”

Lemieux uzun ve gergin bir sessizlikten sonra konuştu, “Peki öyleyse, bekliyorum anlatın.”

“Mervan kesin bir şey söylemedi. Yalnızca nereye gideceğinden emin olmadığını söyledi ve ben de ona inandım.”

“Tam olarak size ne söylemişti, Bayan Favaz?”

“Şöyle bir şey demişti: ‘Belki Mısır, belki Körfez ülkelerinden biri, buradan uzakta bir yer olsun da.’… hepsi bu… gerçekten… bütün bildiğim bunlar.”

“Kesinlikle emin misiniz?”

“Evet, hepsi bu kadar. Sadece bunları söyledi.”

“Onun buraya geldiğini bilen başka biri var mı?”

“Hayır, sadece ben biliyordum.”

“Aileniz?”

“Hayır.”

“Erkek arkadaşınız filan?”

“Hayır.”
“Ev arkadaşınız yahut komşunuz?”

“Hayır.” Rana bu çılgın adamın Leyla’yı öğrenmesini engellemeye çalışıyordu. “Yalnızca ben biliyorum. Ve ben de kimseye bir şey söylemem. Lütfen, bana inanmalısınız.”

Lemieux tekrar durup kızın bu iddiasının doğruluğunu tarttı.

En sonunda, “Peki öyleyse” dedi. “Bunları anlatmak hiç de öyle zor olmadı, değil mi?”

Rana nihayet derin bir nefes aldı, biraz rahatlamış görünüyordu.

Ancak tam o sırada dış kapıdan sesler gelmeye başladı. Kilit açıldı ve elinde market torbalarıyla Leyla içeriye girdi. Şaşkın bir halde Lemieux’ye, sonra elindeki silaha baktı. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti.

“Rana, ne oluyor?” diye sordu. Sesi titriyordu, “Yoksa Mervan’la mı ilgili?”

Leyla bu sözleriyle kaderini de belirlemiş oldu.

Lemieux iki el ateş etti. Silahın susturucusu olduğu için dışarıya ses gitmemişti. Leyla yere yıkıldı. Lemieux ardından Rana’ya doğrudönüp iki el daha ateş etti.

III. KISIM

29

oddard nihayet Rana Favaz’ın apartmanının önüne varmıştı.

Taksiden dışarıya çıkarken, kendisini bekleyen Lemieux aksi bir sesle, “Neden böyle geç kaldınız?” diye sordu.

Goddard bu kinayeye aldırış etmeyerek, “Beyrut’tan buraya varmam için uzun bir yol kat etmem gerekiyordu” diye yanıtladı. “Mervan’dan bir iz var mı?”

“Hayır, her şey son derece sakin.”

“Ya kız?”

“Her şeyin sakin olduğunu söylemiştim.”

Goddard ısrarla sordu: “Ama her ikisinin de içeride olduğundan eminsiniz?”

Lemieux, “Bu aşamada hiçbir şeyden emin değilim. Artık daha fazla vakit kaybedemeyiz. İçeriye girmemiz lazım. Dilerim Mervan’ı bir şaşkınlık anında yakalarız.”

Apartmanın lobisine girdiler. Kapıcı bu kez uyumuyordu.

Lemieux kimlik kartını göstererek konuştu: “Bayan Rana Favaz’ı arıyoruz. Kendisi bu apartmanda yaşıyormuş.”

Kapıcı yanıt verdi: “Bayan Favaz mı? Elbette, kendisi burada oturuyor. Çok iyi bir kızdır. O ve ev arkadaşı Leyla, yedinci kat, 701 numaralı dairede yaşıyor. Size eşlik etmemi ister miydiniz?”

Lemieux, “Buna gerek yok” diye yanıt verdi ve Goddard’a dönerek, “Siz merdivenlerden çıkıp güvenli olup olmadığını kontrol edin. Dairenin önünde buluşuruz” dedi.

Sonra tabancasını çıkarıp asansöre bindi.

Goddard da kendi silahını çıkardı. Kapıcıya ses çıkarmamasını vegiren çıkana hiçbir şey söylememesini tembihledi. Ardından sessizcemerdivenlerden 7. kata çıkmaya başladı. İçinden bu berbat olayın olaysız çözümlenmesi için dua ediyordu. Mervan’ın bir katil olduğuna hâlâ inanası gelmiyordu. Lemieux’nün bu konudaki tahlilinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı. Ne de olsa Mervan Akat adam öldürme konusunda eğitim almıştı.

Lemieux 701 numaralı dairenin önünde kendisini bekliyordu. Sesçıkarmadan el hareketleriyle bir saldırı planı kararlaştırdılar. Yine ses çıkarmadan üçe kadar saydıktan sonra, Goddard kapıyı tekmeyleaçtı. Her iki adam ellerinde silahlarıyla eve daldılar. Evin içinde Goddard’ı korkunç bir manzara bekliyordu – Rana ve ev arkadaşınıncansız bedenleri yerde yatıyordu.

Lemieux hemen, *“Mervan Akat onları öldürmüş. Çok geç kaldık!”* dedi.

Goddard ise hâlâ gördüklerinin şaşkınlığını yaşıyordu. “Ama

Mervan bunu niçin yapsın?” diye sordu.

Lemieux kendinden emin bir yanıt verdi: “O önemli değil. Asıl önemli olan bir başkasını daha öldürmeden Mervan’ı ele geçirmek. Derhal emir verin, dairedeki parmak izleri ve diğer kanıtlar incelensin. Ama ilk önce Mervan’ın resmini Fas’taki bütün polis merkezlerine, uçak, otobüs, tren ve denizyolu terminallerine ve TV istasyonlarına gönderin. Bu ülkede bulunma olasılığı oldukça fazla. Bu kez kaçmasına izin veremeyiz.”

30

umartesi sabahı, Tarık’ın uydu telefonu çaldı, ama o aldırış etmedi. Dalya’ya yatakta kahvaltısını veriyordu ve telefonu açmak istemedi. Telefon bir saat sonra yeniden çaldı, ama bu sefer de duş alıyordu ve sesini işitmedi. Bir saat sonra tekrar çaldı, ancak telefonunu yanına almamış, kızın evinde bırakmıştı. Dalya ile birlikte dışarı çıkmışlardı, bu yüzden Rami’nin bütün aramaları cevapsız kaldı.

Kış mevsimi neredeyse gelmek üzereydi, oysa Tarık Cemil ve Dalya Nur’un aşkı ilkbaharda çiçeklenen Nil deltası gibiydi. O soğuk Pazartesi sabahı Kahire Kulesi’ni gezmeye gittiler. 185 metre yüksekliğindeki kulenin tepesinden kentin panoramasını el ele seyrederken, kentin simgesi olmuş merkezi noktaları kim daha önce tanıyacak diye küçük çocuklar gibi birbirleriyle yarış

ediyorlardı. Kalabalık kentin karmaşık cadde ve sokakları arasından ilk önce Arkeoloji Müzesi'ni, kaleyi ve Refik Ali ve İbni Tulun camilerini farketiler. Ama bunların gerisinde kentin silueti sonu gelmeyen oteller, apartmanlar ve ofis binalarının tozlu ve kahverengi görüntüsü arkasında gitgide belirsizleşti.

Dalya, "Hiç piramitlere gittin mi?" diye sordu.

Tarık, "Söylemeye utanıyorum, ama hayır. Piramitleri görmeye hiç fırsatım olmadı" diye yanıt verdi.

Dalya, "Benim de!" diye bağırdı. "O zaman haydi, gidelim. Onları yakından görmek ve çölde deve yarışı yapmak istiyorum."

Tarık sordu, "Yani çölde *deveye binmek*mi istiyorsun?"

Dalya'nın gözlerinde muzip bir parıltı vardı, "Hayır. Ben *deve yarıştırmaktan* söz ediyorum!"

Tarık kızın enerjisine ve yaşam arzusuna hayrandı. Onunla olan birlikteliği öylesine tazeleyici ve bağımlılık yaratan bir deneyimdi ki – omuzlarını silkip, "O zaman haydi, yarış başlasın!" diye karşılık verdi.

Hemen bir taksiye atlayıp Gize'ye gittiler. Sonra Büyük Piramit'in içindeki tünele tırmanıp içi boş olan muazzam lahdi yukarıdan seyrettiler ve bu dünya harikasının bir zamanlar sakladığı hazineleri hayal ettiler. Daha sonra bir rehber ve iki deve kiralayıp çöle çıktılar. Naguib Mahfouz'un ölümle burun buruna gelmesinden, Tarık'ın anne babasından ya da geçirdiğini söylediği araba kazasındanartık hiç söz etmiyorlardı. Goddard, Lemieux, Monte Carlo ve RefikRemzi'den de söz açılmadı. Dalya ile birlikte olmak, Tarık için her şeyden özgür olmak demekti. Ne zan altında

olduğunu, ne de polis tarafından arandığını aklına getiriyordu. Genç âşıkları oynamak, Tarık'ın kavrulmuş susuz yüreğini doyuran ferahlatıcı bir pınar gibiydi.

“Tarık, haydi Sfenks heykeline kadar yarışalım! Yarışı kaybedenakşam yemeğini ısmarlar.”

Dalya bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, devesinin arkasına hızla vurdu ve Tarık'ı beklemeden kum tepelerine doğru süratle gitmeye başladı. Birden rekabet duyguları kamçılanan Tarık ise onun ardından devesini koşturmaya başladı. Rehber ise çok geride kalmış, çaresizce onlara yetişmeye çalışıyordu. Dalya çok iyi bir sürücüydü. Şimdiden Tarık'ın 40-50 metre kadar önündeydi. Ama Tarık da yarışı bırakmak niyetinde değildi. Hayvanın üzerinde eğildi ve daha hızla tekmelemeye başladı. Yavaş yavaş arayı kapatıyordu.

İlk kum tepesini tırmanıp öbür yanından aşağıya indiler. Ardından bir başka tepeyi aştılar. Bu yarış en son kum tepesine gelene dek böyle sürüp gitti. Dalya bir anlığına gözden kayboldu. Ama Tarık hemen ardından yetişti.

Dalya ara sıra arkasına bakıp alaycı bir şeyler bağırıyordu. Bu davranışı Tarık'ın kazanma hırsını kamçılıyordu. Tarık deveye dahafazla yüklendi. Üç yaşındaki hayvanı son gücüne dek kullanması için epey zorladı, yine de bu çabası galibiyetiyle sonuçlanamadı. Dalya Sfenks heykelinin yanında duran bir grup turistin şaşkın bakışları arasında yarışı Tarık'ın yarım baş önünde tamamladı. Ardından hayvanı tekrar çöle doğru döndürerek hızını yavaşlattı.

Dalya gözlerinden yaşlar gelircesine gülüyordu. Tarık da ona

katılmıştı. Genç adamın yüreği, Rana dışında bir başkası için asla duyamayacağını düşündüğü derin bir tutkuyla sarsıldı.

Birbirlerine sarılırken Dalya, “Benim için bir şey satın al” dedi.

Tarık şaşırdı, “*Satın mı alayım*? Ne gibi?”

Kız gülerek, “Bilmiyorum” dedi ve ona sokularak boynunu, kulaklarını öpmeye başladı. “Özel ve farklı bir şey olsun. Bir daha gerigelmemek üzere kaybolup gittiğinde, bakıp seni anımsayabileceğimbir şey olsun” dedi.

Tarık sordu: “Ne demek istiyorsun. Niçin böyle konuşuyorsun?”

Dalya, “Erkekler hep böyle davranmaz mı?” diye karşılık verdi. “İstediklerini elde ettikten sonra, hiç beklenmedik bir anda ortadan kaybolurlar.” Gözlerinde hâlâ muzip bir gülümseme vardı, ama sözcükleri –her ne kadar çocukça ve gülerek söylenmiş olsa da– istenenetkiyi yarattı. Tarık birden ateşle oynamakta olduğunun farkına vardı. Birisi, hem de yakın bir zamanda, bu kızın yüreğini fena yakmıştı. Şimdi kendisi de bu ateşin közlerini yeniden canlandırmaktaydı. Dalya kendini isteyerek ona vermiş olmasına rağmen, bu sözleriyle kalbiyle oyun oynanmasını ve hafife alınmak istemediğini de açıkçaortaya koyuyordu. Dalya Tarık’ın o ana dek yüzleşmeyi hiç istemediği bir konuyu açmıştı.

Dalya için hisleri ne kadar güçlü olursa olsun, beraberliklerinin uzun süremeyeceği kesindi. Zaten nasıl olabilirdi ki? Birkaç gün ya da birkaç hafta içinde Rami kendisini arayıp izinin bulunduğunu ve kaçması gerektiğini söylemeyecek miydi? O zaman da en beklemediği bir anda Dalya’yı yüzüstü bırakıp gitmesi gerekecekti.

Eğer sadece birkaç günlük geçici bir ilişki peşinde olsaydı, durum Tarık açısından daha kolay olurdu. Ama Dalya'ya karşı beslediği duyguların yaşamında önemli bir yer kapladığını şaşkınlıkla fark ediyordu. Bu kızın gerçekten tutulduğu bazı yönleri vardı ve onu asla incitmek istemiyordu.

Dalya'yı kendisine çekerek yavaşça öptü ve, “Bazı erkekler bu dediğini yapabilir. Ama ben asla” dedi.

31

ente geri döndüklerinde Kahire'nin turist dolu sokaklarında kolkola gezinmeye başladılar. Az sonra Mısır'ın ünlü papirüslerinin yapıldığı semte geldiler.

Tarık konuyu değiştirmek amacıyla vitrinine baktıkları bir mağazanın önünde Dalya'nın kulağına şöyle fısıldadı: “Bu mağazadan istediğin herhangi bir şeyi senin için alabilirim.”

Dalya'nın gözleri sevinçle parladı, “Ne istersem olabilir mi?”

“Elbette. Sen sadece ne istediğini söyle yeter.”

İçeri girdiler. Genç kız mağazanın duvarlarını kaplayan, üzerlerinde son derece canlı renklerle boyanmış harika resimler olan büyük papirüs tomarlarını hayranlıkla incelemeye başladı.

Satış görevlisi, “Size yardımcı olabilir miyim? Fiyatlarımız çok uygundur” diyerek yanlarına yaklaştı.

Tarık, “Mağazanın içindekileri bize gösterebilir misiniz?” diye sordu. Dalya da başıyla onayladı.

Genç satış görevlisi, “Gayet tabii. Memnuniyetle, efendim” diye yanıt verdi.

Genç çifti ilk önce arka bölüme götürerek papirüs bitkisinden nasıl kâğıt yapıldığını anlatmaya başladı. Papirüsün sapları ince uzun şeritler halinde kesiliyor ve içerdiği doğal şekerden arınması için uzun süre su içinde bekletiliyordu. Ardından bu şeritler zikzak ve üstüste gelecek biçimde konulup sıkıca presleniyor ve günler boyunca kurutuluyordu. Bu işlemin sonunda olağanüstü dayanıklı papirüs tabakaları elde ediliyordu. Daha sonra usta zanaatkârlar bu tabakalarınüzerine çoğu eski Mısır’a ait çeşitli efsaneleri resmediyordu.

Satıcı açıklamasını bitirdiğinde, Dalya bir resmi işaret ederek, “Bana bunun ne olduğunu anlatabilir misiniz?” diye sordu. Nefis ahşap bir çerçeve içindeki büyük tabloda insanlar, hayvanlar ve hiyeroglif yazılar göz alıcı mavi, kırmızı ve altın renkleriyle bezenmişti.

Satış görevlisi, “Bu çok ünlü bir tablodur” dedi. “İsmi ‘*Son Yargı*’. Bu resmin kopyaları Mısır’da her yerde, evlerde, tapınaklarda asılıydı” dedi.

Tarık sordu: “Neden? Ne anlam taşıyor?”

Satış görevlisi açıkladı: “Eski Mısırlılar öldüklerinde, yaşarken yaptıkları hakkında Tanrı’yla bir hesaplaşma ve son bir yargı

olacağına inanıyordu. Sol üst köşedeki diğerlerinin önünde diz çöken adamı görüyor musunuz?”

“Evet.”

“O adam ölümden sonraki yaşamındadır. On dört yargıç önünde diz çökerek suçlu olmadığına yemin ediyor ve onlara kurbanlar sunarak cennete gitmesine izin verilmesi için yalvarıyor.”

Tarık, “Peki, bu alttaki adam kim? Aynı kişi mi?” diye sordu.

“Sol köşedeki mi?”

“Evet.”

Satış görevlisi, “Evet, aynı kişi. Suçlu ya da suçsuz, iyi ya da kötü olduğunun belirleneceği adalet sarayına götürülmekte. Önündeki o devasa terazileri görüyor musunuz?”

“Evet.”

Satıcı devam etti: “Ölen kişinin kalbi terazinin sol kefesine koyulur; sağ kefede ise adaleti simgeleyen tek bir tüy bulunur. Eğer ölen kişinin kalbi tüyden ağır gelirse, yüreğinin günahla dolu olduğu anlamına gelir. Yani cennete gitmeye uygun olmadığı için doğrudancehenneme gönderilecektir. Ama ölen kişinin kalbi eğer tüyden hafifgelirse, o zaman iyi – pak bir insandır ve cennette gidecektir. Resimdeki adamı görüyor musunuz? O pak bir insandı, bu nedenle elinde sonsuz yaşamın anahtarını tutan kişi tarafından cennetin taht odasına götürülüyor. Tabloyu beğendiniz mi?”

Konudan rahatsız olduğu açıkça belli olan Dalya, “Hayır, beğenmedim. Başka bir şeyler daha gösterir misiniz?” diye sordu.

Sonra dikkatini bir ağacın üzerine tünemiş iki beyaz güvercin olan başka bir tabloya çevirdi. Tarık ise *Son Yargı* adlı resme takılıp kalmıştı. Tabloyu büyük bir dikkatle incelemeyi sürdürürken, “Kesin olarak nasıl bilinebilir?” diye sordu.

Satış görevlisi, “Neyi efendim? diye karşılık verdi.

“Kişinin yüreği yeterince paksa, cehennem yerine cennete gideceği kesinlikle nasıl bilinebilir?”

Satış görevlisi bu soruyu yanıtsız bıraktı. Belli ki bu konuda hiçbir fikri yoktu. Tarık da aynı durumdaydı. Birden bir korku dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti. Bu soru ruhunda defalarca yankılandı. Yazgısı kesinleşmeden önce, Tarık’ın bu sorunun yanıtını bulması gerekiyordu.

Tarık Dalya için çok güzel ve pahalı farklı bir resim satın aldı. Resimde iki sevgili Nil Nehri boyunca bir yelkenlide gitmekteydiler. Ama yine de Son Yargı adlı resmin yarattığı endişeyi bir türlü üzerinden atamıyordu. Tarık sanki tüm yaşamı boyunca yaptığı budalaca ve bencilce seçimler yüzünden ağlayan, ona yolunu değiştirmesini ve vakit geç olmadan yeni bir başlangıç yapması için yalvaran annesinin sesini duyar gibiydi.

Ama bu başlangıcı nasıl yapacaktı? Yol göstermesi için kime dönecekti? Değişiklik yapmaya kararlıydı. Yaşamı parça parça kırılıp dökülüyordu. Ama “yol değiştirme”, söylemesi kolay, yapması zorbir işti.

Akşam Dalya’nın evine döndüler. Genç çift duş alıp üstlerini değiştikten sonra havaalanının yakınındaki Mövenpick Oteli’ne giderek mum ışığında bir akşam yemeği yedi. O gece Dalya’nın

Londra uçuşu vardı. Genç kız son derece mutluydu. Tarık ise daha mutsuz olamazdı.

Dalya, “Sana söylemeyi unuttum. Dina ve Merve dün gece bana bir elektronik posta göndermişler” dedi.

Tarık dokunulmamış tabağından gözlerini kaldırmadan, “Gerçekten mi?” diye karşılık verdi.

“Hâlâ New York’talar. Bir ev bulmuşlar. Dina gelecek hafta sonuburaya gelip eşyalarını toparlayacaklarını yazmış.”

Bir an durduktan sonra, “Onların gerçekten gideceklerine hâlâ inanamıyorum. Sanırım yeni ev arkadaşları bulmam gerekecek. Kendi başıma o evin kirasını asla ödeyemem.”

Tarık çatalıyla yemeğine dokunarak, “Evet, haklısın” dedi.

Dalya, “Tarık, sen iyi misin?” diye sordu.

Üçüncü kadeh şarabını dolduran Tarık, “Evet, iyiyim” diye karşılık verdi.

“Ama bu sabahki gibi – bütün hafta sonunda olduğun gibi değilsin. Sanki çok uzaklardasın, dikkatin başka yerlerde gibi.”

“Hayır, hayır. Ben sadece…”

Tarık sözlerini bitirmedi.

Dalya, “Sadece ne?” diye sordu.

Tarık ona yalan söylemek istemiyordu. Kalbinin olduğundan daha

fazla ağırlaşmasını istemiyordu. Bu düşünce kendisini o güne dekhiç olmadığı kadar rahatsız ediyordu. Ama o an itibariyle tüm yaşamı bir yalandan ibaret değil miydi? O Tarık Cemil değildi. Brüksel’den gelen bir bilgisayar danışmanı değildi. Kıza söylediği gibi Kahire’de bir şube açmaya gelmemişti. Kendisine ne bir sevgili ne de bir eş arıyordu. Aslında kıza anlattıklarının hiçbiri değildi.

En sonunda Dalya’ya bakarak, “Seni özleyeceğim de ondan” dedi. “Şu son günlerde gerçekten mutlu olmuştum.”

Dalya ellerini tutarak karşılık verdi: “Ben de, Tarık.”

“Sen çok özel bir kızsın.”

Dalya hâlâ gülümsüyordu, bununla birlikte yüzünde aniden kuşkucu bir ifade belirmişti. “*Birlikte daha uzun zaman geçirmek*mi, yoksa *her şey çok güzeldi, ama beni bir daha göremeyeceksin*anlamına gelen “özel” mi demek istiyorsun?” diye sordu.

Tarık kızın ellerini sıkıca kavradı ve, “Seninle *çok daha uzun* zaman geçirmek istiyorum” diye konuştu. “Yarın saat kaçta geri dönüyorsun?”

“Öğleye doğru burada olurum – sanıyorum.”

“Harika, seni bekleyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

32

arık geceyi tek başına Dalya'nın evinde geçirdi. Ev sahibi tarafından tutulan tamirciler ve temizlikçiler bütün gün kendi dairesinde çalışmışlardı, ama evin durumuna bakıldığında yapılan iş belli bile olmuyordu. O evde yapılması gereken daha çok şey vardı. Ayrıca Dalya'nın dairesi kendisininkinden daha küçüktü ve radyatörler çalıştığı için çok daha iyi ısınıyordu. Üstelik içerisi daha iyi döşenmişti ve Tarık kendisini orada evinde gibi hissediyordu.

Pencerelerde perdeler ve mutfak masasının üzerindeki renkli vazolarda taze çiçekler vardı. Yatak odasında ise rahat ve temiz yatak takımları, yumuşacık yastıklar ve Dalya'nın gittiği yerlerden aldığı çeşitli hatıra eşyaları vardı. Mutfakta ise bulaşıklar yıkanmış, buzdolabı yiyecekle dolu, ocaksa çalışıyordu. Yani orada kalması için hertürlü neden vardı.

Tarık kendine bir fincan kahve yapıp mutfakta bulduğu çöreklerden yemeye başladı. Bu arada Dalya'nın eşyalarına göz atıyor ve nasıl bir kişi olduğunu daha iyi anlamaya çalışıyordu. Salondaki müzik/TV köşesinde en yeni Mısır, Avrupa ve Amerikan filmlerinden oluşan alfabetik sıralı bir DVD ve CD koleksiyonu göze çarpıyordu.Dolapların içindeyse düzgünce katlanmış yeni giysiler ve kutular içinde ayakkabılar, kadife muhafazalar içinde takılar ve bir yığın Vogue, Cosmo ve benzeri dergi vardı. Gözüne çarpan diğer eşyalar arasında deniz dalış takımı, Akdeniz ve Karaipler'deki tatil merkezlerinin broşürleri ve Naguib Mahfouz'un romanlarından oluşan tam bir set vardı. Tarık sonunda Dalya'nın gizli bir yerde sakladığı marihuanayı buldu ve bir sigara

yaktı.

Tarık, aslında Dalya Nur'un gerçekten kim olduğunu keşfetmeyeçalışıyordu, oysa garipti ki bütün bu eşyanın arasında ne kişisel bir günlüğe ne de aile resimlerine rastlayabilmişti. Bu kız nereden geliyordu? Nereye gidiyordu? Kıza âşık oluyordu, ama birden onu ne kadar az tanıdığını fark etti.

Dalya'nın Ürdün'de büyüdüğünü biliyordu, ama ülkenin hangi bölgesinde yaşamış olduğunu bilmiyordu. Dalya ona on sekiz yaşındayken evden ayrıldığını söylemişti, fakat nedenini açıklamamıştı. Yüksek öğrenimini Fransa'da yaptığını biliyordu, ama hangi üniversitede ve hangi dalda okumuştu bilmiyordu. Dünyayı bedavaya görmek için British Airways'de hostes olarak çalışmaya başladığınıbiliyordu. Ayrıca şimdiye dek yirmi üç ülkeyi gezdiğini ve yıllık iznini derin dalış için mükemmel yerlerin olduğu Avustralya'da geçirmeyi tasarladığını da biliyordu. Bunun dışında Dalya hakkında başkaca bilgiye sahip değildi. Görünüşe bakılırsa, her ikisi de birbirleri için eşit derece muammaydı.

Tarık kafasındaki soru işaretlerine yanıt bulabilmek için yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı ve Sharm el-Sheikh'e (Mısır'ın Kızıldeniz kıyısında turistik bir tatil bölgesi) ait kısa süreli tur programlarının broşürlerini gördü. Belli ki, Dalya seyahat etmeyi oldukça fazla seviyordu. Oysa kendisi en son ne zaman tatile çıkmıştı anımsamıyordu bile. Anlaşıldığı kadarıyla, Dalya mümkün olduğukadar fazla yer görmeyi ve yaşamın her anını değerlendirmeyi kendisine amaç edinmişti. Bir iki günlük izni olsa, farklı egzotik bir yere seyahat ediyordu. Ama niçin? Kaçmaya çalıştığı şey aslında neydi?

Tarık çekmeceye göz gezdirmeyi sürdürdü. Hilton, Ritz Carlton,Four Seasons, Marriott, Mövenpick, Jolie Ville ve benzeri büyük otel zincirlerine ait bir yığın broşür vardı. Yığının en altındaysa üzerinde British Airways logosu olan bir not defteri buldu. Defterde üç kişilik bir dairenin geceleme fiyatı, olası seyahat tarihleri ve her tatilbeldesinin iyi ve kötü yanları gibi şeyler not edilmişti.

Tarık hepsini çekmeceye geri koymak üzereyken, Dalya'nın seyahat için en uygun zaman olarak not aldığı, ancak sonradan üzeriniçizdiği tarihlerin yaklaşmakta olan Noel ve yeni yıl arasında olduğunu fark etti. Dalya'nın bunu neden yaptığını birden fark etti. Dina ve Merve işleri gereği başka bir ülkeye transfer olmuşlardı. Dalya ise Sharm el-Sheikh gibi pahalı tatil yörelerine gitmeyi bırak, tek başına evin kirasını ödeyecek durumda bile olamayacaktı. Bu gerçek, Tarık'ı düşüncelere sevk etti. *Ama eğer…*

Ertesi gün Dalya'nın eve dönüş vakti geldiğinde, seyahat planı yapılmış, uçak biletleri alınmış ve bavullar hazırlanmıştı bile. Tarık, Dalya'nın dalış takımları dâhil her şeyi hazırlayıp bir taksiye yerleştirdi, sonra kapının önünde elinde koca bir buket çiçekle kızın geri dönmesini bekledi. Bu manzarayla karşılaşan Dalya'nın bakışları herşeyi anlatıyordu. Gördüklerine inanamıyor gibiydi. *Birlikte Sharm el-Sheikh'e mi gidiyorlardı? Gerçekten mi? Bütün masraflar ödenmişti ha? Ama Tarık nasıl bilmişti? Bütün bu hazırlıkları bu kadar kısa bir süre içinde nasıl yapmıştı*? *Onun gibi bir erkek arkadaşı olduğu için ne kadar şanslıydı!*

Tarık bütün bu soruları Sina yarımadasına bir saatlik uçuşları sırasında yanıtladı. Dalya'nın neşeli, şaşkın ve içten tepkisi onu etkilemişti. Tarık yaşamı boyunca hiç bu kadar spontane

davranmamıştı(anlık hareketler yapmamıştı), ama bunun iyi bir başlangıç olduğu düşüncesiyle kendini oldukça iyi hissediyordu. Birçok nedenden dolayı Kahire'den uzaklaşmak çok iyi olmuştu. Zihnini meşgul eden düşüncelerden kurtulmak için güneşe, kuma ve denize ihtiyacı vardı. Ayrıca Dalya ile mümkün olduğunca fazla zaman geçirebilmeyi arzuluyordu.

Dalya en sonunda, "Bu yaptığın olağanüstü bir cömertlik, ama nedenini hâlâ anlayamıyorum" dedi.

Uçakları alana yaklaşmak üzereydi. Tarık, "Çünkü seni çok özlemiştim" diye yanıtladı.

Kız kolunu sıkarak, iyice yanına sokuldu.

Gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Tarık, "Gerçekten" diye yanıtladı ve ekledi, "Kahire'deki evin çok şirindi, ama sen olmadan aynı değil. Orada yalnızlık çekiyordum. Ardından not defterindeki takvimde bu günlerde iznin olduğunu fark ettim. Kendimi tutamadım. Sana sormadan bütün hazırlıklarıbir anda kendiliğimden yapıverdim."

"Öyle olmuş, ama beni bundan daha fazla mutlu edemezdin."

33

harm el-Sheikh'teki Ritz Carlton Oteli'ne giriş yaptılar ve iki gün

boyunca yeni evli bir çiftmiş gibi davrandılar. Sabahları geç kalkıp yatakta kahvaltı ettiler. Havuz başında güneşlendiler. Öğledensonra Kızıldeniz'de Tiran Adası'nın (Suudi Arabistan kıyılarına yakın olan) açıklarında dalış yaptılar. Geceleri en şık restoranlarda yemek yedikten sonra, dairelerine çekilip tutku dolu geceler geçirdiler.

Gündüzleri hava sıcaklığı 25 derecenin üzerindeydi, ara sıra kuzeyden hafif bir rüzgâr esiyordu. Geceleri ise ısı 15 derecenin altınadüşüyordu. Yağış yoktu. Hava kirliliği yoktu. Çalan telefonlar yoktu.Elektronik posta mesajları yoktu. Bundan mükemmeli olamazdı ve Tarık bu günlerin bitmesini hiç istemiyordu.

Tarık üçüncü gün erkenden kalkıp sabah serinliğinde koştu. Monte Carlo'da aldığı yaralar tamamen iyileşmek üzereydi. Genç adam gücünü tekrar kazanıyor ve kendini her açıdan harika hissediyordu. Kahkahalarla gülüyor, duş alırken şarkı söylüyordu. Aşk sarhoşu olmuştu. Ama bütün bu duygularına bir açıklama bulamıyordu.

Tarık o güne dek Rana dâhil hiçbir kıza böyle bir duygu beslememişti. Rana için yüreğinde hâlâ birtakım duygular vardı ve bununhep böyle kalacağını düşünüyordu. Ama Rana'ya beslediği derin sevgiye karşılık bulamamıştı. Hele Dalya'nın verdiği karşılık gibisini asla. Dalya onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona özel biri olduğunu hissettiriyordu. Bu kıza tutulmuştu ve her şey büyük bir hızla gelişmekteydi.

Tarık kumsalda altı kilometrelik koşusunun ardından otele geri döndü. Odaya girdiğinde Dalya'nın hâlâ uyumakta olduğunu gördü.Genç kız o kadar sakin ve huzurlu görünüyordu ki, adeta bir meleğebenziyordu. Bütün bunlar bir rüya gibiydi.

Tarık fazla ses çıkarmamaya çalışarak duş alıp giyindi. O günkü programları için çevreyi gezip alış veriş yapabileceklerini düşünüyordu. Belki bisiklet kiralarlar, belki de “para-sailing” yaparlardı. Aslında ne yapacakları hiç önemli değildi. Yeter ki birlikte olsunlar,Dalya ne isterse onu yapabilirlerdi.

Banyodan çıktığında, Dalya mahmur bir sesle, “Günaydın” dedi.

Tarık kızı şefkatle öperek, “Sana da” dedi ve sordu: “Nasılsın?”

Genç kız gülümseyerek, “Harika ve çok aç” yanıtını verdi.

Tarık, “Ben de” dedi. “Çabucak bir duş alsan ve kahvaltıya inseknasıl olur? Bugünkü planlarımızı yemek yerken yaparız.”

Dalya tekrar öpülmeyi beklerken, “Çok iyi fikir” diye mırıldandı.Ardından banyoya girip kapıyı kapattı.

Tarık onu beklerken, bir yandan da odayı toparladı. Dalya’nın balkonda asılı duran çamaşırlarını içeriye aldı ve düzgünce katlayıp bavuluna yerleştirdi. Yatağın altına düşmüş olan cep telefonunu ve anahtarlarını da buldu. Bunları kızın çantasına koyarken birkaç mektup dışarı fırladı. Açılmamış bu zarflar büyük olasılıkla hâlâ ödenmemiş olan yeni faturalardı. En alttaysa, Tarık’ın özellikle dikkatini çeken bir zarf duruyordu.

Bu bir fatura değil, mektuptu ve bir hafta önce Ürdün’den gönderilmişti. Üstelik bu zarf diğerleri gibi kapalı da değildi. Tarık merakına hâkim olamayarak mektubu dışarı çıkardı. Okuduklarının ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sevgili Dalya,

Son mektubuna çok teşekkür ederim.

Kalim ile artık görüşmediğine annenle ben ne kadar sevindik bilemezsin. Onun yaşam tarzını hiçbir zaman tasvip etmediğimizi biliyorsun – uyuşturucu, alkol ve geç saatlere kadar süren gece hayatı. O senin için uygun bir eş olamazdı. Bir Hıristiyan değildi. Dahasıiyi yürekli ve ciddi bir insan bile değildi. Ondan ayrıldığın ve kendine yeni bir yol çizdiğin için seninle iftihar ediyoruz.

Senin için iyi ve Tanrı'yı seven, seni sonuna dek sevecek ve gözetecek uygun bir eş bulmamızı ister miydin? Yusuf hakkında ne düşünüyorsun? Geçen ay onu kilise önder yardımcılığı görevine tayin ettiğimi biliyor musun? Kilisede, özellikle çocuklarla Kutsal Kitap çalışmalarında, Pazar okulunu yönetiminde ve gençlik grubunda mükemmel işler başarıyor. Sana hâlâ büyük ilgi duyduğuna inanıyorum. Telefon numaranı ona verip seni aramasını söylememizi ister misin? Kabul edersen, anneni ve beni çok mutlu etmiş olursun.

Eve ne zaman geliyorsun? Seni çok özledik. Hem Yusuf'u da görmüş olursun. Bütün kuzenlerin seni tekrar görmekten mutlu olacaklar. Mektubunu dört gözle bekliyoruz.

Sevgiler,

Baban

Mektup “Petra İncil Kilisesi” antetli bir kâğıda yazılmıştı ve Ürdün’ün güneyindeki küçük bir kasabadan posta kutusu adresiyle gönderilmişti.

Tarık şaşkına döndü. *Bu neydi? Yani Dalya bir Hıristiyan mıydı?Babası gerçekten bir kilise önderi miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hiç de inanılır değildi.*Dalya içki içiyor, uyuşturucu kullanıyordu. Evli olmadıkları halde kendisiyle birlikte olmuştu. Bu durumda Hıristiyan bir kilise önderinin kızı nasıl olabilirdi?

Ayrıca, Dalya şimdiye dek bu konudan neden hiç söz etmemişti?Tarık onun bir Hıristiyan olduğuna dair en ufak bir işaret fark etmemişti. Üzerinde bir haç taşımıyordu. Görünüşe bakılırsa bir Kutsal Kitap’ı dahi yoktu. Bildiği kadarıyla Dalya da kendisi gibi kaybolmuş bir ruhtu. Tarık için din asla önemli olmamıştı. Ama o bir Tanrı adamı tarafından yetiştirilmemişti! Dalya, yaşamının bu çok önemli yönünü kendisinden nasıl saklayabilirdi? Kalim de kimdi? Ya Yusuf, o kimdi? Neler oluyordu, kızın kendisinden sakladığı daha nelervardı?

Tarık birden Dalya’ya söylediği onca yalanı hatırladı. Kendisininde ondan sakladığı birçok sır vardı.

34

arık hâlâ mektubun içeriğini düşünürken, uydu telefonu çalmaya başladı. Birden şaşırarak ekrandaki numaraya baktı; arayan, kardeşi Rami idi.

“Selam, Rami?” dedi.

Kardeşi heyecanlı bir sesle, “Mervan, nerelerdesin?” diye sordu. “Kaç gündür seni arıyorum. Çok korktum. Öldüğünü zannettim.”

Tarık sakin bir sesle yanıtladı: “Ben iyiyim. Sadece… Biraz meşguldüm o kadar. Neler oluyor?”

Rami, “Meşgul müydün? Ne yapıyordun?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez.”

Rami, “Mervan, sen çıldırdın mı?” diye sordu. “Ben burada kendihayatımı riske atıp senin canlı kalman ve de hapse girmemen için çalışıyorum. Sense günlerce kaybolup bir de seni ilgilendirmez diyebiliyorsun!”

Tarık, “Aslında haklısın” diye yanıt verdi. “Bunun için gerçektenüzgünüm.”

Rami öfkesini kontrol etmeye çalışarak, “Umarım öylesindir” diye karşılık verdi. “Sen ortadan kaybolduğundan beri neler oldu farkında değilsin. Bir sonraki uçakla Bağdat’tan ayrılıp Beyrut’a dönüyorum. Monte Carlo’daki savcılık makamından müfettiş Goddard tarafından sorguya çekilmem için mahkeme emri çıkartılmış.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Tarık kötü bir şeylerin olduğuna emindi. Rami arayı daha fazla uzatmadan konuşmasını sürdürdü.

“Rana’nın Kazablanka’ya taşındığını bana niçin söylemedin?”

Tarık şoke oldu. Rami bunu nasıl biliyordu?

“Sen neden söz ediyorsun pek anlayamadım…”

“Bırak bu ağızları, Mervan. Bana işlemez. Senin orada olduğunubiliyorum. Ve nedenini öğrenmek istiyorum. Bana bir yerlerde saklanacağını, ortalıkta görünemeyeceğini, arkadaş ve tanıdıklarınla birlikte olmayacağını söylemiştin. Böyle yapacağına söz vermiştin.”

Tarık, “Başka nereye gideceğimi bilemedim, onun yardımına muhtaçtım” diye itiraf etti.

Rami ise, *“Ama niçin?”* diye yineledi.

“Çünkü yaralanmıştım, Rami. İşte öğrendin. Şimdi tatmin oldun mu? Monte Carlo’daki katillerin birisi beni vurmuştu. Ne orada, ne de Fransa’da hastaneye gitmem mümkün değildi. Çünkü bir an önceoradan uzaklaşmam gerekiyordu. Peşimdekilerin kimler olduğunu bilmiyordum. Kime güveneceğimi bilmiyordum. Aklıma yalnızca Rana geldi. Bu yüzden onun yanına gittim. O bana baktı, iyileştirdi. Ama ondan sonra yok olmamı söyledi. Bu yüzden ben de buraya geldim.”

Rami, “Bu yaptığın budalaca bir hataydı, Mervan” dedi.

Tarık kardeşine hak verdi. “Belki de haklısın. Ama işe yaradı. Öyle değil mi?”

“Hayır, yaramadı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Rana öldü.”

Tarık birden nefesinin kesildiğini hissetti.

“Sen ne diyorsun? Bu nasıl olabilir?”

Tarık düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. *Rana ölmüştü. Bu nasıl olabilirdi?*

Rami, “Polis onu ve ev arkadaşını Kazablanka’daki evlerinde ölü bulmuş. Her ikisine de birkaç el ateş edilmiş” diye açıkladı.

Bütün bunlar gerçek olamazdı. Oradan ayrılalı o kadar az zamangeçmişti ki. Rana’nın kendisine sıkıca sarılışını bir saat öncesi gibi hatırlıyordu.

Rami, “Müfettiş Goddard ofisteki telefonuma sesli mesaj bırakmış” dedi. “Ben de böyle öğrendim. Suç mahallinde parmak izlerinibulduklarını bildiriyor. Ayrıca, Rana’nın divanındaki yastıklardan birinde senin saç tellerini bulmuşlar. Köşe başındaki bir mağaza sahibi de seni tanımlamış ve çevrede dolaşırken gördüğünüsöylemiş. Kiraladığın arabayı da birkaç kilometre ötede bulmuşlar. Lemieux cinayetleri senin işlediğini söylüyor. Tutuklanmam için emir çıkartılmış. Goddard bu konuda bir açıklaman varsa, bir an önce ortaya çıkmanı ve konuşmanı, aksi takdirde sana kimsenin yardım edemeyeceğini söylüyor.”

Tarık daha fazlasını duymak istemiyordu. Midesi bulanıyor, kendisini çok berbat hissediyordu. Her yanı öfkeden titriyor, acı gerçeğidüşündükçe yerindeduramıyordu.Elindentelefonufırlatmaküzereyken, Rami

konuşmasını sürdürdü: “Korkarım daha kötüsü de var.”

Tarık, “Nasıl” diye sorabildi. *Bundan kötüsü ne olabilirdi?*

“Lemieux ve Goddard senin Mısır’da olduğunu biliyorlar.”

“*Ne?*”

“Bana nasıl diye sorma. Goddard bunu açıklamıyor. Ama Lemieux ile birlikte oradalar. Kahire polisinin elinde fotoğrafın var. Üstelik teslim olmadığın takdirde vurulman için emir almışlar.”

Tarık, “Ama Rana’yı ben öldürmedim. Yemin ederim” dedi.

Rami, “Biliyorum” dedi.

Tarık, “Arkadaşını da ben öldürmedim. Bunlar Claudette’in adamları olmalı” diye sürdürdü.

“Haklısın, Brezilya’ya bir ekip daha gönderdim. Claudette’in artık Sao Paolo’da olduğunu sanmıyorum, muhtemelen dağlarda bir yerlerde kalıyordur. Onu ve birlikte çalıştığı kişileri bulacağız. Sanasöz veriyorum. Ama bu iş zaman alacak – seninse zamanın yok. Biran önce –*derhal*–oradan ayrılmalısın.”

Tarık’ın son birkaç gündür yaşadığı tatlı rüya birdenbire bitmiş ve geçmişteki kâbusu yeniden başlamıştı.Tekrarkaçmazamanıgelmişti.

Kabul etmek istemese de, Rami haklıydı. Claudette Remzi’nin tuttuğu katiller Rana’yı Fas’ta nasıl buldularsa, kendisini de Mısır’da kolaylıkla bulabilirlerdi. Onu işlemediği cinayetlerle

suçluyorlardı. Avrupa ve Kuzey Afrika’daki bütün güvenlik birimleri onu arıyordu. Bu durumda Kahire’ye kesinlikle geri dönemezdi. Ama Dalya’yıyalnız da bırakamazdı. Ona âşık olmaması gerektiğini biliyordu, ama artık iş işten geçmişti. Bu konuda elinden hiçbir şey gelmezdi. Eğer şimdi ona da bir zarar gelirse, Tarık kendisini asla affedemezdi.

35

alya banyodan çıktığında üzerine kendisine çok yakışan açık mavi bir plaj elbisesi ve uyumlu ayakkabılar vardı. Her zamanki gibimuhteşem görünüyordu, ama Tarık’ın aşka ayıracak zamanı yoktu. Son sürat düşünüyordu – zihninden Dalya’nın babasından gelen garip mektup ve Rami’nin biraz önce söyledikleri geçiyordu. *Ne yapması gerekiyordu? Nereye gitmeliydi?*

Bir an için aklından her şeyi –aslında kim olduğunu, ne iş yaptığını, neden kaçtığını ve peşinde kimlerin olduğunu– Dalya’ya söylemek geçti. Dürüst olan da buydu, ama bunu yapmak iyi olur muydu? Tarık bu konuda kararsızdı.

Ardından bu düşüncesinden istemeyerek vazgeçmek zorunda kaldı. Dalya ne kadar az şey bilirse, onun için o kadar güvenli ve iyiolurdu, üstelik üzülmezdi de. Eğer kızı gerçekten seviyorsa, katiller,bombalar ve her an için karşılarına çıkabilecek keskin nişancının düşüncesiyle onu dehşete düşürmeye ne gerek vardı?

Her şeyi açıklamak dürüstçe bir davranış olabilirdi, ama adilce olmazdı.

Tarık saatine göz attı. Bir plan yapması gerekiyordu, hem de süratle. Ama daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Dalya hâlâ elinde tutmakta olduğu zarfı fark etti.

“O elindeki nedir, Tarık? Onu nereden buldun?” diye sordu.

Tarık tam cevap vermeye başlamışken, Dalya sözlerini kesip sertbir sesle konuştu: “O babamın mektubu mu? Çantamın içinden mi aldın? *Hangi cesaretle*?”

Tarık kızın bu ani ve sert tepkisinden şaşırmış bir halde, bir açıklama yapmaya çalıştı: “Odayı toparlamaya çalışıyordum. Orada öylece duruyordu. Ne olduğunu bilmiyorum.”

Kız uzanıp mektubu elinden hışımla çekti. İfadesi tamamen değişmişti – yüzü kızarmaya ve elleri titremeye başlamıştı. *“Okudun mu?”* diye sordu. *“Bana okumadığına yemin et.”*

Tarık kekeleyerek, “Söylediğim gibi. Ne olduğunu bilmiyordum.Ama çok ilginç. Yani, sen bir Hıristiyan mısın? Baban gerçekten birkilise önderi mi?”

Dalya, “Bu konu seni ilgilendirmez” diye bağırarak elindeki mektubu buruşturdu. Ardından koşarak banyoya girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Olayın böyle gelişmesi karşısında şoke olan Tarık, “Sorun nedir?” diye sordu. “Mesele ettiğin nedir? Babanın gönderdiği bir mektubu okudum. Bunda ne var ki?”

Dalya kapının ardından,*“Buna hakkın yoktu”*diye bağırdı. Tarıkonun ağladığını işitebiliyordu. *“Özel eşyalarımı karıştırmaya hakkınyoktu, Tarık Cemil. Beni yargılamaya da hakkın yok. Beni duyuyor musun? Buna hakkın yok.”*

Tarık, “Sen neden söz ediyorsun?” diyerek banyoya girmeye çalıştı, ama kapı içeriden kilitlenmişti. “Senin özel eşyalarını karıştırmıyordum. Ayrıca seni yargılamıyorum da. Bunu neden yapayım? Ben sadece merak ettim, o kadar. Haydi, lütfen aç kapıyı, içeri gireyim Dalya.”

Dalya içeriden, *“Hayır!”*diye bağırdı. *“Beni rahat bırak, git buradan.”*

Tarık soğukkanlı, ama kararlı bir sesle yanıt verdi: “Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ben sana âşık oluyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Aileni ve inandığın her neyse onu, kısacası senin hakkında *her şeyi*öğrenmek istiyorum. Erkek arkadaşın kimdi ve niçin ayrıldınız bilmek istiyorum. Her şeyi.”

Kızın ağlamayı sürdürdüğünü işitebiliyordu. Kapı kolunu yokladı, ama hâlâ kilitliydi. Üzüntü ve şaşkınlıkla yere çökerek, delice âşık olduğu bu kızı çözmeye çalıştı.

Durumu bir süre kafasında tarttıktan sonra sözlerine, “Dalya, lütfen beni bağışla” diye başladı. “Son derece üzgünüm. Gerçekten özür dilerim. O mektubu kazayla buldum, yemin ederim. Ama söylediklerinde haklısın. Okumamalıydım. Ama seni incitecek bir şey yapmadım, lütfen buna inan. Bu kadar üzüleceğin aklımın ucundan bile geçmedi. Rüya gibi mutluluğumuzu bu olayın bozmasına lütfen izin verme.”

Dalya'ya yalvardığının farkındaydı, oysa yalvarmaya hiç alışık değildi. Ama bu tutumu kızda istediği etkiyi yaratıyor gibi görünüyordu. Dalya yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Artık ağlamıyor,sadece burnunu çekiyordu; nefes alışları da oldukça sakinleşmişti.

Tarık yumuşak bir sesle, "Sana kendimi nasıl affettirebilirim? Neistersen söyle, yapayım?" diye konuştu.

Birkaç dakika sonra, banyo kapısı aralandı.

Dalya hâlâ burnunu çekerek konuştu, "Sakın bana bakma. Gözlerini kapat. Korkunç görünüyorum."

Tarık, "İşte bu olanaksız" dedi, ama yine de gözlerini kapattı. Kapının biraz daha aralandığını işitebiliyordu.

Uzunca bir aradan sonra Dalya, "O söylediklerin gerçek miydi?"diye sordu.

Tarık, "Hem de hepsi" diye yanıt verdi.

"Gerçekten bana âşık mı oluyorsun?"

"Evet. Sana kesinlikle delicesine aşığım. Öyle olmasaydım, seni Kahire'den kaçırıp bu cennete getir miydim?"

Tarık ağzından çıkanlara inanmakta güçlük çekiyordu. Bu kızı hemen hemen hiç tanımıyordu. Kız da onu tanımıyor sayılırdı. Sürekli bir ilişkiye girecek durumda değildi, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bu kızda dayanılmaz bir şeyler vardı ve içindeki bir sessanki sürekli olarak onu elinden kaçırmamasını söylüyordu.

Dalya sakin bir sesle, “Bilmiyorum. Bu konuyu hâlâ düşünüyorum” dedi.

“O zaman beni afettin, değil mi?”

Dalya durakladı. “O konuyu da hâlâ düşünüyorum.”

Kız çok geçmeden Tarık’ın yanına yere oturup onun ellerini avuçlarına aldı ve gözlerini öptü. Ve en sonunda kendisine bakmasına izin verdi. Dalya’nın gözleri kızarmış, maskarası akmıştı, ama her zamankinden daha güzel görünüyordu. Tarık onun niçin bu şekilde davrandığını bir türlü anlayamıyordu. Ama son gelişmeler karşısında, bunun gerçekten önemi var mıydı? Bir şeyler yapacaksa, hiçvakit kaybetmeden acilen harekete geçmesi gerekiyordu. Zamanı tükenmek üzereydi. Lemieux, Goddard ve Mısır polisi onun izini bulup bütün kaçış yollarını kapatmadan, bir an önce Sharm el-Sheikh’ten uzaklaşması gerekiyordu. Ama nasıl?

36

alya marihuanalı bir sigara yaktı, bir tane de Tarık’a uzattı.

Tarık bir yandan kafasında en uygun acil kaçış planını tasarlamaya çalışırken, “Böyle mi barışacağız?” diye sordu.

Dalya başıyla evet hareketi yapıp, sigarasından derin bir nefes çekti. Tarık da kendisine sunulan barış armağanını kabul ederek içmeye başladı. Birkaç dakika sessizce durdular, odanın içi duman dolmaya başlamıştı.

Nihayet Tarık, “Bir şey sormama izin var mı?” diye sordu.

“Tabii, sorabilirsin.”

“Biraz önce bana neden öyle patladın?”

Dalya omuzlarını silkip başını öte yana çevirdi ve, “Bilmiyorum” dedi.

“Elbette biliyorsun.”

Dalya sigarasından bir nefes daha çekti ve konuştu: “Galiba mahcup olmuştum.”

Tarık, “Niçin?” diye sordu.

“Benim bir Hıristiyan olduğumu düşündüğün için – çünkü aslında değilim. Ailem Hıristiyan, ama ben asla kabul etmedim. Küçükbir kızken inanıyormuş rolü yaptım. Ama aslında anne babamın inandıklarına hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Evden ayrılma nedenlerimden biri de buydu.”

“Bu kaç yıl önceydi?”

“Epey zaman oldu, üniversiteye gitmek üzere ayrıldığımdan berisanırım.”

“O zamandan beri görmeye gitmedin mi aileni?”

“Hayır.”

“Evini, aileni, dostlarını özlemiyor musun?”

Dalya biraz düşündü.

“Aslında evet, özlüyorum.”

“O zaman niye gitmiyorsun?”

Dalya içini çekerek, “Çünkü babam bir zorbadır” dedi.

“Bir zorba mı?”

“Bilirsin işte, inancının gereği uyulması gereken kurallar, koşullar öne sürer. Anlayacağın, atacağın her adım onun yoluna uygun olmalıdır, aksi ise zaten yanlış yoldasındır. Ben bu kurallara uyarak yaşamak istemedim. Bu yüzden evden ayrıldım ve bir daha geriye dönmedim.”

“Bunlar ne gibi kurallardı?”

Dalya, “Ne önemi var ki?” diye sordu. Sonra birden ayağa kalkıpkendini yatağın üzerine attı. “Bildiğin *kurallar işte – erkek arkadaşlarla flört etmek yok, içki içmek yok, uyuşturucu kullanmak yok*, *o yok*, *bu yok*, *yok işte yok…*”

Tarık da yatağa uzanıp gözlerini tavandaki pervaneye dikti ve sordu: “Babanın ne demesini bekliyordun ki? O bir baba. Babalar kızlarını korumak zorundadır, öyle değil mi?”

Dalya, “Sen kimin tarafındansın?” diye sordu.

“Yapma canım, senin de bir gün kızın olursa onun içki ve sigara içmesini ve benim gibi erkeklerle çıkmasını onaylayacağını mı söylemek istiyorsun?”

Dalya ona bakıp gülümsedi ve, “Belki de senin gibileriyle çıkmasına izin vermezdim” dedi.

Tarık da gülümsedi ve bir başka konuya yöneldi. Zihnindeki planyavaş yavaş somutlaşmaya başlıyordu.

“Demek baban gerçekten bir papaz.”

“Yani, aslında bir kilise önderi, ama öyle de denebilir.”

“Aradaki fark nedir?”

“Aslında bir fark yok.”

“O kiliseyi yöneltir, insanlara İsa Mesih’i anlatır, yoksullara yardım eder. Bu tür şeyler yapar, öyle değil mi?”

Kız başıyla onayladı ve isteksizce, “Evet, öyle sayılabilir” dedi.

“Bu Petra İncil Kilisesi nedir?”

“Ben o kilisede yetiştim. Babam ben doğmadan önce de o kilisenin önderliğini yapıyordu.”

“Büyük bir kilise mi?”

Dalya omuz silkti. “Aslında gittikçe büyüyor. Ben çocukken toplulukta 30-40 kadar inanlı vardı. Kendi yaşıtım çocuklar vardı denemez. Ama şimdi, en azından en son duyduğuma göre, yüz elli

kişi kadar olmuşlar. Büyük bir kısmı da yeni evli çiftler ve ailelerden oluşuyormuş – ayrıca bir sürü çocuk da varmış.”

“Bu Kalim ile orada mı tanıştın?”

Dalya, “Pek sayılmaz” diye yanıt verdi.

“Nerede tanıştınız?”

“Üniversitedeki ikinci yılımda. Kız arkadaşlarımla birlikte hafta sonunda Paris’e gitmiştik. Onunla bir kafeteryada karşılaştık.”

“Ve sonra?”

“Sonra ne olsun? O beni, ben de onu beğendim. Çıkmaya başladık, ama ilişkimiz fazla sürmedi. Çok da önemli bir olay değil.”

Tarık, “Ama baban için oldukça önemli gibi görünüyor” diye araya girdi.

“Evet, babam ondan nefret ediyordu.” Dalya bir an durakladı ve sözlerini düzeltti. “Aslında Kalim’den *nefret etmiyordu*. Babam kimseden nefret edemez. Ama onu kesinlikle tasvip etmiyordu.”

“Niçin?”

“Çünkü Kalim bir Hıristiyan değildi. Aslında o bir şeye inanmıyordu. Tanrı ve dinle hiçbir ilgisi yoktu. Bu da babamın hiç hoşuna gitmiyordu. Daha küçüklüğümden beri bir Hıristiyan’la evlenmemi istemişti. Bu konu onun için son derece kesindi.”

“O zaman niçin Kalim ile birlikte oldun?”

Dalya isyankâr bir tavırla başını geriye doğru atıp karşılık verdi: “Babamın laflarını kim takar ki? Ben, babam sevse de sevmese de kendi istediğim biriyle evleneceğim. Bu *benim*yaşamım, onun değil.Kiminle evleneceğim onu ilgilendirmez. Zaten evlensem bile, onun kurallarına göre yaşamadığım için beni yargılamasına izin vermeye niyetli değilim. Sen baksana, babam ve eski erkek arkadaşımın dışında başka bir konudan konuşamaz mıyız? Bu sohbet hiç de neşeli olmuyor.”

Tarık kafasında tasarladığı planın işleyip işlemeyeceğinden artıkpek emin değildi, ama, “Elbette” diye karşılık verdi. “Karnın aç mı?”

“Hem de nasıl!”

“İyi, benim de. Aşağıya inip kahvaltı edelim. Ayrıca sana vermekistediğim bir armağanım var.”

Dalya’nın gözleri birden sevinçle parladı.

Heyecanla sordu: “Gerçekten mi? Nedir?”

Tarık gizemli bir tavırla yanıt verdi: “Biraz bekle. Göreceksin.”

37

as'taki işlerini tamamlayan Lemieux ve Goddard nihayet Kahire'ye indiler ve havaalanı güvenlik amiriyle buluştular.

Saatler boyunca güvenlik kameralarının kayıtlarını incelediler ve bilgisayarlardaki pasaport giriş ve çıkış bilgilerini araştırdılar. Amaçları Mervan Akat'ın Kahire'ye gerçekten gelip gelmediğini ortaya çıkarmaktı. Karşılaştıkları zorluklardan biri de, Mervan'ın büyük bir olasılıkla "Jack Cardell" takma adıyla seyahat etmediği, dolayısıyla hangi ismi kullanmakta olduğuydu. Mervan, bu adla Mısır'a giriş yapmış olsa bile, şu anda hâlâ ülkede miydi? Eğer başka bir isim kullanıyorsa, bu isim neydi?

Lemieux "önsezisine" dayanarak bir ekibini İskenderiye'ye, diğerbaşka ekipleri de Abu Dabi ve Kuveyt'e göndermişti. Goddard'a Mervan'ın Kahire'ye geldiğine emin olduğunu ve araştırmalarını o kentte yoğunlaştırmaları gerektiğini söyledi.

Goddard'ın telefonu çaldı. Numaraya baktığında yardımcısı DuVall'in aradığını gördü. Hemen telefonu açtı.

"Bana yeni bir şeyler bulduğunuzu söyleyin, Colette."

DuVall sözlerine, "Öyle sayılır, efendim" diye başladı. "Bu önemli bir bilgi olabilir."

"Mervan'ın nerede olduğunu buldunuz mu?"

"Hayır, efendim."

Goddard ısrarla sordu: "O zaman nedir?"

"Refik Remzi'nin apartmanındaki güvenlik kamerası kayıtlarını anımsıyor musunuz?

“Evet.”

“Anımsarsanız, kamera kayıtlarında Mervan, Remzi’ye büyük sarı bir zarftan çıkardığı bir şeyi gösteriyordu?”

“Elbette, anımsadım. Bir fotoğrafa benziyordu.”

“Aynen öyle.”

“Neymiş bu resim, Colette?”

“Teknik ekibimiz en sonunda o görüntüyü bilgisayarda büyütereknetleştirmeyi başardı. Ne bulduklarına asla inanamayacaksınız.”

Mısır’daki zamanı zaten kısıtlı olan Goddard sabırsızlıkla sordu: “*Nedir?*” Bir saat içinde Rami Akat’ı sorguya çekmek üzere tekrar Beyrut’a uçması gerekiyordu. Yardımcısıyla evet-hayır oyunu oynamaya hiç vakti yoktu.

DuVall durumu şöyle açıkladı: “Bu görüntünün Claudette Remzi’nin resmi olduğunu ortaya çıkardık. Fotoğraf Brezilya’nın Sao Paolo Kenti’ndeki bir bankanın güvenlik kamerası tarafından kaydedilmiş.”

Bu bilgi Goddard’ı neredeyse konuşamayacak derecede afallattı.Goddard odadan ayrılmak için Lemieux ve diğerlerinden izin istedi.Bu izi kendisi sürmeliydi ve Lemieux’nün işine burnunu sokmasınaizin vermemeliydi. Bu nedenle yardımcısıyla kimsenin duymayacağıbir yerde konuşmak istiyordu.

“Claudette Remzi mi? Bundan kesinlikle emin misiniz?” diye sordu.

DuVall, “Evet, ta kendisi. Resimler yüzde yüz uyuyor” diye yanıtladı. “Fotoğrafın alt köşesinde tarih ve saat damgası var. Ayrıca Bayan Remzi’nin sol omzunun arkasındaki duvarda bankanın logosuaçıkça görülüyor. Ayrıntılı bilgilerin tamamını biraz önce size elektronik postayla gönderdim.”

Goddard duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Bu *son derece önemli*bir gelişmeydi, ancak ne anlama geliyordu? Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Şaşkınlığı hâlâ süren Goddard, kafasındaki bu soruyu DuVall’e yöneltti. Yardımcısı en azından bu resimden çıkarılabilecek anlamlar üzerinde düşünmek için zaman bulabilmişti.

DuVall ise kendisi gibi şaşkındı. “Bilmiyorum, efendim. Ben de sizin kadar şaşırdım.”

Goddard, “Peki, bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyorsunuz?” diye ısrarla sordu. “Aklınıza gelen en güçlü olasılık nedir, söyleyin.”

“Bana öyle geliyor ki, Mervan Akat, Bayan Remzi’nin nerede olduğunu biliyor ve bu nedenle Refik Remzi’ye yapılan şantajla doğrudan bir ilişkisi var. Aksi takdirde neden böyle bir resme sahip olsun ki?”

Bu beklenmedik gelişmeyi her yönüyle dikkatle değerlendirmeye çalışan Goddard, “Olabilir” dedi. “Ama bu teoride gerçeklerle uyuşmayan bir şey var.”

DuVall, “Ama neden?” diye sordu.

Goddard da kendisine aynen bu, “*Ama neden?*”sorusunu soruyordu. Bulunduğu yerden havaalanının bekleme salonuna çıktı

ve geniş alanı adımlamaya başladı. Bir yandan bu konuda kafa yoruyordu. Müfettiş Lemieux olmadan, tek başına düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu önemli bir ipucuydu. Goddard ise İskelet konuyu öğrenip işe burnunu sokmaya başlamadan, bu bilgiyi iyice tartıp kavramak istiyordu.

Bir gazete satıcısının önünde durdu ve manşetteki haberlere göz attı. Yarın sabah olduğunda Mervan Akat'ın resmi ve Monako'dan Fas'a uzanan ve şimdi de büyük bir hızla Kahire'ye odaklanan kanlıöykü hepsinin baş sayfasında yer alacaktı. Yirmi dört saat içinde Mısır'daki herkes olayı bütün ayrıntılarıyla öğrenecekti ve Mervan'ın kaçacağı başka bir yer kalmayacaktı.

Goddard büfeden bir kahve satın aldı ve yürümeye devam etti.

En sonunda şöyle dedi: "Colette, eğer Mervan Akat gerçekten Claudette Remzi'nin kaçırılmasıyla ilişkiliyse, o zaman niçin Refik Remzi'nin evine gidip onunla yüz yüze görüşsün? Neden kendisini ve yaptığı gizli işi açığa çıkarmak istesin? Mervan Akat, Arap dünyasının en zengin ve en güçlü işadamıyla yüz yüze görüşecek kadar aptal olmuş olsa bile –ki ben öyle olduğunu sanmıyorum– niçin aynıodada birlikteyken adamı öldürtmüş olsun? Bütün bunlar sana mantıklı geliyor mu?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından DuVall konuştu: "Belki de bu işle bir ilgisi olmadığını göstermek için bir görgü tanığı olsun istedi."

Goddard, "Olabilir" diye kabul etti. "Ama arabasına konan bomba ne anlama geliyor? Mervan bu bomba yüzünden neredeyse ölüyordu. Ya Monte Carlo'daki Le Meridien Oteli'nde kendisi öldürmek isteyenlere ne dersiniz? Eğer Mervan adam kaçırma,

şantaj ve cinayetlerin sorumlusuysa, bu olanların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Öyle değil mi?"

"Haklısınız, efendim. Mantıklı gelmiyor." Ardından devam etti: "Ama Bayan Remzi'nin fotoğrafını nasıl ele geçirebildi? Bir de Kazablanka'da öldürdüğü o iki kadın var. Onlara ne demeli, efendim?"

Goddard, düzelterek yanıt verdi: "Öldürdüğü *iddia edilen*."

DuVall, "Ama efendim, Mervan Akat'ın parmak izleri Rana Favaz'ın dairesinin her yerinde bulundu" diye karşılık verdi. "Mervan kesinlikle o evdeydi. Kanıtlar son derece kesin ve yanılmaz. Üstelik evde ondan başka biri olmadığı da ortaya çıktı. Bu gerçeği nasıl açıklarsınız? Bu durumda iki kadınının ölümünden Mervan Akat'tan başka birinin sorumlu olamayacağı sonucu ortaya çıkıyor, öyle değil mi?"

38

ervan Akat –diğer adıyla "Tarık Cemil"– Ritz Carlton Oteli'nde kahvaltı sevisinin yapıldığı verandada iki kişilik bir masada oturmuş, palmiyelerin gerisindeki Kızıldeniz'i izliyor veDalya'nın açık büfe sırasından dönmesini bekliyordu. Önündeki masada yeni yapılmış bir omlet, taze portakal suyu, meyve tabağı ve kahve vardı.Oysa Mervan yemek düşünecek durumda değildi.

Zihni son sürat işliyordu. Kalbi heyecandan hızla çarpıyordu. Butasarladığı plan tutmazsa –ki zaten tutması son derece zayıf bir olasılıktı– diğer birkaç planı daha vardı, ama bunları uygulayacak çok azzamanı kalmıştı. Tabağındaki kavun dilimine çatalıyla şöyle bir dokundu, ama yemek yiyemeyecek kadar gergindi.

Yanından geçen garsona işaret ederek, “Bu kahvenin yerine kafeinsiz olanını getirebilir misiniz, lütfen?” dedi.

“Elbette, memnuniyetle efendim.” Garson masadaki kahveyi aldıve yerine yeni bir fincan kafeinsiz kahve getirdi.

Tarık kahvesine şeker ve krema eklerken, Dalya elinde tabaklarlamasaya döndü. Genç kız kendisi için üzeri krema ve çilek kaplı kreplerden almıştı. Tarık yerinden kalkıp onun masaya oturmasına yardım etti. Bunu yaparken ne kadar muhteşem göründüğünü ve kendisine ne uygun bir yemek seçimi yaptığına dair iltifatta bulundu.Bunların hepsi doğruydu, ama Tarık planını uygulamak için fazlasıyla geciktiğinin bilincindeydi. Oldukça gergindi, ama artık zamanıgelmişti, daha fazla bekleyemezdi.

Tarık kendi sandalyesine oturmaktansa Dalya’nın yanında yere eğildi ve ellerini avucuna aldı.

Kız biraz şaşkınlıkla, “Tarık, ne yapıyorsun?” diye sordu. “Haydi, kahvaltını et, sanırım çok açıktın” dedi.

Tarık, “Evet, açım. Ama söyleyeceklerim yemekten çok daha önemli” diye yanıtladı.

Dalya tam bir espri patlatmak üzereyken, genç adamın elinde tuttuğu küçük kadife kutuyu gördü. Kutunun kapağı açılmıştı ve içindebelki de hayatında gördüğü en güzel ve en değerli pırlanta

yüzük duruyordu. Kızın yüzünde beliren şaşkınlık ve sevinç ifadesi, Tarık'ın özlemle beklediği şeydi. Bu ifadeyi birkaç ay önce Rana'nın yüzünde görmeyi ümit etmişti, ama kısmet olmamıştı. Şimdiyse gerçek olduğuna emindi.

"Dalya" diye sözlerine başladı. Hayatından ilk kez sesi titriyordu. "Bunun çok çabuk olduğunu biliyorum. Ama seni herkesten çokseviyorum – bir insanı böylesine sevebileceğimi asla düşünemezdim. Her şey çok çabuk gelişti ve sanırım ben de biraz acele ediyorum. Ama insan bir şeyin doğru olduğunu bildiği zaman –ki ben de bunun doğru olduğuna eminim– yani sözün kısası yaşamımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek istiyorum, Dalya. Seni dünyanın en mutlu kadını yapmak istiyorum. Ve senin de –eğer eşim olmayı kabul edersen– beni dünyanın en mutlu erkeği yapacağına eminim. Dalya Nur, benimle evlenir misin?"

Dalya çöl sabahının güneşiyle parıldayan pırlanta yüzüğe bakıyordu. "Tarık, ben… ben ne diyeceğimi bilmiyorum" diye tutuk konuştu. "Bu *çok hızlı* oldu. Oysa ben biraz önce odada sana son derece kaba davrandım; bana ailem hakkında basit bir soru sorduğunda kendimi tamamen kaybettim. Böyle birisiyle niçin evlenmek isteyesin ki?"

Tarık yumuşak bir sesle yanıt verdi: "Çünkü sen benim yazgımsın. Sonsuza dek birlikte olmam gereken kişisin."

Dalya bakışlarını pırlantadan ayırdı ve Tarık'ın gözlerinin içine derin derin baktı. Sessizce ağlamaya başlamıştı. "Bunlar hayatımda işittiğim en tatlı sözlerdi" dedi. "Evet, seninle evleneceğim, Tarık Cemil. Bundan onur duyarım."

Dalya ona bir öpücük vermek için davrandı, ama Tarık eliyle

onudurdurdu.

Kızı bir kez daha beklemediği bir anda yakalayarak, “Ama bir şartım var” dedi.

“Bir şart mı?” diye şaşkınlıkla sordu. “Ne gibi bir şart bu?”

Tarık biraz bekledi ve derin bir nefes alarak konuştu. “Beni Ürdün’e, ailenle tanıştırmaya götürmelisin ve onlarla yeniden uzlaşmaya çalışmalısın.”

Dalya bir anda gerginleşerek, “Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum” dedi.

Tarık ise, “Bunu yapmalıyız” dedi.

Dalya derin bir nefes alıp başını olmaz anlamında salladı. “Babamın bir zorba olduğunu sana söylemiştim. İlk iş olarak senin Hıristiyan olup olmadığını öğrenmek isteyecektir. Eğer Hıristiyan olmadığını söylersen, seni evden kovacaktır. Eğer Hıristiyan olduğunu söylersen de, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için seni saatlerce sorguya çekecektir. Sen onları tanımıyorsun, Tarık. Ve inan bana, tanımak da istemezsin.”

“Üzgünüm, Dalya, ama bu şartım tartışılmaz.”

“Tartışılmaz mı?”

“Kesinlikle. Bak, ben seninle sanki yanlış ve utanç verici bir şey yapıyormuşuz gibi gizlice evlenmek istemiyorum. Ben babanın evliliğimizi bereketlemesini istiyorum. Bütün ailenin bu evliliği bereketlemesini istiyorum.”

Kız alaycı bir kahkaha atarak, “Sana bol şanslar dilerim, Tarık. Ama bu isteğinde başarılı olamayacaksın” dedi.

Tarık ise, “İnan bana, ben babanı idare edebilirim” diye yanıt verdi.

“Bunu niçin isteyesin ki?”

“Çünkü insanın ailesinden daha önemli bir şey yoktur, Dalya.” Kızın yanağını okşayarak sözlerine devam etti: “İnan bana. Ailemi geri getirmek için her şeyimi verirdim. Bu benim için artık olanaksız. Ama senin için öyle değil.”

Dalya, “Neyin içine girdiğini bilmiyorsun, Tarık” diye uyardı. “Gerçekten, bilmiyorsun.”

Tarık, *kız belki de haklı* diye düşündü. Ama Dalya’nın kendisi deneyin içine girdiğini henüz bilmiyordu. Dalya’ya –sırası geldiğinde–bütün gerçeği anlatmak zorunda kalacaktı. Ama henüz bunun zamanı gelmemişti. İlk önce evlilik teklifini ve (Petra’ya) Ürdün’e gitmelerini kabul etmesi gerekiyordu. Ancak o küçük ve güvenli kasabayavardıklarında, müfettiş Lemieux, Goddard ve Claudette Remzi’nin katillerinden uzakta olduklarında Dalya’ya bütün gerçeği itiraf etmeyi düşünebilirdi. Kesinlikle daha önce olmazdı.

Dalya, “Senin için bu kadar önemli demek” diye konuştu.

Tarık, kızın gözlerinin içine bakarak, “Evet, gerçekten çok önemli” dedi.

Dalya en sonunda, “Peki, dediğin gibi olsun” dedi. “Ne zaman gitmemizi istersin? Yılbaşı haftasından önce birkaç günlük iznim

var.”

“Hayır, o kadar uzun beklemeyelim. Hemen şimdi gidelim.”

Dalya, “*Ne?*” diye karşılık verdi. “*Sen çıldırdın mı? Şimdi gidemeyiz!”*

Tarık, “Neden olmasın?” diye sordu. “Ailene bir sürpriz yapalım.Onları ani bir baskınla şaşırtalım. İnan bana, en iyi saldırı taktiği budur. Seni gördüklerine öylesine sevinecek ve şaşıracaklar ki, seni oraya getirdiğim için beni beğenip övecekler.”

Dalya, “Bilmiyorum” dedi. “Bu hafta tekrar uçuşum var. Ve ertesi hafta tamamen doluyum.”

Tarık, “İşyerine evleneceğini söyle” dedi. “İzin hakkın vardır, değil mi? Onu kullan. Biraz da kendin için yaşa!”

Dalya, “Ama bir türlü anlayamıyorum. Bütün bu acelen niye? Ailemi beş altı yıldır zaten görmüyorum. Kendimi bu iş için kafaca ve duygusal açıdan hazırlayana dek neden birkaç hafta daha beklemiyoruz?”

Tarık, “Hayır, olmaz” diye ısrar etti. “Sana söylediğim gibi, seni seviyorum ve sensiz bir gün bile yaşayamam. Haydi, hemen şimdi toparlanıp gidelim. Elinde bu yüzükle kapıdan içeri girdiğinde, ailenin yüzünde belirecek şaşkınlık ifadesini bir düşün…”

Pırlanta yüzüğü dikkatlice kutudan çıkarıp Dalya’nın parmağına geçiriverdi. Yüzük son derece göz kamaştırıcı görünüyordu, Dalya da öyleydi. Genç kız bunun farkına varır varmaz, yumuşadı ve Tarık’ın önersini kabul etti.

39

eni nişanlılar öğlen vakti Ritz Oteli'nden ayrıldı ve bir taksiyle Mısır'ın kuzeyindeki bir liman kenti olan Nuveybe'ye doğru yol almaya başladı. Bu arada öğle yemeği yemiş ve Dalya'nın ailesi için hediyeler satın almışlardı. Bunun ardından Ürdün'ün en güney ucundaki Akabe Limanı'na giden deniz otobüsü için iki kişilik gidiş-dönüş bileti almışlardı. Gemi saat üçte limandan ayrıldı ve deniz yolculukları sadece bir saat sürdü. Akşam yemeği vakti Petra'ya ulaşmış ve Dalya'nın çocukluğunun geçtiği evin önünevarmışlardı bile.

Dalya, belki de yüzüncü kez, "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Tarık" diye tekrarladı. Heyecandan karnına sancılar saplanıyor ve midesi bulanıyordu.

Tarık, "Her şey çok iyi olacak, inan bana sevgilim" diye onu yatıştırdı. Ellerini sıkıca tutup bavullarını taşımasına yardım etti. Kendisi de bu söylediklerinin gerçekleşmesini yürekten ümit ediyordu.

Apartmana girdiler ve merdivenle beşinci kata çıktılar. Artık Dalya'nın dairesinin kapısına varmışlardı. Genç kızın elleri titriyordu. Tarık cebinden çıkardığı temiz bir mendille kızın anlındaki terleri sildi.

Sonra ellerini avuçlarına alarak, “Seni seviyorum” diye fısıldadı.

Dalya onun gözlerine bakarken, endişesini giderecek bir işaret arar gibiydi. Aradığını bulduğu anda, “Ben de seni seviyorum” diye fısıldadı.

Tarık gülümsedi ve derin bir nefes alarak kapıyı çaldı.

İçerden gelen bir kadın sesi, *“Nedim”*diye bağırdı. “Kapıda birisi var. Beklediğin bir misafir mi vardı?”

“*Hayır, hayatım kimseyi beklemiyorum. Telefonda konuşuyorum, kapıyı sen açabilir misin?”*

“*Elbette. Bir dakika bekleyin lütfen, geliyorum.”*

Dalya fısıltı gibi bir sesle, “Bu konuşan annem, Rima” dedi.

“Babanın ismi de Nedim, öyle mi?”

“Evet.”

Dalya’nın avuçlarında tuttuğu elleri biraz daha sıkıldı. Kıza verdiği nişan yüzüğünü takmadığı dikkatini çekti. Bu konuda bir şeylersöylemek üzereydi, ama buna zamanı kalmadı. Belki de Dalya haklıydı. Böylesine önemli bir haberi kızın ailesine hazırlıksız vermek doğru olmayabilirdi. Öncelikle başarması gereken –buna hayatta kalmak denebilirdi– çok daha acil işleri vardı.

Kapı aniden açıldı. Bayan Rima Nur yıllardır yüzünü görmediği kızıyla karşı karşıya duruyordu. Bayan Nur ellili yaşların ortasındaydı. Saçları biraz beyazlamış, hafif kilo almıştı, ama hâlâ

oldukça çekiciydi. Tarık, Dalya'nın güzel gözlerinin annesine benzediğini fark etti.

Yıllardır görmediği kızını karşısında bulan Bayan Nur'un heyecandan nefesi kesildi. Şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. Adeta bir hayalet görmüş gibiydi, hayretten konuşamıyordu. Bir anlık bir duraksamadan ve gözlerini birkaç kez açıp kapadıktan sonra gücünü toplayıp konuştu: "Dalya, kızım. Gerçekten sen misin?"

"Evet, anneciğim benim. Seni özledim."

Bayan Nur, *"Ah, bebeğim benim"*diye ağlamaya başladı. *"Ben de seni çok özledim. Tanrı seni bereketlesin, yavrum benim. Seni neçok özledim!"*

"*Seni seviyorum, Anne."*

"*Ben de seni yavrum. Ben de seni."*

Bayan Nur kollarını açarak kızına sarıldı. Ana kız öpüşüp koklaşırken ikisinin de gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tarık geriye çekilmiş, bu duygusal anı saygıyla izliyordu. Ana kızın birbirine duyduğu derin sevgi ve şefkatten açıkça etkilenmişti. Onların yıllar sonra yeniden kavuşması Tarık'a kendi ailesini, özellikle annesini ne kadar özlediğini hatırlattı.

Tarık'ın kalbi hızla çarpıyordu ve bir an için kendisini orada istenmeyen ve gereksiz bir yabancı gibi hissetti. Bayan Nur kendine gelip orada durduğunu fark ettiğinde acaba nasıl bir tepki gösterecekti? Belki de onun orada olduğunun farkında bile değildi. Kendisini taksi şoförü ya da bavulları taşıyan birisi sanmış olabilirdi. Tarık kim olduğunu ve orada bulunma nedenini

açıkladığı zaman ne söyleyecekti? Daha da önemlisi, Bay Nur kızıyla Tarık'ı birlikte gördüğünde ne yapacaktı? Dalya'nın söylediği gibi gerçekten bir zorba mıydı? Tarık bu konuda hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı. Ailesi bir yana, Dalya'yı bile çok az tanıyordu. Ama bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Nasılsa birazdan ne tür insanlar olduklarını öğrenme fırsatını bulacaktı.

Dalya nihayet, "Anneciğim, sana bir şey söyleyeceğim" diye söze başladı. Bir yandan da Tarık'ın mendiliyle annesinin gözyaşlarını siliyordu.

"Söyle, yavrum?"

"Anne, seni birisiyle tanıştırmak istiyorum."

Tarık gülümsedi. Bayan Nur'un yüzünü ise yeniden bir şaşkınlıkifadesi kapladı.

"Ah, özür dilerim. Ben sandım ki…"

Dalya, Tarık'ın elini tutarak, "Önemli değil, anneciğim" dedi. "Seni Tarık Cemil ile tanıştırmak istiyorum. Beni bunca yıl sonra eve gelmem ve sizi görmem için yüreklendiren kendisidir."

Bayan Nur, "Gerçekten mi?" diye sordu ve devam etti. "O zaman, Tarık Cemil, siz dualarıma yanıt oldunuz. Lütfen, lütfen içeriyebuyurunuz. Hep birlikte bir çay içelim."

Tarık saygıyla gülümseyerek, "Çok iyisiniz Bayan Nur. Dalya'nın kime çektiğini şimdi anlıyorum" dedi.

Ayakkabılarını çıkartıp eve girdiler. O sırada kapı eşiğinde Dalya'nın babası belirdi.

“Bu gürültü de nedir, Rima? Telefonda karşımdakinin sesini işitemiyordum…”

Cümlesinin tam ortasında Dalya’yı fark etti ve aniden durdu. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. Birden gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Sonra tek bir söz etmeden kollarını kızına doğru açtı. Dalya da koşarak ona sarıldı. Baba kız kucaklaşıp ağlamaya başladılar. Bay Nur, *“Küçük kızım en sonunda geri döndü. Dalya en sonunda evine geldi. Teşekkürler İsa Mesih. Şükürler olsun ya Rab. Sen gerçekten duaları işiten ve yanıtlayan Tanrı’sın. Adına yücelik olsun!”* diye konuştu.

Tarık boğazının düğümlendiğini hissetti. Kendisini tutmasaydı, o da gözyaşlarına boğulacaktı. Bu eve gireli henüz birkaç dakika geçmemişti bile, ama yine de tüm hayatı boyunca hiç tatmadığı bir sevgiye tanık olmuştu.

Nedim kızına sarılmaktan ve öpmekten kendisini alıkoyamıyordu. Aynı zamanda sürekli olarak İsa Mesih’e şükran ve yücelik sunuyordu. Kızları sanki mezarında dirilip geri dönmüş gibi seviniyordu. Tarık bu benzetmenin birçok yönlerden yerinde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra annesi, “Dalya” dedi.

Dalya gözlerindeki yaşları silerek, “Efendim, anneciğim?” diye yanıt verdi.

Bayan Nur, Tarık’a doğru bakarak kaşlarıyla işaret etti.

Dalya babasına doğru dönerek, “Ah tabii, unutmuştum” derken, onun gözlerindeki yaşları artık sırılsıklam olmuş mendille sildi. “Baba, benim için çok özel olan birisiyle tanışmanızı istiyorum.

Bu beyefendi, Tarık Cemil. Eve geri dönüp sizleri görmem için ısrar etti. Ben de gelmek istiyordum, ama sanırım biraz… korkuyordum. Beni tekrar gördüğünüzde nasıl bir tepki vereceğinizi önceden kestiremiyordum. Bana ne kadar kızdığınıza pek emin değildim. Ama Tarık insanın ailesinden daha önemli bir şey olmadığını söyledi. Bana buraya kadar eşlik etmeyi ve evime güvenle ulaşmama yardımcı olmayı teklif etti."

Bay Nur, Tarık'ın gözlerine dikkatle baktı. Tarık kendini savunmaya hazırdı. Bu bakışlarda öfke, kuşku ya da yargılayıcı bir ifade görmeyi bekliyordu. Gün boyunca kendisini bunun için hazırlamıştı.Oysa umduğunun aksine, Dalya'nın babasının büyük bir minnettarlık içinde olduğu gördü.

Bay Nur şöyle dedi: "Sizi henüz tanımıyorum, genç adam. Ama bana büyük bir armağan verdiniz. Kızımı en sonunda geri getirdiniz,bu yüzden size sonsuza dek minnettarım. Tanrı sizi bereketlesin, oğlum. Lütfen kalıp bizimle birlikte akşam yemeği yiyin. Bizim evimizsizin eviniz sayılır. Başımızın üzerinde yeriniz var."

Tarık bu sıcak ve konuksever karşılama üzerine şaşırdı; daha doğrusu söyleyecek söz bulamadı. Rahat bir nefes almak istedi, ancak yine de yolunun üzerinde kendisini bekleyen mayınlar olduğunubiliyordu. Kendisini kimlerin takip ettiğinin düşündüğünde, ruhundaki sıkıntı yeniden başladı.

40

üfettiş Goddard Beyrut polis merkezindeki sorgulama odasında, küçük bir masanın başında Rami Akat'ın tam karşısında oturmaktaydı.

Müfettiş sigara içiyordu, ama Rami'ye teklif etmemişti. Masada yeni yapılmış bir fincan kahve vardı, ama Rami'ye bundan da ikrametmemişti. Onun yerine bir teknisyenin Rami'yi "yalan makinesine"bağlamasını izliyordu. Müfettiş kendisini, Mervan Akat'ın biricik kardeşinden gerek duyduğu en fazla bilgiyi mümkün olan en kısa süre içinde alabilmek için hazırlamıştı. Teknisyen hazır olduğunu bildirdiğinde, Goddard teyp kaydını başlattı.

Sözlerine şöyle başladı: "Yanlış anlaşılma olmaması için sizi bir kez daha ikaz ediyorum. İfadenizde yalnızca doğruları söyleyeceğinize dair yemin etmiş bulunuyorsunuz, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Rami omuz silkti.

"Lütfen evet ya da hayır diyerek cevaplayın. Ve anlaşılır bir şekilde konuşun ki, söyledikleriniz teybe düzgün olarak kaydedilebilsin."

"Peki, evet, yemin ettim."

"Çok iyi. O zaman başlayabiliriz. İsminiz 'Rami Akat' mı?"

"Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz."

"Evet ya da hayır diye cevaplayın."

“Evet.”
“*Akat ve Ortakları*şirketinin ortaklarından mısınız?”

“Elbette.”

“Lütfen Bay Akat, evet ya da hayır diye cevaplayın.”

“Evet.”

“Bu kuruluş özel güvenlik şirketi midir?”

“Bir güzellik salonu olmadığı kesin.”

“Belki de durumun ciddiyetini henüz kavrayabilmiş değilsiniz, Bay Akat. Sorularıma cevap vermeyi reddettiğiniz için sizi hapse atabilirim. Ayrıca bana yalan söylediğiniz için de sizi hapse atabilirim. Bu yüzden davranışlarınıza lütfen dikkat edin ve bana biraz daha yardımcı olmaya gayret edin. Anlaştık mı?”

Rami yine omuz silkti.

“Şimdi lütfen söyleyin, şirketiniz Orta Doğu bölgesinde çalışan üst düzey yöneticilere güvenlik hizmeti mi sağlıyor?”

“Evet.”

“Ortağınız aynı zamanda erkek kardeşiniz olan Mervan Akat mıdır?”

“Evet.”

“Kardeşiniz Refik Remzi tarafından kızının öldürülmesi ve karısının kaçırılması olayını araştırmak üzere mi

görevlendirilmişti?”

“Evet.”

“Şirketinize bu iş için başlangıç olarak, yapılacak harcamalar artı500.000 Avro mu ödenmişti?”

Rami şaşırdı.

“Bunu nasıl biliyorsunuz?”

“Evet ya da hayır, Bay Akat – ve hâlâ yemin altında olduğunuzuhatırlatırım.”

Rami en sonunda, “Evet” diye yanıt verdi.

“Kardeşiniz Mervan herhangi bir şekilde Remzi’nin kızının öldürülmesi ve eşinin kaçırılması olayına karıştı mı?”

“*Hayır!*”

“Remzi ailesine şantaj yapmaya hiç teşebbüs etti mi?”

“*Hayır.*”

“Şu anda Remzi ailesine şantaj yapmaya çalışıyor mu?”

“*Hayır!*”

Goddard oturduğu yerden, kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. “Öyle mi? Eğer öyleyse, size şunu sormama izin verin lütfen. Refik Remzi’nin öldürüldüğü gün kardeşiniz Claudette Remzi’nin hangi ülkede olduğunu biliyor muydu?”

Rami irkildi. Saniyeler geçiyordu, ama ondan bir yanıt gelmedi. Rami sadece gözlerini kapatmış, sessizce oturuyordu.

Goddard soruyu yineledi, “Evet, sizi dinliyorum. Biliyor muydu?”

Rami yine tek bir söz etmedi.

“Benimle oyun oynamayı bırakın, Bay Akat. Ya bu soruşturmayayardım edersiniz ya da hapse girersiniz. O zaman bütün mal varlıklarınıza el koyulur. Bu kadar basit. Şimdi, tekrar soruyorum:

“Bay Remzi’nin öldürüldüğü gün, kardeşiniz Bayan Remzi’nin hangi ülkede olduğunu biliyor muydu?”

“Evet.”

“Bu ülke Brezilya mıydı?”

Rami Goddard’ın topladığı bu bilgi karşısında yeniden şaşkınlığğauğradı.

İsteksizce, “Evet” diye yanıt verdi.

“Kardeşinizde Bayan Remzi’nin Sao Paolo’daki bir bankada çekilmiş resmi bulunuyor muydu?”

“Evet.”

“Mervan Akat, Bayan Remzi’nin kullandığı banka hesap numarasını biliyor muydu?”

“O aşamada evet – fakat öncesinde…”

“Sadece evet ya da hayır, Bay Akat.”

“O zaman, evet.”

“Brezilya’da Sao Paolo yakınındaki dağlık bölgede *Akat ve Ortakları*tarafından görevlendirilen bir düzineden fazla adamınız var mı?”

Rami bir şey söylemedi. Goddard bütün bu söylediklerinin onu sarstığının farkındaydı. Edindiği bilgiler oldukça sağlamdı; kaynakları ise güvenilirdi. Rami yakında bülbül gibi şakımaya başlardı.

“Evet, Bay Akat, var mı?”
“Evet, var.”

“Bu adamlar silah taşıyor mu?”

“Evet.”

“Bu adamlar bu sabah sizi arayıp Bayan Remzi’ye ne yapmalarını istediğinizi sordu mu?”

Goddard, Rami’nin yüzündeki şok ifadesi gerçekten her şeye bedel diye düşündü.

“Ama siz anlamıyorsunuz, ben…”

“Adamlarınız sizi aradığında, ‘Bu kadını ne yapmamızı istiyorsunuz?’ diye size sormadılar mı?”

“Demek telefonlarımı dinliyordunuz.”

“Evet, dinledik. Onlar size aynen bu soruyu sormadı mı?”

“Evet.”

“Ve siz de cevaben, ‘Şimdilik hiçbir şey yapmayın. Konu karışık,en kısa zamanda size bildireceğim’ demediniz mi?”

“Evet, dedim.”

“Bay Akat, kardeşinizle birlikte Claudette Remzi’nin kaçırılmasını planladınız mı?”

Rami heyecanla, *“Hayır”*diye itiraz etti.

“Bu işi kendi başınıza mı tasarladınız?”

“*Hayır.”*

“Gerçekten mi? Ama kadının nerede olduğunu biliyorsunuz?”

“Evet.”

“Ve adamlarınız onun evden ayrılmasına izin vermiyor, bu da doğru, öyle değil mi?”

“Evet, doğrudur.”

“Bütün bunlara rağmen benim, kardeşinizle birlikte bu işte masum olduğunuza inanmamı bekliyorsunuz?”

“*Evet, kesinlikle.”*

“Ama bunu yapmam çok zor, Bay Akat. Size başka bir şey soracağım. Kardeşiniz geçen hafta Fas’ın Kazablanka Kenti’nde

miydi?”

“Evet.”

“Orada bir zamanlar evlilik teklifini geri çeviren Rana Favaz adlıbir kadını ziyaret etti mi?”

“Evet.”

“Ve şu anda Bayan Favaz ve ev arkadaşı öldürülmüş bulunuyor mu?”

“Ama Mervan’ın bunu yapmış olmasına imkân yok – siz yanlış adamın peşindesiniz…”

Goddard sorgulamanın denetimini kaybetmek istemiyordu. Bu nedenle kızgınlıkla, *“Susun!”*diye bağırdı. “Siz yalnızca benim sorularımı cevaplayın ve talimatlarımı yerine getirin. Aksi takdirde geceyi nezarethanede geçirirsiniz! Anlaşıldı mı?”

Rami kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Goddard sordu: “Kardeşiniz hâlâ Mısır’da mı?”

Rami sessizce oturmayı yeğledi.

Goddard yeniden sordu: “Kardeşiniz halen Kahire’de mi bulunuyor?”

Ama Rami hiçbir şey söylemedi.

“Kardeşiniz Mısır’dan ayrılıp başka bir ülkeye gitti mi?”

Rami büyük bir kararlılıkla yanıt vermeyi reddediyordu; bu da Goddard’ı gittikçe öfkelendiriyordu.

“Biricik kardeşiniz cinayet suçundan aranıyor, Bay Akat. Onu bulacağız. Bunu yaptığımız zaman, onu görür görmez vurmayacağımıza dair size bir teminat veremem. Bu yüzden eğer onu canlı görmek istiyorsanız, bana yardımcı olmanızı tavsiye ederim. O zamana dek hapiste kalacaksınız.”

41

edim Nur iri yapılı bir adamdı. Kocaman gözleri, kocaman elleri ve kocaman bir kahkahası vardı. Nedim artık ağlamayı kesmiş, gülüyordu. Tarık ise yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı.

Bayan Nur onlar için hoş geldin ziyafeti hazırlarken, kocası da Tarık’a küçük evlerini gezdirdi. Nur ailesinin yaşadığı yer üç yatak odalı, sade döşenmiş mütevazı bir daireydi. Ayrıca, küçük bir mutfağı ve yemek masasının da durduğu geniş bir salonu vardı. Salona en az on beş yirmi kişiyi ağırlayacak kadar koltuk ve sandalye yerleştirilmişti. Duvarlardaki raflar baştan aşağıya kitaplarla doluydu. Tarık bu kadar çok kitabı üniversite kütüphanesinin dışında başka bir yerde görmemişti. Her yerde çerçevelenmiş aile fotoğrafları ve kilise törenlerinden resimler vardı.

Nedim, Tarık'a Dalya'nın bebeklikten, liseden mezuniyet dönemine dek resimlerinin bulunduğu albümü gösterdi. Daha sonra Dalya'nın erkek kardeşi Elias'ın liseden mezuniyetini ve Ürdün Hava Kuvvetleri'ne katılışını gösteren resimleri çıkardı. Elias askeri pilot olmuştu ve İngiltere'de Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde eğitim görmekteydi. O artık büyümüş, bir asker, bir yüzbaşı olmuştu ve Dalyabunların hiçbirini görememişti. Dalya evden uzakta kaldığı ve kendisine gönderilen elektronik posta mesajlarına ve mektuplara yanıt vermediği için sürekli olarak özür diliyordu, ama babası bunların önemli olmadığını söyledi.

Pastör Nur kollarını biricik kızının omzuna atarak, duygu yüklü güçlü bir sesle, "Bunların hepsi geride kaldı, yavrum" dedi. "İsa Mesih seni affediyor. Ben nasıl affetmem? Kutsal Kitap'ın bize neler söylediğini hatırla: *'Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yüksekse, kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı. Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, RAB de kendisindenkorkanlara öyle sevecen davranır"*(Mez.103:11-13).

Dalya utangaç bir sesle, "Teşekkürler, baba" dedi. "Bu sözlerin benim için gerçekten çok büyük anlam taşıyor."

Baba kız yeniden kucaklaştılar. O sırada Bayan Nur kahve, meyve ve çerez getirdi. Çok geçmeden mutfaktan oturma odasına dek gelen iştah açıcı kokular arasında neşeli bir sohbete başlamışlardı.

Tarık havayı koklayarak, "Mutfakta galiba Fas usulü kuzu güveci yapılıyor, acaba yanılıyor muyum?" diye sordu.

Bayan Nur, "Evet, iyi bildiniz. Umarım beğenirsiniz!" diye

yanıtverdi.

Tarık ise, “Bayılırım” dedi. “Bir zamanlar…”

Birden kendini tuttu, çünkü bir zamanlar Rana’nın en sevdiği yemekti diyecekti. Ancak bu son derece yersiz ve budalaca bir laf olurdu.

Nedim, “Bir zamanlar neydi?” diye öğrenmek istedi.

Tarık bir faciadan kıl payı kurtulmaya çaba göstererek yalan söyledi. “Yani, bir zamanlar Marakeş’te önemli bir müşterim vardı. Ne zaman ziyaretine gitsem beni evine davet eder ve eşi de benim içim harika bir *Mrozia*(kuru üzüm ve karanfille yapılan bir Fas tatlısı) pişirirdi. Her düşündüğümde ağzım sulanır.”

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Tarık büyük bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Bir Tanrı adamının evinde konuk olarak bulunuyordu ve şimdiden yalan söylemeye başlamıştı. Ama daha sonra tümyaşamının şu aşamada zaten bir yalandan ibaret olduğunu düşündü.

Bayan Nur, “Aslında *Mrozia*Dalya’nın da en sevdiği yemektir” diye söze katıldı. “Ama o evden ayrıldığından beri yapmadık…” Gözlerinde yeniden yaşlar belirmişti.

Bayan Nur birden duygularına hâkim olamadı; izin isteyerek mutfağa kaçarken bir yandan da gözyaşlarını önlüğüne silmekteydi.Bu olaydan etkilenen Tarık iki gerçeğin farkına vardı– Dalya’nın uzun süre evden ayrı kalışının acısı çok derindi ve onun hakkında çok az şey biliyordu. Dalya’nın en sevdiği yemekler, müzikler, filmler ve TV programları nelerdi hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği Dalya’nın Naguib Mahfouz’un romanlarını, seyahat etmeyi

ve bir de kendisini sevdiğiydi.

O zaman aralarındaki ilişkiyi konuşmanın dışında tutması gerektiğini birden fark etti. Nur ailesi bir nişan haberi almaya henüz hazırdeğildi. Bunun için vakit çok erkendi. Ama kendisine Dalya ile nasıltanıştığını mutlaka soracaklardı. Onunla bir partide tanışıp birlikte marihuana içtikten sonra doğrudan yatağa girdiklerini söyleyemezdi elbette. Aile ne zamandan beri tanıştıklarını öğrenmek isteyecekti. Tarık'ın gelecek için planları neydi bilmek isteyeceklerdi. Tarık onlara cevaben, "Hapisten ya da öldürülmekten kurtulmak" diyemezdi.Bu ve benzeri sorular sürüp gidebilirdi.

Tarık'ın bütün bunlara verecek tatmin edici yanıtları yoktu. Söyleyeceği her şey yalan olacaktı. Bunları düşündükçe, bu iyi ve konuksever insanlara yalan söylemeyi hiç de istemediğinin farkına vardı. Bu yüzden sadece kendisini ve de onları korumak için gerekliolan yalanları söylemeye karar verdi.

Nedim konuyu değiştirmek amacıyla sordu: "Tarık, ne iş yaparsınız? Müşterileriniz dünyanın hangi ülkelerinden? Avrupa, Fas, Mısır ve Lübnan?"

Tarık rahat bir nefes aldı. İşte saatlerce konuşabileceği bir konu açılmıştı. Bu konuda ev ödevini çok iyi hazırlamıştı.

"Ben bilgisayar danışmanlığı yapıyorum, efendim" diye başladı. "Bankaların, sigorta şirketlerinin ve çokuluslu diğer kuruluşların bilgi işlem merkezlerini bilgisayar korsanlarına, virüslere ve benzeri saldırılara karşı korumak üzere güvenlik yazılımları geliştiriyoruz."

Dalya’nın babası yüksek sesle güldü. “Tanrı sizi bereketlesin, Tarık. Söylediklerinizin hiçbiri hakkında bilgim yok. Ama dürüst bir yaşam sağlayan bir işe benziyor.”

“Kesinlikle öyledir, efendim.”

Konu böylece kapandı. Mesleği hakkındaki sorular böylece tamamlanmıştı. Ama Nedim şimdi daha farklı konulara yöneliyordu, bu da Tarık’ı endişelendirmeye başlamıştı.

Nedim Nur kahvesinden bir yudum alıp, “Konuşmanızda biraz Lübnan aksanı fark ediyorum. Beyrut’ta mı doğdunuz?” diye sordu.

Tarık içten içe irkildi. Onlara geçmişine dair gerçekleri anlatmakciddi bir hata olurdu. Gerçeği söylemediği takdirdeyse, her söylediğiyalanı daha sonradan hatırlaması gerekecekti. Aslında geçmişini örtecek tatmin edici bir öykü hazırlamamıştı, çünkü buna hiç gerek duymamıştı. Dalya da kendi geçmişinden söz etmek istemediği için,Tarık’a anne babasının öldürülmesi dışında fazla soru sormamıştı. Tarık dikkatli olmadığı takdirde, Nedim bütün geceyi bu konuyu irdeleyerek geçirebilirdi. Bu arada Bayan Nur ve Dalya da sorularıyla konuşmaya katılabilirdi. Bu ise göze alamayacağı kadar tehlikeli birtuzağa dönüşebilirdi.

Ama ne yapabilirdi? Bu evde en azından birkaç gün geçirmek durumundaydı. Onlara bir şeyler anlatması gerekecekti.

Tarık yapılacak en iyi şeyin, atak bir taktik uygulamak olduğunakarar verdi. Soruların karşıdan gelmesini beklemeden, o soracaktı. Konuşmayı kendisi yönlendirecekti. Bir konu seçmesi ve konuşmaları o yönde sürdürmesi gerekiyordu. Bu konu

denetleyebileceği ve Nedim ile birlikte saatlerce konuşabilecekleri bir konu olmak zorundaydı. Ama ne olabilirdi? Tarık'ın geçmişine ve Dalya ile olan ilişkisine değinmeden hangi konu üzerinde saatlerce konuşabilirlerdi?

42

arık, "Evet, efendim" diye söze başladı. "Ben 70'li yıllarda Beyrut'ta büyüdüm. Sizin de bildiğiniz gibi, bir çocuk için oldukça korkulu bir dönemdi. Ülkede iç savaş ve anarşi hüküm sürüyordu. Hıristiyan, Müslüman herkes din adına birbirini öldürüyor ve Tanrı adına savaştıklarını söylüyordu. Din, kan, savaş ve ölümle içiçe geçmişti. Aslında, söyleyeceklerimi lütfen maruz görün efendim, ama bütün bunlar beni dinden soğuttu. Benim dünyamda kendilerine Hıristiyan diyen insanlar diğer insanları bombalarla öldürüyor ve görünürdeki her şeyi yok ediyordu. Bunu yapan bir tek onlar değildi elbette. Ama bütün bunlar ağzımda çok acı bir tat bıraktı. Tanrı'dan uzaklaştım.

"Ailem Hıristiyan'dı, bu yüzden kiliseye gitmek ve Hıristiyan savaşçılara sempati duymak zorundaydım. Ben kendim savaşmamayı seçtim, çünkü Hıristiyanlar da aynen Müslümanlar gibi kendilerinden farklı inançlara sahip olanları öldürüyor, yok ediyordu.

"Hepsi birbirinin aynıydı; Müslümanlar ve Hıristiyanlar

arasındabu açıdan hiçbir fark yoktu. Fanatizm, kin ve nefret tüm insanların gözlerini körleştirmişti. Bu nedenle kendimi kiliseden ve Hıristiyanlar'dan uzak tuttum. Çünkü onlar diğerlerinden daha iyi değillerdi…Her şey bir felaketti!"

Nedim Nur, "Bu nedenle bilgisayar işine, yani her şeyin bir düzen ve denetim altında tutulabileceği bir alana yöneldiniz demek" dedi.

"Öyle de denebilir, efendim" Tarık bir yandan da sahte öyküsünesadık kalmaya çalışıyordu.

Nedim öne doğru eğilerek fısıldadı, "Size bir sır verebilir miyim,Tarık?"

"Elbette, efendim."

Nedim zorlukla işitilebilen bir sesle şöyle konuştu, "Aramızda kalsın. Ben de aslında bir Hıristiyan olduğumu söyleyemem."

Bu sözler Tarık'ı hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım, efendim. Siz bir kiliseönderi değil misiniz?"

"Tabii ki, öyleyim. Sadece kendimi bir Hıristiyan olarak nitelendirmiyorum."

Tarık sordu: "Peki kendinizi nasıl nitelendiriyorsunuz?"

"Ben İsa Mesih'in bir izleyicisiyim."

"Bu aynı anlama gelmiyor mu?"

Nedim, “Keşke gelseydi” diye yanıt verdi. “Bu coğrafyada birçokinsanın, “Ben Hıristiyan’ım” dediğine tanık oluyorum. Bu sözler onlarca, “Bir Müslüman veya Yahudi değilim” anlamına geliyor. Yaniİsa Mesih’in gerçek izleyicileri oldukları anlamına gelmiyor.”

“Ama onlar kiliseye gidiyorlar, değil mi?”

“Elbette gidiyorlar. Ama kiliseye gitmek bir insanı Hıristiyan yapmaz. Gerçek Hıristiyanlık etnik bir topluluk ya da sosyal bir kulüp değildir. Belli bir ırka da ait değilsinizdir. Doğduğunuzda nüfus kâğıdınızla birlikte kazandığınız bir kimlik de değildir. Hıristiyanlık,kişinin öz iradesiyle aldığı bir karardır.”

“Ne tür bir karar?”

“Kutsal Kitap’ta bildirildiği gibi, kişinin Tanrı’nın kendisini sevdiğine ve yaşamı için harika bir tasarısı ve amacı olduğuna inanmayakarar vermesidir. Ve Tanrı kişiye onun için özel olan yaratılış ve yaşam amacını gösterir.”

Nedim düşünceli bir tavırla Tarık’a bakarak sordu:

“Siz Tanrı’nın var olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?”

Tarık bu soruya hazırlıklı değildi, ama kendisini çabucak toplayarak yanıt verdi:

“Elbette. Tanrı vardır. Olmak zorundadır.”

“Doğru. Tanrı olmak zorundadır. Aksi takdirde, bütün bu dünyayı ve içindekileri kim yarattı? Yeryüzünü, gökleri ve tüm evreni? Hayvanları, bitkileri ve insanoğlunu? Sadece Tanrı her şeyi

böylesine mükemmel bir doğrulukta ve güzellikte yaratabilir.”

Dalya o sırada yemek masasını hazırlıyordu. Ama Bayan Nur, konuşmaya katıldı ve şöyle ekledi:

“O hepimizi Yaratan’dır. Herkes varoluşunu ve gönencini O’na borçludur. Tanrı’nın varlığının kanıtı insandır; vicdanımız ve yüreklerimizdeki sonsuzluk kavramıdır. Kral Süleyman şöyle der: ‘O her şeyi zamanında güzel yaptı. İnsanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu…’” (Vaiz 3:11).

Nedim devam etti:

“Tanrı’nın varlığına inanmak çok önemli. Mantıklı hiçbir insan O’nun varlığını reddedemez. Davut bu konuda şöyle bildirir: ‘Akılsız içinden, “Tanrı yok!” der’” (Mezmur 14:1).

“Ben akılsız biri değilim, efendim. Ama Tanrı gibi yüce ve ulu bir varlığın beni sevdiğine inanmak biraz zor geliyor.”

“Tanrı elbette seni seviyor. O sana olan sevgisini daima gösterir.”

“Gösterir mi? Ama nasıl?”

“Gün doğumunda ve gün batımında, dağlarda ve vadilerde, ağaçlarda ve çiçeklerde, yırtıcı hayvanların kükremesinde ve kuşların cıvıltısında. Kendi kalp atışlarında ve nefes alışlarında. Sana yardım etmesinde, sana bakıp ihtiyaçlarını karşılamasında ve seni koruyup gözetmesinde. Tanrı bu sevgisini Kutsal Kitap’ta açıkça bildirir: ‘Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim.’” (Yeremya 31:3).

“Gerçekten mi?”

“Evet. Mesih İsa’nın bildirdiği gibi, Tanrı’nın senin için özel bir tasarısı var: ‘Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diyegeldim’” (Yuhanna 10:10).

“Yani, bu bizler için mi?”

“Evet, ancak Tanrı’nın bu sevgisini ve bize özel tasarısını aradaki günah yüzünden yaşayamayız.”

“Demek ki, bütün sorun bu.”

“İnsan günahkârdır ve Tanrı’dan ayrılmıştır. İnsanlık O’nun sevgisinden ve tasarısından çok uzaklardadır.”

“Ne kadar umut kırıcı!”

“Bildiğiniz gibi, Tanrı Adem’i kendi suretinde saf ve günahsız olarak yarattı. Ama Adem Tanrı’nın sözünü dinlemedi ve O’na karşıgeldi. Adem ve Havva yasaklanmış olan ağacın meyvesinden yediler. Bu yüzden Tanrı’nın yargısı ve verdiği cezayla karşı karşıya kaldılar. Günahın bedeli (ücreti) ölümdür. Tanrı ölümü yaratmadı, ancak günah ölüme yol açtı. Bu sadece fiziksel bir ölüm değil, Tanrı’dan uzaklaşmak olan ruhsal bir ölümdür. Günahkâr Adem’in Kutsal Tanrı’yla paydaşlık etmesi artık mümkün değildi, bu nedenle Aden bahçesinden kovularak dış dünyaya gönderildi. Günah, bedeninde bakî kaldı ve nesiller boyu insan soyuna aktarıldı. Ama…”

Tarık merakla sordu:

“Ama ne?”

“Ama merhametli ve adil Tanrı, günahın cezasız kalmasına göz

yumamazdı. Tanrı adildir, ama aynı zamanda seven, bağışlayan ve merhamet edendir. Bu nedenle Tanrı, sevgisi ve merhameti aracılığıyla, insanlığın günahın bedelinden kurtuluşu ve ilk başta yarattığı suretine ve kendisiyle yakın paydaşlığa geri dönmesi için bir yol sağladı."

"Bu yüzden Tanrı tüm günahları bağışladı."

"Ama ya O'nun adaleti? Günahın cezası olan ölüm hâlâ geçerliydi."

"Evet, bu bir sorundu…"

"Tanrı bu soruna çözümü kendisi sağladı. İnsanlığı kendisiyle barıştırmak üzere bir yol sağladı. Günahın bedeli İsa Mesih aracılığıyla ödendi. Öyle ki, Adem'de ölenler, Mesih'te yeniden yaşam bulsunlar."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"'*Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyleki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun*' (Yuhanna 3:16). İsa Mesih'in insanlığın kurtarıcısı olduğuna inanmamız, O'nun çarmıhtaki ölümüyle günahlarımızı kaldırdığını ve ölümden dirilişiyle bize sonsuz yaşam verdiğini ikrar etmemiz gerekir. Göklerdeki sonsuz yaşama giden tek yol İsa Mesih'tir."

Nedim'i dikkatle dinlerken derin düşüncelere dalmış olan Tarık şöyle sordu:

"Niçin İsa Mesih olması gerekiyordu?"

“Güzel bir soru. Niçin İsa Mesih? İyi dinle! Günahı yargılayan vecezayı veren de, bu cezayı kaldırmak isteyen de Tanrı’dır. Cezanın kaldırılması için bir bedel ödenmek zorundaydı. Bu bedeli kim ödeyebilirdi? Tarık, bu bedelin ne olduğunu biliyor musun?”

“Ölüm. Günahın bedeli ölümdür.”

“Bir yaşamın verilmesi gerekiyordu. Bu bir insan olamazdı, zira insan Tanrı’nın merhametine bağımlıdır, oysa Tanrı insanın ölmesini istemiyordu. Diğer bir seçenekse, Tanrı idi. Ama doğası gereği Tanrı ölemezdi. Bu görevi üstlenecek başka birisinin olması gerekiyordu. Yani insan suretinde, ancak insanlıktan üstün bir varlık olması gerekiyordu. Bu varlığın hem insan, hem de ilahî doğaya sahip olması gerekiyordu. Tümüyle günahsız ve pak olmalıydı. Adem’in tohumunu taşımamalıydı. Bu yüzden Tanrı insan suretine büründü ve insanlığın günahlarının bedelini ödemek için onların yerine ölmek üzere yeryüzüne geldi. Böylelikle, ölümüyle günahın bedelini ödeyecek veölümden dirilişiyle kurtuluşu mümkün kılacaktı.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Ardından Nedim konuşmasını sürdürdü:

“Size İsa Mesih’i izlemek ne demektir kısaca anlatmaya çalıştım.Ben bu kararı otuz iki yıl önce verdim ve ondan sonra yaşamım tamamen değişti.”

Nedim’in konuşmaları huzur, güven ve sevinç telkin ediyordu.

“Bununla birlikte, kişisel deneyimlerime dayanarak size şunları da söyleyebilirim, Tarık. Tüm yaşamları boyunca kiliseye giden ve herkese Hıristiyan olduklarını söyleyen öyle kişiler tanıdım ki,

onlar hiçbir zaman İsa Mesih’in gerçek izleyicileri olmadılar. Oruç tutarlar, dua ederler, yoksullara sadaka verirler, fakat İsa Mesih’e iman edip yaşamlarını O’nun ellerine teslim etmezler. Sonuç olarak, ne yazık ki, Tanrı’nın sevgisini yaşayamazlar ve O’nun yaşamları için tasarladığı planı asla bilemezler. Daha da kötüsü, Hıristiyan olduklarını söyleyen bazı kişiler İsa’nın öğretilerine tümüyle aykırı bir yaşam sürerler. Gerçek yerine yalan söylerler. Alkol ve uyuşturucu kullanırlar. Evlilik öncesi ilişkilere girer, evlendikten sonra da eşlerine sadakatsizlik ederler.”

Tarık bütün bu konuşmaları dinlemekte olan Dalya’nın yüz ifadesini görmeyi çok istiyordu, ama o anda arkasına dönüp bakmaya cesaret edemedi. Tarık, Dalya’nın babasının İsa Mesih’e olan bu derin ve yürekten sevgisinden etkilendiğini ve sözde Hıristiyan olanları anlatarak aslında kendisine işaret ettiğini düşünüp utançtan ezildiğinitahmin edebiliyordu. Tarık bunun dışında konuşmanın gidişatından son derece memnundu. Dalya’nın babasını bütün gece boyunca Hıristiyanlık hakkında konuşturabileceğini ve böylelikle kendi geçmişive kızıyla olan ilişkisi gibi “hassas” konulardan uzakta tutabileceğinidüşünüyordu.

Tarık tam bir soru daha sormak üzereyken, Nedim daha önce davrandı:

“Merak ediyorum, Tarık, sizce İsa Mesih kimdir?”

Tarık o ana dek bu soru üzerinde ciddi olarak düşünmediğinin farkına vardı. “Efendim, kendimi İsa Mesih’in bir izleyicisi olarak tanımlayamam. Ama yine de O’nun büyük bir din önderi olduğunu söyleyebilirim.”

Nedim başıyla onayladı, “Size katılıyorum genç adam. İsa Mesihyaşamı ve öğretileriyle tarihin akışını değiştiren büyük bir din önderiydi gerçekten. Ama O iyi bir insan ve büyük bir öğretmenden çok daha fazlasıydı. İsa Mesih Yeni Antlaşma’da açıkça Tanrı olarak tanıtılır.”

“Ama efendim, eğer açık sözlü olmama izin verirseniz…”

“Elbette, lütfen, burada dostların arasındasınız, Tarık.”

“…o zaman, müsaade ederseniz kendi düşüncemi açıklayayım. Ben eminim ki, Yeni Antlaşma’yı kaleme alan Hıristiyanlar İsa’nın Tanrı olduğunu düşünmüşlerdi. Belki de O’nun Tanrı olmasını istemişlerdi. Ama İsa hiçbir zaman Tanrı olduğunu iddia etmedi.”

“Ama aslında etti, Tarık.”

43

am o sırada Bayan Nur herkesi sofraya davet etti. Çok lezzetli yiyecekler hazırlamıştı, Tarık ise bir an önce hepsinden tatmak istiyordu. Genç adam koltuktan ayağa kalktığı sırada Dalya’nın gözlerindeki korkunç ifadeyi fark etti.

Dalya, gerçek düşüncelerini dile getirmekten ve babasını ve

yeninişanlısını incitmekten kaçınsa bile, konuşulanlardan son derece rahatsız olmuş ve başka bir konuya geçilmesini şiddetle arzu eder görünüyordu. Oysa Tarık bu konuda hiç de aceleci değildi.

Masadaki yerine otururken, “Babanın bu kadar ilginç bir insan olduğunu niçin bana söylemedin?” diye şaka yollu konuştu.

Dalya’nın gözleri biraz daha kısıldı. Tarık’a ne kadar kızdığını ailesine belli etmemeye çalışıyordu. Ama eğer bakışlar öldürebilseydi, Mervan Akat –namı diğer “Tarık Cemil”– o anda ölü bir insan olurdu.

Dalya, “Benim hatamdı” diye geçiştirdi. “Din hakkında böylesinederinlemesine konuşmak isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti.”

Tarık, havayı dağıtmak amacıyla şakacı bir tavırla, “En azından politikadan konuşmaktan çok daha iyi” diye yanıtladı. Dalya, babasının aksine, Tarık’ın bu sözlerine pek kanmamış görünüyordu.

Nedim herkes masaya oturduğunda, “Dalya, şükran duasını sen etmek ister misin?” diye sordu.

“Hiç fark etmez, babacığım. Ama ben biraz paslandım galiba. Buonuru sen üstlensen daha iyi olur.”

Nedim Nur hafif bir düş kırıklığı yaşamış gibiydi, yine de sevinçli bir sesle, “Elbette” diye karşılık verdi.

Nedim, eşi ve Dalya ellerini kavuşturup gözlerini yumdular ve başlarını öne eğdiler. Tarık da hemen onları taklit etti.

“Sevgili Baba, derin sevgin ve merhametin için sana teşekkür ederiz. Oğlun Rab İsa Mesih’i bizi sevmek ve kurtarmak üzere yeryüzüne gönderdiğin ve O’nun çarmıhtaki ölümü aracılığıyla bize sonsuz, bol yaşam sağladığın için sana şükrederiz. Dualarımızı işitenve yanıtlayan Tanrı olduğun için sana şükrederiz. Kızımız Dalya’yı en sonunda eve getirdiğin için sana yürekten şükrediyoruz. Kızımız Dalya’yı ve arkadaşı Tarık’ı bereketlemen için dua ediyoruz. Her ikisi de burada sevildiklerini ve bu eve mutluluk getirdiklerini bilsinler diye dua ediyoruz. Bu ev, yaşamın fırtınalarından koruyan sağlam bir kale olsun. Bize verdiğin bu yiyecekler ve birlikte olduğumuz bu zaman için sana şükrediyoruz. İsa’nın adıyla, Amin.”

Tarık dâhil herkes Nedim’in ardından “Amin” dedi. Tarık daha önce bir Hıristiyan duasına hiç katılmamıştı. Ama bu dua onda garipbir merak uyandırmıştı. Duanın sözleri son derece içten, samimi ve kişiseldi – küçük bir çocukken büyüklerin ettiklerini hatırladığı dualara hiç benzemiyordu. Nedim adeta Tanrı’yla gerçekten konuşuyormuş; Tanrı odada onlarla birlikteymiş gibiydi. Bütün bunlar Tarık’a hiç alışık olmadığı bir huzur ve rahatlık verdi. Belki de bu duygularının nedeni mutfaktan gelen ve çok uzun zamandır tatmadığı leziz ev yemeği kokularıydı.

Tarık masaya gelen kuzu etine ve sebze yemeklerine iltifat etmeyi bitirdikten sonra, Nedim sordu: “Yeni Antlaşma’yı okuma fırsatınız oldu mu, Tarık?”

Tarık başını sallayıp, “Hayır, efendim. Hiç okumadım” dedi.

“Mutlaka okumalısınız. Okuduğunuzda çok beğeneceğinizi sanıyorum. Aslında yatmadan önce bendekilerden bir tanesini okumanızıçin size vereceğim.”

“Çok kibarsınız efendim, ama böyle bir armağanı nasıl kabul ederim.”

“Benim için zevk olur. Neticede ben bir kilise önderiyim. Bu benim görevim.”

Tarık güldü. Bu kesinlikle doğruydu.

“O zaman memnuniyetle kabul ederim, efendim. Yeni Antlaşma’yı okumak isterim.”

“O zaman size bir tane armağan edeceğim. Okuduğunuzda içindekileri sizin de benim gibi olağanüstü bulacağınıza eminim. Örneğin, İsa Mesih cesaretle, sürekli olarak Yüce Tanrı ve kendisinin tekve aynı olduklarını bildirir. İsa, Yuhanna 10:30 ayetinde şöyle der: ‘Ben ve Baba biriz.’ Yuhanna 8:19 ayetinde ise, ‘Beni tanısaydınız, Babam’ı da tanırdınız’ diye bildirir. Yuhanna 12:45’de, ‘Beni gören,beni göndereni de görür’ diye bildirir. İsa Mesih Yuhanna 11:25-27 ayetlerinde Marta adlı bir kadına şöyle der: ‘Diriliş ve yaşam Ben’im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve banaiman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun? Marta, ‘Evet,Rab’ dedi. ‘Senin, dünyaya gelecek olan Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim.’”

Tarık, “Bütün bunları İsa mı söyledi?” diye sordu.

“Evet, İsa Mesih söyledi ve bunlar o dönem için oldukça cüretkârve tartışmalı bildirilerdi! Aslında Yuhanna 10:31-33 ayetlerinde dönemin din bilginlerinin İsa’nın bu sözlerine kızdıklarını ve onu taşlamak üzere olduklarını okuruz. Ama İsa Mesih onlara şöyle diyor: ‘Size Baba’dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim. Bu işlerden hangisi için beni taşlıyorsunuz?’

Yahudiler şöyle cevap verdiler: ‘Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşlıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.’ İsa Mesih Yeruşalim’deki dini önderler tarafından ölüm cezasına çarptırıldığında, ona karşı yöneltilen suçlama küfür etmiş olmasıydı – yani din bilginleri *olmadığını*söyledikleri halde, *Tanrı olduğunu* ileri sürmesiydi.

“O’nun hakkındaki haberlerin o dönemde Orta Doğu bölgesindeyayılmasının başka bir nedeni de yoktu zaten. Matta 4. bölümde (4:23-25) şöyle yazılıdır: ‘İsa, Celile bölgesinin her tarafını dolaştı. Buralardaki havralarda ders veriyor, Göksel Egemenliğin müjdesiniduyuruyor, halk arasında rastlanan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu. O’nun ünü bütün Suriye’ye yayılmıştı. Çeşit çeşit hastalıklara yakalanmış, ıstırap içinde olan, cine tutsak, saralı, felçli olanların hepsini O’na getirdiler, O da onları iyileştirdi. [Ve] Celile, Dekapolis, Yeruşalim, Yahudiye ve Şeria Nehri’nin ötesinden gelen büyük kalabalıklar O’nun ardından gidiyordu.’ Matta 15’de ise İsa’nın Tanrı’nın Müjdesi’ni halka duyurmak, Tanrı’nın onları sevdiğini veyaşamları için harika bir tasarısı olduğunu bildirmek üzere Lübnan’agittiği yazıyor.”

Tarık çatalını masaya bırakıp sordu: “Sahiden Lübnan’a mı gitti?Neresine?”

“Sur ve Sayda bölgesine.”

Tarık belli etmemeye çalışsa da çok şaşırmıştı.

“O kısmı Kutsal Kitap’ta bana gösterebilir misiniz lütfen?” diye sordu. “Ben bunu daha önce hiç duymamıştım. Bilmek istiyorum.”

Nedim, “Elbette” dedi. Ağzını peçeteyle silip masadan kalktı ve

elinde bir Kutsal Kitap'la döndü. Ardından Kutsal Kitap'ın Matta 15. bölümünü açarak Tarık'a gösterdi. "Bakın, işte burada. 21. ayette yazıyor" dedi.

Tarık Kutsal Yazılar'ı eline alıp okumaya başladı.

"İsa oradan ayrılıp Sur ve Sayda bölgesine geçti."

İsa Mesih gerçekten kendi kasabası olan Sayda'ya mı gitmişti? Tarık ayetin tamamını okurken, kendi kendine düşündü.*Böyle bir şeyi nasıl olur da bilmezdi? Niçin hiç kimse bunu daha önce kendisine anlatmamıştı?*

44

oddard'ın telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya bakan müfettiş, bekletmeden telefonu açtı.

Arayan İskelet idi ve herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Goddard, "Birtakım gelişmeler oldu" diye yanıt verdi.

Lemieux, "Mervan Akat'ın kardeşi her şeyi itiraf etti mi?" diye sordu.

“Hayır.”

“Mervan’ın nerede olduğunu açıklamadı mı?”

“Hayır.”

“Peki, size hangi bilgileri verdi?”

“Aslında hiçbir şey. Bu nedenle onu hapse attım.”

“*Ne yaptınız*?”

Goddard sözünü keserek, “Ne yapmamı bekliyordunuz?” diye karşılık verdi.

Lemieux sertçe yanıtladı. “Bizi Mervan’a götürmesi için zorlamanızı.”

“Ben de bunun için onu hapse attım zaten. Sizi temin ederim ki, Rami Akat gibi biri Beyrut hapishanesinde uzun süre kalmak istemeyecektir. Bundan emin olunuz.”

Lemieux, “Anlamıyorum” dedi. “Bazı gelişmeler kaydettiğinizi sanmıştım.”

“Evet, kaydettik.”

“O zaman, nedir bunlar?”

“Rami’nin uydu telefonunu dinlemeye aldık.”

“*Ve?*”

“Sao Paolo yakınlarındaki dağlık bölgede bir düzine kadar

adamıvar. Adamların elinde kim var, asla tahmin edemezsiniz.”

Telefon hattında derin bir sessizlik oldu.

Goddard, “Müfettiş, demin ne dediğimi iyice duydunuz mu?” diye sordu.

Ama Lemieux bir şey söylemedi. Konuşamayacak kadar afallamış, sanki Goddard’ın sözlerini nasıl tamamlayacağını biliyormuş gibiydi.

Goddard en sonunda bombayı patlatıp yapacağı etkiyi bekledi. “Adamların ellerinde Bayan Remzi var.”

Ama hiçbir tepki gelmedi. Telefon hattı hâlâ sessizdi.

Goddard konuşmasını sürdürdü: “Ekiplerimden birini bu adamları tutuklamak ve Bayan Remzi’yi kurtarmak üzere oraya gönderdim.Adamlarım şu anda bu operasyon için Brezilyalı güvenlik yetkilileriyle işbirliği yapıyorlar.”

Goddard bir şeyler duymayı bekliyordu, ama Lemieux hâlâ tek bir söz bile etmiyordu.

Goddard en sonunda, “Hâlâ hatta mısınız müfettiş?” diye sordu.

“Evet, sizi dinliyorum.”

“O zaman niçin bir şey söylemiyorsunuz? Size verdiğim son derece önemli bir haber. Sevineceğinizi sanmıştım. Bayan Remzi yirmidört saat içinde sağ salim Monte Carlo’ya geri dönmüş olacak. Ben de bütün bu olanlar hakkında onun bilgisine başvurabileceğim. Bu sorgulamaya siz de katılmak ister

miydiniz?”

Lemieux bu soruyu heyecanla yanıtlayacağı yerde, bezgin bir sesle, “O konudaki yanıtımı size daha sonra bildireceğim” dedi. Goddard ise adamın bu garip davranışına bir anlam veremedi.

45

efis bir yemeğin ardından, sofradan kalkıp koltuklara geçtiler. Tatlı olarak baklava yiyor ve yanında enfes Türk kahvesi içiyorlardı.Bayan Nur konuşmaya başladı: “Nedim’in söylemek istediği; İsa’nın Tanrı olduğu konusunda insanlara gayet açık konuştuğudur. İsa kelime oyunları yapmadı ya da çok anlamlı ifadeler kullanmadı. O, gerçeği tüm açıklığıyla bildirdi. Düşmanları dahil, herkes O’nun ne dediğini biliyordu. Bunları duymak aynen şimdi olduğu gibi, o zamanda da bazılarını mutlu etmedi elbette. Ama bu iddiası bir sır değildi.”

Tarık, “Olabilir. Ama bütün bunların benim için çok yeni olduğunu itiraf etmeliyim” dedi.

Bayan Nur devam etti: “Biz seni gayet iyi anlayabiliyoruz. İlk evlendiğimizde, her ikimizin de İsa’nın Tanrı olduğunu bildirdiğinden haberimiz yoktu. Ailelerimiz İsa Mesih’in izleyicileri değildi, dolayısıyla bu bilgileri öğrenerek yetiştirilmemiştik. Ne Nedim ne ben, sırf kendimiz için Kutsal

Kitap okumamıştık. Ama bir gün yenievli bir çift bizi bu konuda aydınlattı. Genç erkek şimdi senin oturduğun koltukta oturarak bize, “Yeni Antlaşma’yı okuyup da İsa’nınTanrı olduğunu iddia ettiği sonucunu çıkaramayan birisinin, güneşlibir günde dışarıda durup güneşi göremediğini söyleyen bir adam kadar kör olması gerekir’ demişti. Açıkçası bu sözlerine biraz gücenmiş, biraz da utanmıştım. Çünkü o güne dek ne ben ne de Nedim Kutsal Kitap’ı anlamak amacıyla okumamıştık. O gece eşimle birlikte Yeni Antlaşma’yı okumaya başladık. Ve okudukça dostlarımızın ne kadar haklı olduklarını anladık.”

Tarık, “Daha sonra ne oldu?” diye sordu. Aslında bu soruyu yanıtını gerçekten öğrenmek istediği için mi, yoksa sırf sohbeti aynı konu doğrultusunda sürdürmek için mi sorduğundan pek emin değildi.

Nedim şöyle yanıtladı, “Bu bizim için çok ciddi bir konuydu.”

“Ne gibi?”

Dalya bulaşıkları yıkamak bahanesiyle, (aslında konuşmalardan kaçmak için) izin isteyip mutfağa giderken, Nedim konuşmasını sürdürdü: “Bunu şöyle düşünün, Tarık. İsa Mesih, Tanrı olduğunu ileri sürüyordu. Bu nedenle O’nun sadece iyi ve yüce bir insan ya daetkileyici sözler söyleyen bir peygamber olması mümkün değildi. O ya Tanrı’ydı ya da değildi. Ya doğruyu söylüyordu ya da söylemiyordu. Bunun ortası yoktu. Bizlere bunun dışında başka bir seçenek tanımıyordu. İsa, Tanrılığını birçok kez birçok yoldan kanıtlamıştı. O kendisinin kim olduğunu biliyordu. Bizlerse bu gerçeği kabul ya da reddetmek; inanmak ya da geri çevirmek durumundaydık. Yani iki seçeneğin arasında, ortada bir yerde duramazdık. Yeni Antlaşma’da yazılanları okuduktan sonra,

bunlara inanırsınız ve yaşamıyla, işleriyle ve bildirileriyle Mesih'in yolunu izlersiniz. O zaman O'nun Tanrı olduğuna dair bildirisinin gerçek olduğuna inanırsınız."

"Bu ikisinin arasında tarafsız bir bölge yoktur. Ya O'nun Tanrı olduğu dahil tüm bildirilerini gerçek olarak kabul edersiniz ya da hepsini reddeder ve O'na yalancı dersiniz. Yani O öğrencilerini, bizleri ve dünyayı kandırdı mı? Gerçeğin yüceliğini vaaz eden bir kişinin, yanılma olasılığı bulunan iddialar ileri sürmesi mümkün müdür?Ayrıca eğer söyledikleri yalansa, çarmıhtaki ölümüne isteyerek niçingitti? Kim bir yalan için yaşamını feda edebilir? Tarık, oğlum, Mesih Tanrı'dır. O bunu açıkça bildirdi. O'nun sözleri Kutsal Kitap'ta yazılıdır. Kutsal Kitap doğruyu ve gerçeği bildirir. Bu nedenle benim gibi milyonlarca inanlı bu gerçeğe inanır ve kabul eder."

Bayan Rima Nur konuşmaya katıldı:

"Tarık, hakikat budur. Tanrı sözü olan Kutsal Kitap'ı okuduğunuzda, O'nun Tanrı olduğu size kanıtlanacaktır."

Tarık kadına hayret içinde bakarak sordu:

"Sadece bunu yaparak mı?"

"Evet. Yeni Antlaşma'da Yuhanna kısmının 1. bölümünde şöyleyazar: 'Başlangıçta Söz vardı.' Dikkat ediniz, 'Söz' erkek şahıs zamiriyle belirtilmiştir. Ve devam eder, 'Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.' Mesih aramızda yaşadı."

Kısa bir sessizlikten sonra, Nedim devam etti:

"Bu alıntı benzer bildirilerden sadece bir tanesi. Yeni Antlaşma'da

Mesih’in Tanrı olduğundan açıkça on bir kez ve Tanrı’nın Oğlu olduğundan yaklaşık elli kez söz edilir.”

Tarık şaşkınlıkla sordu:

“Ve de Tanrı Oğlu. Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olması kafa karıştıran bir konu.”

Nedim gülümseyerek, konuştu:

“Çünkü bu konuyu insansal bir bakış açısıyla değerlendiriyorsunuz. Bu Oğulluk fiziksel anlamda bir oğulluk değildir. O bir insandanürememiştir. Tanrı ruhtur ve bir oğlu olamaz. Mesih kesinlikle ikincil öneme sahip bir Oğul da değildir. Yani, ilk önce Baba Tanrı, ondan sonra gelen Oğul Mesih gibi. Bu doğru değildir. Oğul kavramının ruhsal anlamları vardır. Mesih Tanrı’nın sevgi aracılığıyla Oğlu’dur. Oğulluk aynı zamanda Tanrı’yla eşitliktir. O’nunla aynılıktır – bu O’nun Tanrı’nın sureti olduğu anlamına gelir. Size İsaMesih’in kim olduğunu kısaca böyle açıklayabilirim. Eğer öğrenmekistediğiniz daha fazla şey varsa, size yardımcı olmaktan mutlu oluruz.”

Bayan Nur araya girerek, “Yeni Antlaşma’yı okuduğunuz zaman,bütün bunları zaten kendiniz keşfedeceksiniz. Dostlarının da, düşmanlarının da söylediği gibi, O’nun iyi bir öğretmen olduğunu göreceksiniz. Bizler O’nun tüm söylediklerini kabul edip de Tanrılık iddialarını kabul etmiyorsak, o zaman O nasıl iyi bir öğretmen olabilir? İyi bir öğretmen insanları hiç yanıltır mı? İyi bir öğretmen sahip olduğu en önemli nitelik konusunda gerçeği söylemez mi?”

“Sanırım haklısınız.”

Konuşmalardan fazlasıyla sıkılan Dalya masayı toplamaya ve bulaşıkları yıkamaya devam ediyordu. Nedim konuşmaya birkaç kişisel görüşünü de ekledi. “İsa Mesih’in yaşamını incelerken beni en fazla etkileyen şeylerden biri de insanların O’nun gerçek izleyicisi olmaya karar verdikten sonra yaşamlarının olağanüstü bir biçimde değiştiğine ve iyileştiğine tanık olmaktır. Onlar İsa Mesih’in benzeyişinde değişirler – yani sevgi, iyilik ve dürüstlük dolu, diğerlerine, özellikle de yoksullara ve acı çekenlere karşı yardımsever olan kişilere dönüşürler. Tarihe baktığımda, İsa Mesih’in adı duyurulan her yerde insanların ve ulusların yaşamlarının iyiye doğru değiştiğini fark etmek bana çok çarpıcı geliyor. Mesih’in gücü olmadan insanların yüreklerinin ve yaşamlarının değişebilmesi mümkün mü? Bir tek Tanrı insanları böyle değiştirebilir.”

Tarık biraz düşündükten sonra, “Bu gerçekten doğru” dedi.

46

arık Dalya’nın erkek kardeşinin odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kendini eski yatağın üzerine atıp yaşamında ilk kez Yeni Antlaşma’yı okumaya başladı.

Yeni Antlaşma’nın ilk kısmı olan Matta’yı açtı ve saatlerce okudu. Ardından sırasıyla Markos, Luka ve Yuhanna kısımlarına geçti. Okuduklarından İsa Mesih hakkında o güne dek hiç bilmediği

şeyleröğrendi. Bakire Meryem'den doğuşunu ve Nasıralı bu sıradan marangozun nasıl körlerin görmesini, sağırların duymasını, sakatların yürümesini, felçlilerin ayağa kalkmasını ve sıçramasını sağladığını okudu. İsa Mesih kötü ruhları kovabiliyor ve ölüleri diriltebiliyordu– hatta birini dört gün mezarda kaldıktan sonra diriltmişti. Tarık'ın en çok ilgisini çeken ve heyecanlandıran İsa Mesih'in sözleri, benzetmeleri ve öğretileriydi. Daha önce böyle öğretiler duymamıştı. Matta'nın 5-7 bölümlerinde geçen Dağdaki Vaaz üzerine düşündü. İsa Mesih şöyle demişti:

"*Atalarımıza, 'Adam öldürmeyeceksin. Öldüren yargılanacak' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kardeşine öfkelenen herkes yargılanacaktır. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylerse, Yüksek Kurul'da yargılanacaktır. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir" (Matta 5:21-22).*

İnsan ilişkileri konusunda bu kadar eşsiz ve harika düşünceleri hiç olmamıştı. İsa Mesih şöyle devam etmişti:

"'*Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin' dendiğiniduydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur? Vergi görevlileri de öyle yapmıyor mu?"(Matta 5:43-46).*

Akla yatkın görünse bile, kim böylesine yüce bir değere sahip olabilirdi? *"Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun" (Matta 5:48).*

Okuduğu her şey onu hayrete düşürüyordu; bunlar sıradan bir

insanın ağzından çıkacak sözler değildi. İsa Mesih'in çekiciliği onu tutsak etmişti!

Güçlü bir utanç ve alçakgönüllülük duygusu Tarık'ın çözülmesini sağladı. Bu sözler onu öfkesi için bir şeyler yapmaya yönlendirmişti. Ama ne yapacaktı? Öfkesi başkalarını, hatta sevgili kardeşi Rami'yi bile ne kadar etkiliyordu! Akılsızca öfkesinin onu yargı altına soktuğunu anlamıştı. Bir arkadaşını sevmek bile ona bu kadar zor geliyorken, düşmanını nasıl sevebilirdi? Lemieux, Goddard ve Claudette Remzi'yi seviyor muydu?

İsa Mesih'in yaşam öyküsünü okurken Mesih'in gerçekten de iddialarına uygun bir yaşam sürdürdüğünü gördü. Tarık'ın aksine O, düşmanlarından kaçmamıştı. Yakalanmamak için yalana, aldatmayave hileye başvurmamıştı. Bahçede ona saldırdıklarında düşmanlarınakarşı koymamıştı. Petrus başkâhinin kölesinin kulağını uçurarak onukorumaya çalıştığında, İsa Mesih onu azarlayıp kılıcını yerine koymasını buyurmuştu. Kılıçla yaşayanların hepsinin kılıçla yok olacağını bildirmişti.

Tarık o gece uzun saatler boyunca durmadan okudu. Yüreği Mesih hakkında her şeyi öğrenme arzusuyla dolup taşıyordu. Yıllar boyu İsa Mesih'i tanımadan nasıl yaşayabilmişti?

Yuhanna 19. bölüme geldiğinde, okudukları onu afallattı: *"O zaman Pilatus İsa'yı tutup kamçılattı. Askerler de dikenlerden bir taç örüp O'nun başına geçirdiler. Sonra O'na mor bir kaftan giydirdiler. Önüne geliyor, 'Selam, ey Yahudiler'in Kralı!' diyor, yüzüne tokat atıyorlardı."*

Okumaya devam etti ve –ilk kez– çarmıha gerilişinin

ayrıntılarınıöğrendi. *“Askerler İsa’yı alıp götürdüler. İsa çarmıhını kendisi taşıyıp Kafatası –İbranice’de Golgota– denilen yere çıktı. Orada O’nu ve iki kişiyi daha çarmıha gerdiler. Biri bir yanda, öbürü öteki yanda, İsa ise ortadaydı.”*

Sonra okuduğu şey onu derinden sarstı. *“İsa’nın çarmıhının yanında ise annesi, teyzesi, Klopas’ın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem duruyordu. İsa, annesiyle sevdiği öğrencinin yakınında durduğunu görünce annesine, ‘Anne, işte oğlun!’ dedi. Sonra öğrenciye, ‘İşte, annen!’ dedi. O andan itibaren bu öğrenci İsa’nın annesini kendi evine aldı. Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı yerine gelsin diye, ‘Susadım!’ dedi. Orada ekşi şarap dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir süngeri mercanköşk dalına takarak O’nun ağzına uzattılar. İsa şarabı tadınca, ‘Tamamlandı!’ dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.”*

Çarmıha geriliş hakkında okumaya devam edip İsa Mesih’in nasıldövüldüğünü, kırbaçlandığını, yaralandığını ve fiziksel kötü muameleye maruz kaldığını öğrendikçe Tarık’ın kalbi kırıldı. Onu en çok etkileyense, çarmıhın yanında gözlerinin önünde ölmekte olan oğlunu bekleyen Meryem’in duyduğu ıstıraptı. İsa Mesih suçsuzdu. Haksız yere yargılanmış ve suçlu olmadığı bir eylem yüzünden ölüme mahkûm edilmişti. İsa Mesih çarmıhtaki son anlarında acılı annesinebakıyordu; yüreği yaralanmış, duyguları sarsılmıştı.Onu kıvrandıran acı, kendi yaralarından çok annesinin üzüntüsünden kaynaklanıyordu. Dahası, annesini en sevdiği ve güvendiği öğrencisine emanet etmişti. Bütün bunlar nasıl olmuştu? Dayanması çok zor deneyimler olmalıydı.

“İsa’nın çarmıha gerildiği yerde bir bahçe, bu bahçenin içinde de henüz hiç kimsenin konulmadığı yeni bir mezar vardı. O gün

Yahudiler'in Hazırlık Günü'ydü. Mezar da yakın olduğundan İsa'yı oraya koydular.

"*Haftanın ilk günü erkenden, ortalık daha karanlıkken Mecdelli Meryem mezara gitti. Taşın mezarın girişinden kaldırılmış olduğunugördü. Koşarak Simun Petrus'a ve İsa'nın sevdiği öbür öğrenciye geldi. 'Rab'bi mezardan almışlar, nereye koyduklarını da bilmiyoruz' dedi."*

Tarık bütün gece okudu. Ruhunun derinliklerinde gerçeği öğrenmek için büyük bir arzu duyuyordu ve zihnini kurcalayan tüm sorulara yanıt bulmak istiyordu. Okudukça sorularına daha fazla yanıtbulabiliyordu. Bu yüzden bu harika kitabı okumaya devam etti:

"*Bunun üzerine Petrus'la öteki öğrenci dışarı çıkıp mezara yöneldiler. İkisi birlikte koşuyordu. Ama öteki öğrenci Petrus'tan dahahızlı koşarak mezara önce vardı. Eğilip içeri baktı, keten bezleri orada serili gördü, ama içeri girmedi. Ardından Simun Petrus geldive mezara girdi. Orada serili duran bezleri ve İsa'nın başına sarılmış olan peşkiri gördü. Peşkir keten bezlerle birlikte değildi, ayrı biryerde dürülmüş duruyordu.*

"*Haftanın o ilk günü akşam olunca, öğrencilerin Yahudi yetkililerden korkusu nedeniyle bulundukları yerin kapıları kapalıyken İsageldi, ortalarında durup, 'Size esenlik olsun!' dedi. Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. Öğrenciler Rab'bi görünce sevindiler.*

"*İsa, öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan başka birçok doğaüstü belirti gerçekleştirdi. Ne var ki yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman*

ederek O’nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.”

Zaman çabucak geçmiş, şafak sökmüş ve güneş Petra’yı çevreleyen dağların üstünden kendini göstermişti. Tarık bir gecede Yeni Antlaşma’nın tamamını –hem de yüzeysel olarak değil– derinlemesine okumuştu. O gece okuduğu her sözcüğü incelemiş, anlamış ve üzerinde derin derin düşünmüştü. Kitapta buldukları onu çekmiş, hayran bırakmış ve şaşırtmıştı; keşfettikleri onu çoğunlukla hayrete düşürmüştü. Yeni Antlaşma’nın dördüncü kısmı olan Yuhanna’nın Müjdesi yüreğini sıkıca kavramış, zihnini tutsak etmiş, hatta onu neşelendirmişti. Yuhanna İsa Mesih’in en yakın öğrencisiydi. Yuhanna kendini *İsa Mesih’in sevdiği* öğrenci olarak tanıtıyordu. Yuhanna o kısmı İsa Mesih’in yaşamının, sözlerinin, mucizelerinin, ölümünün ve dirilişinin, güçlü, gerçek ve kesin bir öyküsü olması amacıyla kaleme almıştı. Tarık Yuhanna’ya hayret etmişti, çünkü yazılarını Mesih’e sarsılmaz bir güven duygusuyla kaleme almıştı. Bu kısmı yazarak İsa Mesih’in kişiliğini ve sözlerini tam olarak anladığını ve O’na olan derin sevgisini göstermişti. Çünkü Yuhanna O’na her zaman yakın –herkesten daha yakın– olmuştu.

O sabah, Mesih’in başlıca öğrencilerden biri olan ve O’nu hizmetinin ilk günlerinden dirilişine kadar izlemiş olan Petrus’un sözleri Tarık’ın kulaklarında çınlayıp duruyordu: *“Rabbimiz İsa Mesih’in kudretini ve gelişini size bildirirken uydurma masallara başvurmadık. O’nun görkemini gözlerimizle gördük.”*

Bu sözler çok önemliydi. Çünkü İsa Mesih’in görkemine gerçekten de tanıklık eden ve onu tüm dünyaya –ve iki mektubuyla bize de– duyuran bir öğrencinin sözleriydi. Petrus’un yaşamında gerçekleşen değişim Tarık’ı şaşırtmıştı. İsa Mesih’in onu çağırmasıyla teknesinde ağını tamir edip iyi bir av peşinde koşan

basit bir balıkçıdan,insan tutan bir balıkçıya dönüşmüştü. İsa Mesih'in onu uyarmasına karşın, Petrus o gece yine de O'nu üç kez inkâr etmişti. Petrus utanmıştı; yargılandığı, kırbaçlandığı, hakaret gördüğü ve çarmıha gerildiği sırada Rab'bine yakın olması gerektiği halde kaçıp saklanmış, kendini Mesih'ten uzaklaştırmıştı. Sonra bu adamı korkaklıktancesur ve cüretkâr biri haline dönüştürecek bir şey olmuştu. Bir gün Petrus Yeruşalim'de pek çok insana korkusuzca meydan okumuş, tüm gücüyle ve emin şekilde *Tanrı'nın çarmıha gerdikleri İsa'yı hem Rab hem Mesih yaptığını*ilan etmişti.Kendisine karşı olanlardan, işkenceden ve ölümden korkmadan her yerde İsa Mesih'i vaaz etmişti. Çünkü o olanları görmüş ve duymuş olan bir görgü tanığıydı. O dünyanın görgü tanığıydı. Tanıklığı gerçekti ve gerçeğin de zaman kaybetmeden, gizlenmeden, cesaretle ilan edilmesi gerekliydi. Mesih'in ölümü ve dirilişiyle ilgili gerçeği nasıl saklayabilirdi?

Petrus, İsa Mesih'i tanıdıktan sonra yaşamı tamamen değişen tekinsan değildi. Tarık'ın Yuhanna kısmında okuduğu başka bir örnek de Tomas'tı. Bu öğrenci Mesih'in dirilişine tanıklık eden arkadaşlarından kuşku duymuştu. İsa Mesih'in elindeki çivi yaralarını görmeden ve O'nun bedeninin yan tarafına elini sürmeden söylenenlere inanmayacağını bildirmişti. Ama, İsa Mesih ona görünüp ellerini vebedeninin yanını gösterdikten sonra Tomas iman dolu bir yürekle şöyle bağırmıştı: *"Rabbim ve Tanrım."* İsa ona kendini gösterdikten sonra, Tomas güven duymuş, tüm kuşkularından kurtulmuş ve O'nunTanrı olduğunu, kurtuluşun tek yolu olduğunu, O'na iman eden herkesin göklerde sonsuz yaşama kavuşacağını açıkça ilan etmişti.

Tarık, Tomas'ın Mesih'in Müjdesi'ni Irak ve Hindistan'da duyurduğunu ve sonrasında Mesih'e iman etmiş olduğu için öldürüldüğünü Nedim'den zaten duymuştu. O da bir tanıktı.

Tarık bunları anımsadıkça, Petrus, Tomas ve imanları uğruna canlarını veren diğer öğrenci ve elçiler hakkında düşünmeye başladı.Bu adamların tüm bunlara bir yalan için katlanmış olmaları mümkünmüydü?

Tarık için bu ciddi bir konuydu. Yeni Antlaşma'da okuduğu her şeye inanmış, bu insanlar hakkında okuduklarının gerçek olduğuna ikna olmuştu.

47

âlâ uyuyamayan Tarık dışarı çıkıp koşmaya karar verdi. Şortunu ve tişörtünü giyip spor ayakkabılarını aldı ve kimseyi uyandırmamak için olabildiğince sessizce daireden çıktı. Aşağı indiğinde şaşkınlık içinde Dalya'nın koşudan dönmekte olduğunu gördü.

Gülümseyerek, "Günaydın" dedi.

Dalya onu kuru bir "Merhaba" ile yanıtladı.

Onu öpmeye çalışınca Dalya geri çekildi.

Tarık, "Ne oldu?" diye sordu.

Dalya, "Burada olmaz" diye fısıldadı. Girişteki görevlinin –uykulu olsa da– konuştuklarını duymasını istemiyordu. Başıyla Tarık'a

işaret ederek kendisini takip etmesini istedi; dışarı çıktıklarındaise hızlı bir koşu tutturdu.

Tarık da arkasından koşmaya başladı ve ona yetiştiğinde, “Ne oluyor? Bana kızgın mısın?” diye sordu.

Dalya, “Şaka mı ediyorsun?” diye yanıtladı.

“Ya, ya. Bana kızgınsın, çünkü babanla onun imanı hakkında konuştum. Değil mi?”

Dalya, “Hiç anlamıyorsun, değil mi?” dedi.

Tarık, “Belli ki anlamıyorum. Sorun nedir?” diye sordu.

Dalya, “Tarık, babamla İsa Mesih hakkında bu masum tavırlarınla sohbet edemezsin” diye karşılık verdi. “Sana söyledim. Babam makul düşünmüyor. Senden Hıristiyan olmanı isteyecektir. Aksi taktirde beni tekrar görmene asla izin vermeyecektir. Evliliği de unut. Asla gerçekleşmeyecek. Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun? Benisevdiğini sanıyordum.”

“Seni tabii ki seviyorum.”

“O zaman Kutsal Kitap hakkında konuşmaktan vazgeç. Bunun sonu iyi olmayacak.”

“Ben ilginç buluyorum.”

“Haydi, Tarık” dedi Dalya. “Benimle dalga geçme.”

“Hayır, ciddiyim.”

“Bütün bunları babamın onayını almak için yapmıyorsun, değil mi? Çünkü sen Hıristiyan olmadığın sürece işe yaramayacak.”

Tarık, Nedim’in ifadesiyle, “Yani, İsa Mesih’in izleyicisi demekistiyorsun” diye düzeltti.

Dalya, “Her neyse” dedi. Bu sözü hiç de komik bulmamıştı.

“Bak, evet haklısın. Başlangıçta tek derdim babana karşı kibarcadavranmak ve onun iyi tarafından yararlanmaktı. Ayrıca onun benden hoşlanmasını da istiyorum tabii. Yoksa seni kendi yardımcısı olan Yusuf denilen adamla evlendirecek, değil mi?”

Dalya gözlerini kaydırarak, “Yapma lütfen” dedi. “Bu asla olmayacak.”

Tarık, “Bunu duymak beni rahatlatıyor” diye yanıt verdi. Bir yandan da Petra’nın sokaklarında koşuyorlardı. “Ama gerçek şu ki, baban anlattıkça konu giderek daha fazla ilgimi çekmeye başladı.”

Dalya inanmakta güçlük çekerek, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten” dedi Tarık. “Aslında bütün gece uyumayıp babanın verdiği Yeni Antlaşma’yı okudum.”

Dalya yutkunarak sordu, “Hepsini mi?”

“Hepsini.”

“Neden?”

“Çok ilginçti. İsa Mesih’in bir gün geri geleceğini biliyor muydun?”

Dalya, “Belki” dedi. Sesinde alay vardı.

“İsa Mesih’in geri geleceğine sen inanmıyor musun?”

Dalya, “Bilmiyorum” diye yanıt vererek, sağa döndü ve yan sokaklardan birine girdi. Tarık ona yetişebilmek için biraz daha hızlı koşmak zorunda kaldı.

Yaklaşınca, “Bilmiyorum da ne demek?” diye sordu.

“Yani neye inandığımı bilmiyorum ve gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Genç kız aniden önüne geçerek, yine bir depar attı. Tarık arkasından bağırdı: “Haydi Dalya, seni bu kadar korkutan ne?”

48

oddard erken kalkıp otel odasında biraz ekmek, peynir ve kahveile kahvaltı ettikten sonra Beyrut’un polis merkezine kadar yürüdü. Bütün gece yorgunluktan yatakta dönüp durmuş, bir türlü uyuyamamıştı. Zihni çözemediği bir davayla ilgili yanıt bulamadığı sorularla doluydu.

Ya Mervan Akat, Refik Remzi’ye şantaj yapmaya çalışmadıysa?Ya Claudette Remzi’yi kaçırmak yerine Mervan ve kardeşinin iddia ettikleri gibi onu bulmaya çalışıyorlarsa? Ya aslında Claudette Remzi tutsak edilmediyse? Ya her şeyi kadının kendisi düzenlediyse

ve Brezilya'da bir yerde saklanıyorsa? Ya Mervan bununla ilgili –yani yaşlı olduğu halde bir türlü ölmeyen kocasına kurduğu bu tuzakla ilgili– kanıtlar ortaya çıkardıysa ve Refik Remzi'ye davayı çözmesi için yardım ediyorduysa? Ya Claudette ve yandaşları, her kimlerse, Mervan'ın neler bildiğini öğrendilerse ve ilk vuran olmayakarar verdilerse?

Böyle bir senaryo Remzi cinayetini gayet güzel açıklayabilirdi. Ayrıca Mervan'ın arabasına konulan bombayı ve Le Meridien Oteli'ndeki katilleri de açıklardı. Ama ne Mervan'ın yetkililerle işbirliğiyapmak yerine kaçışını, ne de Rana Favaz ve ev arkadaşının öldürülmesini açıklayamazdı.

Goddard polis merkezine ulaştı, kimliğini şöyle bir gösterdi ve tutuklusunu görmek için içeri alınmayı bekledi. Beklerken kafasındaki sorulara yalnızca iki açıklama bulabildi: Mervan ya Lemieux'nün inandığı gibi suçluydu ve bu yüzden polisten kaçıyordu, ya da Mervan Akat masumdu –yalnızca bir görgü tanığıydı– fakat bir nedenden ötürü polise güvenemiyordu. Ama niçin? Bunun sebebine olabilirdi?

Telefonu aniden çaldı. Arayan Lemieux idi.

"Alo?"

İskelet, "Mervan'la ilgili bir ipucu buldum" dedi. "Fas istihbaratıMervan'ı Kahire'ye giden bir uçağa binerken gösteren bir güvenlik kamera kaydı buldu."

Goddard, "Niçin bu kadar zaman geçtikten sonra?" diye sordu.

Lemieux, "Bunu ben de merak ediyorum" dedi. "Ama asıl konu bu değil; şu an için değil. Önemli olan şu: Mervan'ın, 'Tarık Cemil'

takma adıyla hareket ettiğini belirlediler. Mısır polisi bu uçuşla Tarık'ın Kahire'ye vardığını biraz önce teyit etti. Bildiğiniz gibi, resmini tüm basına dağıttık. Kahire polisi Heliopolis'teki bir apartman yöneticisinden ihbar aldı. Adam Tarık Cemil'e bir daire kiraladığını,ama Tarık'ın önceki gün Dalya Nur isimli bir kızla seyahate çıktığınısöylüyor. Nereye gittiklerinden emin değiliz, ama izlerini sürüyoruz,onları bulmamız uzun sürmez."

Goddard, "Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Gidip tekrar Rami'yi görün ve neler bildiğini öğrenin – *hemen şimdi!* Ve hata yapmayın, Goddard. Gün bitmeden Mervan Akat'ın kellesini tepside istiyorum, anladınız mı?"

Goddard anladığını söyledi ve telefonu kapattı. Tam o sırada DuVall'den bir elektronik posta mesajı geldi. Goddard okuduklarınainanamıyordu. Emin olmak için tekrar okudu. Aklına birdenbire gelen düşünceyle, midesine ani bir yumruk yemiş gibi oldu. Parçalar sonunda bir araya gelmişti. *Bunu şimdiye kadar nasıl gözden kaçırmıştı? Burada olup bitenleri nasıl görememişti?*Daha da kötüsü, nekadar az zamanı olduğunun farkına varmıştı.

Goddard tutuklu hücresine giriş izni alabilmek için görevliye silahını ve cep telefonunu teslim etmek, kimliğini göstermek ve imza atmak zorundaydı. Tüm bu işlemleri tamamladığında Rami'nin hücresine daldı ve onu art arda sorduğu sorularla şaşırttı. Boşa harcayacak zamanı yoktu artık.

"Kardeşinizin Tarık Cemil kod adını kullandığı doğru mu?"

Rami'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi, bunun doğruluğunu gösteren

yeterli bir kanıttı.

“Kahire’nin hemen dışında, havalimanı yakınında bir dairede kalıyordu, değil mi?”

Rami kısa bir tereddütten sonra yavaşça başıyla onayladı.

“Kardeşiniz, bu soruşturmadaki birinin ona komplo kurduğunu düşünüyor, doğru mu?”

Rami yine onayladı.

“Claudette Remzi’yi bulmaları için adamlarınızı Brezilya’ya yolladınız, çünkü siz ve Mervan onun kocasına şantaj yaptığını düşünüyordunuz, doğru mu?” diye bastırdı Goddard.

“Doğru.”

“Ve siz Bayan Remzi’yi bulup kardeşinizi kimin öldürmeye çalıştığını anlayana kadar Mervan kaçak olarak kalmayı planlıyordu.”

“Kesinlikle” diye onayladı Rami.

“Ama adamlarınız Bayan Remzi’yi bulduklarında, onu kime teslim edeceğinizi bilemediniz, değil mi? Bu yüzden de adamlarınıza ikinci bir emre kadar beklemelerini söylediniz.”

“Evet efendim.”

“Ama şimdi tutuklusunuz ve Müfettiş Lemieux kardeşinizin izinibulmak ve onu da hapse atmak üzere – tabii kardeşiniz daha önce onu öldürmezse, doğru mu?”

Rami, “Anlatmak istediğiniz nedir, Müfettiş bey?” diye sordu. “Bir anlaşma mı teklif ediyorsunuz?”

Goddard yanıt verdi: “Kardeşinizin masum olduğuna ikna olmuşbulunuyorum, Bay Akat.”

“Ben bunu size başından beri söylüyorum.”

“Evet, şimdi size inanıyorum. Ayrıca bu soruşturmadaki köstebeğin kim olduğunu da bildiğimi sanıyorum.”

Rami’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Kim?”

“Marcel Lemieux.”

Rami yutkundu. “Başmüfettiş mi? Emin misiniz?”

“Artık eminim” dedi Goddard ve durumu açıklamaya başladı.

Rami’nin telefonlarını dinlemek için mahkeme emri çıkardıktan sonra, ayrıca onun tüm elektronik posta hesaplarına girmek için de bir mahkeme emri çıkarıldığını ve yardımcısı Colette DuVall’ın gelen mesajlarını tararken üst kademe bir Fransız yetkilisinden gelen bir gönderiye rastladığını anlattı.

“O Pierre – onu yıllardır tanırım” dedi Rami. “İyi biridir, tertemizdir. Ondan biraz araştırma yapmasını ve işime yarayacak bir şeyler bulmaya çalışmasını istemiştim.”

Goddard, “Evet, evet, biliyorum” dedi. “Ama birkaç gün öncesinde, siz Bağdat’tayken gönderdiği mesajı anımsıyor

musunuz?”

Rami, “Lemieux’nün Fransız istihbaratından, Mervan hakkındakitüm dosyaların kopyalarını istediğini söylediği mesajı mı kast ediyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, onu.”

Rami’nin kafası karışmıştı. “Ee, ne olmuş?” diye sordu. “Refik Remzi öldürüldüğünden beri kardeşim Lemieux’nün baş şüphelisiydi. Onun Mervan hakkındaki her şeyi öğrenmek istemesi normal değil mi?”

Goddard, “Elbette” diye onayladı. “Ama DuVall bu mesajı okuduktan sonra Fransız istihbaratına Lemieux’nün kardeşiniz hakkındabu talebi ne zaman yaptığını sormuş. Anlaşıldığı kadarıyla, Lemieux bu talebi Mervan Remzi ile Monte Carlo’da buluşmadan üç gün önce yapmış.”

Rami duyduklarına inanmayarak, “Vurulmadan üç gün önce mi?” diye hayretle sordu.

“Lemieux’nün kardeşiniz hakkında bu bilgileri bu kadar öncedenistemesinin tek bir nedeni olabilir. Mervan’ın gizlice Bay Remzi namına çalıştığını ve ona şantaj yapanın Bayan Remzi olduğunu ve parayı Brezilya’ya gönderdiğini ortaya çıkarmış olması. Bu üç gün, Lemieux’ye Bay Remzi ve kardeşinize saldırı planını tasarlaması ve Bayan Remzi’ye de Sao Paulo’dan uzaklaşıp dağlarda saklanmasını söylemesi için yeterli zamanı sağlıyordu. Aslında, şu anda adamlarınızın kuşattığı, Bayan Remzi’nin kapana kısıldığı evin kimin olduğunu biliyor musunuz?”

Rami başını salladı.

“Lemieux’nün erkek kardeşinin.”

Rami yine yutkundu. “Şaka ediyorsunuz herhalde?”

“Etmiyorum. DuVall yeni tespit etti. Tam buraya geldiğimde onun mesajını aldım.”

“Durun bir dakika, anlayamıyorum” dedi Rami. “Yani Refik Remzi cinayetinin başmüfettişinin aslında o cinayetin ortaklarından biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Korkarım öyle.”

“Ve benim kardeşimi bulmaya çalışan adamın onu tutuklamak değil, öldürmek istediğini mi?”

“Bu da büyük ihtimalle doğru.”

“Lemieux Mervan’ı bulmaya ne kadar yakın?” Artan endişesi Rami’nin yüzünden okunabiliyordu.

Goddard yanıt verdi: “Çok yakın, Rami. Bu nedenle sizin yardımınıza ihtiyacım var. Onun nerede olduğunu söyleyin ve Lemieux’ye karşı suçlamalarımı hazırlayıp onun tutuklanmasını sağlayana kadar, kardeşinizi koruma altına almamı sağlayın. Bu kolay olmayacak. Lemieux Avrupa’daki polis çevrelerinde bir kahraman olarak tanınıyor. Ama bana yardım ederseniz bunu başarabilirim.”

“Size yardım ederdim, Bay Goddard, ama Mervan’ın şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Ona bir tek uydu telefonumdan ulaşabilirim. Mervan başka numara görürse açmaz. Ama siz beni tutukladığınızdan beri telefonuma ne olduğunu bilmiyorum.”

Goddard, “Sizin uydu telefonunuz benim otel odamda duruyor” dedi. “Kardeşiniz arar diye onu izlemeye almıştım. Gelin, gidelim.”

Goddard, Rami Akat’ın serbest kalması için gerekli tüm evraklarıimzaladı, silahını ve cep telefonunu geri aldı. İkisi polis merkezini terk edip bir taksiye atladılar ve olabildiğince çabuk şekilde otele gitmek için yola koyuldular.

49

arık duş alıp giyindi ve kahvaltıda Nur ailesine katıldı.

Dalya, “Bugün ne yapıyoruz?” diye sordu “Biraz macera yaşayalım, kent turu yapalım ya da başka bir şeyler.”

Tarık bu sözlerin *İsa hakkında konuşmayalım*anlamına geldiğinidüşündü.

Dalya herkesin kahvesini tazelerken, Bayan Nur, “Nedim sen de bugün tatil yap, hep birlikte Dalya ve Tarık’ı Nebati mağaralarına veFiravunların Hazinelerine götürelim” dedi.

Dalya, “Bu çok iyi bir fikir anne. Bence bunu Tarık da çok ister”dedi.

Nedim, “Daha önce oraya gitmiş miydin Tarık?” diye sordu.

“Hayır efendim, gitmedim” dedi. “Ama güzel şeyler duydum.”

“Hepsi doğru” diye onayladı Nedim. “Antik Petra Kenti gerçekten görülesi bir yer, kızıl kayalara oyulmuş ve bir kanyonda gizlenmiş. Nebati Krallığı’nın başkentiymiş. Gelişen bir ticaret merkezi ve Nebati Krallığı hazinelerinin korunduğu yermiş. Dalya haklı, orayı beğeneceksiniz.”

“Orada kimse yaşıyor mu şu anda?”

“Hayır, terk edilmiş durumda. Yalnızca turistler ve süs eşyaları ve meşrubat satan birkaç satıcı var. Ama ben dahil birçok Hıristiyan, Tanrı’nın bu kenti Elçi Yuhanna’nın Vahiy 12:6 ve 12:14’te yazdığısığınma yeri olarak hazırlamış olduğuna inanıyor.”

Dalya araya girdi, “Aman baba. Yalnızca kahvaltımızı edip her iki saniyede bir Kutsal Kitap hakkında konuşmasak olmaz mı?”

“Tatlım, Orta Doğu’da, Ürdün’de yaşıyoruz. Burası Kutsal Kitap’taki olayların yaşandığı yer. Burası Tanrı’nın İsa Mesih aracılığıyla kendini dünyaya açıklamayı seçtiği yer. Her adım attığımızda,Kutsal Kitap topraklarına basıyoruz. Toprağa her kürek soktuğumuzda, Kutsal Kitap’ın doğruluğunu gösteren daha fazla kanıt buluyoruz.”

Dalya babasına yanıt verecekken, Tarık söze karıştı.

“Aslında, dün gece söyledikleriniz hakkında düşündüm ve bazı sorularım var. Birkaç dakikanız var mı?”

“Tabii, Tarık. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Dalya, “Aman ne iyi, yine başladık” dedi. Kahvesinden bir yudum alıp gözlerini kaydırdı.

Tarık kibarca, “Üzgünüm Dalya” dedi. “Bana çok ilginç geliyor.Ama inan bana uzun sürmeyecek.”

Ama sürdü.

Tarık ve Nedim kahvaltı boyunca Kutsal Kitap hakkında konuştular. Sonra Nebatiler’in şehrine giderken yolda konuştular. Ve eskiPetra’ya giden derin vadide yürürken konuşmaya devam ettiler. Dalya konuşmaya dahil olmamaya ve onları göz ardı etmeye çalıştı. Annesinin yanında yürüyüp eski günler hakkında konuşmaya çalıştı, ama annesi yanıt vermedi. Rima konuşulanlarla ilgiliydi ve iki erkeğe yaklaşarak onların sohbetlerini dinledi. Tarık merakla sordu:

“Ama Yeni Antlaşma İsa Mesih yaşadıktan çok sonra yazılmadı mı? O’nun gerçek sözlerini doğru bir şekilde yansıtması mümkün değil ki?” Hıristiyanlık’ın zayıf bir noktasını bulmaya çalışıyordu.

Dalya’nın babası, “Aslında doğru olan bunun tam tersi, Tarık” dedi. “Bazı kuşkucular Yeni Antlaşma’nın İsa Mesih’ten yüzlerce yıl sonra yazıldığını iddia etmeye çalıştılar. Ama aslında tümü çok önce, İsa Mesih’in ölümü ve dirilişinden birkaç on yıl sonra yazılmıştır. Arkeologlar Yeni Antlaşma’nın ilk dört kısmının İ.S. 50-66 yılları arasında yazıldıklarını tespit ettiler.”

Tarık şaşkınlıkla, “Bu demektir ki, bunlar olaylara tanıklık edenlerin yaşam süreleri içinde yazıldı.”

“Evet. Yazılanların doğruluğunu garanti eden de bu zaten. Öyle olmasaydı, tanıklar çıkıp yazılanları yalanlayabilirlerdi. Bir şeyler

yapılırdı. Petrus, İsa Mesih'in mucizelerinden söz ederken dinleyicilerine, kanıtların Tanrı tarafından işaretler ve harikalar yoluyla onlara verildiğini söyledi. Petrus onlardan zaten *bildiklerine*tanıklık etmelerini istedi. Onun görmüş olduklarını herhangi biri değiştirebilirmi?"

Tarık, "Hayır, hayır, değiştiremez. Onlar gerçekten olmuş olayların tanığıydılar" diye yanıt verdi.

"William Albright diye birini duydunuz mu hiç?"

"Hayır, duyduğumu sanmıyorum.

"Dünyanın önde gelen Kutsal Kitap arkeologlarından biriydi." Nedim bunu söyledikten sonra sırt çantasına uzandı ve *Marangozdan da Öte* adlı bir kitap çıkarıp Tarık'a uzattı. "32. sayfayı aç ve sayfanın ortasında ne varsa oku."

Dalya'nın babasının bir aile gezisi sırasında yanında İsa Mesih hakkında kitaplar taşıması Tarık'ı şaşırtmıştı. "Çantanızda başka neler taşıyorsunuz?" diye güldü, "Ölü Deniz Tomarlarını mı?"

Nedim gülerek, "Yalnızca Kutsal Kitap, bir şişe su ve biraz da meyve var" diye yanıt verdi. "Biraz ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler efendim. Şimdilik bu kitap bana yeter."

Tarık başını sallayan Dalya'ya baktı, sonra da 32. sayfayı bulup bir yandan yürüyerek okudu.

"*Artık Yeni Antlaşma kısımlarının tümünün İ.S. 80 yılından ileri bir tarihte yazılmış olamayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz, yani günümüz radikal Yeni Antlaşma eleştirmenlerinin söylediğinden iki*

kuşak önce...”

Tarık durup okumaya devam etmesini isteyip istemediğini anlamak için Nedim’ebaktı.

“En büyük Kutsal Kitap arkeologlarından Sir William Ramsey’e ait başka bir alıntı da var, o da aşağı yukarı aynı şeyi söylüyor. İsterseniz size Yeni Antlaşma’nın aynı dönemde yazılmış olduğunu onaylayan on kitap daha verebilirim. Bu da onun tam anlamıyla güvenilir olduğunu gösterir. Bu Kutsal Kitap kısımlarını kimin yazdığını söyler misiniz?”

Tarık yanıt verdi:

“Mesih’in öğrencileri ve izinde gidenler, değil mi?”

“Doğru. Onlar öğrencileri ve izinde gidenlerdi, Tarık. Onlar görgü tanıklarıydı! Kutsal Kitap’ı güvenilir bir kaynak yapan da budur!Onlar Mesih’le birlikte yaşadılar, onu dinlediler, onu gördüler, onunla yürüdüler. Yuhanna kısmını, Yuhanna’nın 1, 2 ve 3. mektuplarınıve Vahiy bölümünü yazan Elçi Yuhanna, Mesih hakkında şöyle demiştir: ‘Yaşam Sözü’yle ilgili olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz. Yaşam açıkça göründü, O’nu gördük ve O’natanıklık ediyoruz. Baba’yla birlikte olup bize görünmüş olan sonsuzYaşam’ı size duyuruyoruz. Evet, sizin de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba’yla ve Oğlu İsa Mesih’ledir.’ Bu durumda Yuhanna hakkında ne söyleyebiliriz?”

“Onun bir görgü tanığı olduğunu söyleyebilirim.”

Nedim ona biraz daha yaklaştı ve şöyle dedi:

“Ayrıca, Elçi Pavlus Tanrı’nın esiniyle şöyle demiştir: ‘Kutsal Yazılar’ın tümü Tanrı esinlemesidir.’ Elçi Petrus da bize şu güvenceyi verir: ‘Kutsal Yazılar’daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı’nın sözlerini ilettiler.’”

Tarık, “İlginç” dedi.

“Yalnızca ilginç mi?”

Tarık durakladı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu:

“Oldukça ilginç” dedi ve kitabı geri verdi.

Nedim, “İlginç ama tamamen ikna olmadınız, değil mi?” diye sordu.

Tarık umursamaz bir tavırla omuz silkti. Kafasında ve yüreğindekopmakta olan fırtınayı Nur ailesinin bilmesini istemiyordu. Daha sırası değildi. Bunun ne olduğunu henüz kendisi bile anlayamamıştı.

50

ami, Goddard'ın otel odasının penceresinden dışarıdaki Beyrutmanzarasını seyrederken, "Bir sorun var" diye konuştu.

"Nedir?"

"Mervan telefona cevap vermiyor."

Odayı adımlamakta olan Goddard, "Tekrar deneyin" dedi.

"Dört kez denedim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Telefonunu kapatmış, belki de yanına almamış demek, belki de…"

Odaya sessizlik çöktü. Rami sözlerinin arkasını getirmedi; bunu yapması da gerekmiyordu. Goddard onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Mervan Akat yakalanmış veya öldürülmüş olabilirdi.

Goddard, "Endişelenmeyin" dedi. "Onu bulacağız. Her şey iyi olacak."

Müfettiş bu sözlerinin gerçek olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu.

Birden kendi telefonu çalmaya başladı. Arayan, yardımcısıDuVall idi. Goddard derhal telefonu açtı.

"Claudette'i ele geçirdiniz mi?

Yardımcısı, "Nerelerdeydiniz?" diye sordu. "Size ulaşmaya çalışıyordum."

Goddard, “Polis merkezindeydim” diye açıkladı. “Telefonumu orada kullanmama izin vermediler. Niçin? Neler oluyor?”

“Mesajımı almadınız mı?”

“Hayır. Ne mesajı?”

“Lemieux sizi iki kez aradı. Size ulaşamayınca, çok sinirlendi vesizi bulmamı emretti.”

“Ne istiyordu?”

Rami neler olup bittiğini anlamak için kulak kabarttı.

“Mısır istihbarat teşkilatının Tarık Cemil ve kızın Sharm el-Sheikh’teki otele kadar izlerini sürdüklerini bildirdi.”

“Harika. Benim için oraya bir uçak bileti ayarlayın derhal.”

“Durun, bekleyin. Dahası da var. Onlar zaten otelden ayrılmışlar.Bir taksiyle Nuveybe’ye gidip oradan da Akabe’ye giden deniz otobüsüne binmişler.”

“Goddard, “Ürdün’e mi gitmişler? Ama niçin?” diye sordu.

“Kız oralıymış.”

“Adı nedir?”

“Dalya Nur.”

“Anlaşıldı, siz bir dakika bekleyin lütfen, Colette” diyen Goddard, telefonu elinden bırakıp Rami’ye döndü ve Dalya Nur adında biri

hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu.

Rami, “Hayır” diye yanıt verdi ve konuşmasını sürdürdü, “Ama Mervan’a birkaç gün önce Kahire’den acilen ayrılması gerektiğini bildirmiştim. Bu kızla tanışıp onu ülkeden çıkmak için kullanmış olabilir.”

Goddard telefonu tekrar alarak sordu, “Bu kız hangi şehirden geliyor?”

DuVall, “Petra’dan. Bende adresi var. Lemieux’de de var. O ve ekibi şu anda oraya gitmek üzere yola çıkmış bulunuyorlar” diye yanıt verdi.

Goddard midesinin sıkıştığını hissetti.

“Geldiklerini Ürdün yetkililerine bildirmişler mi?”

“Hayır, efendim.”

“Peki, Mısır güvenlik güçlerinden birilerini yanlarına almışlar mı?”

“Hayır, efendim.”

Goddard bir an durdu ve düşüncelerini toplamaya çalıştı.

“Colette, Lemieux hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz, değilmi?”

“Onun bir köstebek olduğunu düşünüyorsunuz. Bayan Remzi ilebirlikte çalıştıklarını düşünüyorsunuz.”

“Ya siz?”

“Son birkaç saat içinde öğrendiklerimize dayanarak konuşmak gerekirse, evet, ben de öyle olduğuna inanıyorum, efendim.”

“Bunu kanıtlayabilir miyiz?”

“Henüz değil, efendim. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.”

“Ama daha fazla zamana sahip değiliz. Eğer Lemieux Mervan Akat’ı bulursa, onu öldürecektir.”

“Ürdün güvenlik güçlerini arayıp Lemieux’nün tutuklanmasını isteyeyim mi?”

Goddard, “Hayır” dedi. “Şu anda sahip olduğumuzdan çok daha fazla kanıt sunmadıkça, onlar Lemieux’yü tutuklamazlar.”

“O zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?”

“Yapabileceğim tek şeyi. Colette, bizi Petra’ya götürecek bir helikopter ayarlayın. Ben şimdi havaalanına gidiyorum. Haydi Rami. Siz de benimle birlikte geliyorsunuz.”

51

örtlü sonunda Nebatiler’in gerçekten etkileyici olan eski

başkentlerine ulaştı. Birkaç saat boyunca çevrede dolaşarak dağların yamaçlarına oyulmuş çeşitli yapıların ön cephelerindeki işçiliği hayranlıkla incelediler. Bayan Nur, Petra antik kenti hakkında Dorling Kindersley tarafından yayımlanmış bir gezi rehberi çıkarıp bazı bölümlerini yüksek sesle okudu.

"Petra dünyanın en etkileyici ve kendine özgü bir havaya sahip arkeolojik alanlarından biridir. Kayalara oyulmuş hayranlık uyandırıcı mezarlar ve tapınaklar bir zamanlar gelişmiş büyük bir kenti çevreliyorlardı. Burada tarih öncesi çağlardan beri insanlar yaşamışlardı, ancak Nebatiler'in buraya yerleşmesinden önce Petra çöldeki su kaynaklarından yalnızca biriydi. Nebatiler İ.Ö. üçüncü yüzyıl ile İ.S. birinci yüzyıl arasında burada muhteşem bir kent inşa ettilerve onu geniş bir ticaret krallığının merkezi yaptılar. Petra İ.S. 106 yılında Roma İmparatorluğu'na katıldı. Bu bölgeye Hıristiyanlık 4. yüzyılda geldi. Müslümanlar ise 7. yüzyılda geldiler. On ikinci yüzyılda ise, kısa bir süre Haçlılar'ın egemenliğine girdi. Bundan sonra Petra 1812 yılında İsviçreli kâşif J. L. Burckhardt tarafından yeniden bulunana dek unutulmuş bir halde kaldı."

Önlerine çıkan kayalara oyulmuş ilk yapı, aynı zamanda en etkileyici olanıydı. Bu, yüksek sütunları ve şaşırtıcı derecede detaylı işçiliğiyle hazine binasıydı. Sonra El-Deir olarak bilinen manastır vardı. Kırk yedi metre genişliğinde, kırk metre yüksekliğindeki bu yapı, rehberde yazılanlara göre, bir zamanlar putperestlerin tapınağı olmuştu. Oradan, Kral Mezarları'nı ve kutsal alan Qasr el-Bint'in, yaniPetra'nın en önemli tapınağının girişi olan Temenos Kapısı'nı yürüyerek geçtiler ve bilinen ilk "Petra kilisesine" –Ürdün'deki bilinen en eski tapınma yerlerinden biri olan ve "müthiş ayrıntılı" mozaiklerle bezeli bu "bir zamanların büyük Bizans kilisesine"– ulaştılar. Bayan Nur'un gezi

rehberinden aktardığına göre, burada 152 tomardan oluşan bir yığın bulunmuştu ve bu tomarlar Bizans dönemi Petra'sındaki günlük yaşam hakkında ayrıntılı bilgiler veriyordu.

Bir zamanlar İsa Mesih'in izinde gidenlerin yaşadığı bu kalıntıları gezerlerken Tarık kendini tutamadı ve konuyu yine Kutsal Kitap'ın İsa Mesih ve öğrencilerinin söylediklerini ve yaptıklarını aktarma konusunda güvenilir ve doğru bir kaynak olup olmadığına getirdi. Nedim'e bir dizi soru sorduktan sonra, Nedim de ona, "Yeni Antlaşma'ya ait mevcut elyazmalarının, tarihteki tüm yazılı eserlerinkilerden fazla olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Tarık, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Nur, "Arkeologlar 20.000 kadar Yeni Antlaşma elyazması buldular – bunlardan bazıları İ.S. 130 yıllarına kadar dayanıyor ve hepsi de birbirinin aynı" diye açıkladı.

"Bu neyi kanıtlar?"

"Bugün sahip olduğumuz Yeni Antlaşma'nın çağlar boyunca doğru bir şekilde kopyalanıp aktarıldığını kanıtlar. Karşılaştırmak gerekirse, Homeros'un *İlyada*adlı eserinin 643 adet eski elyazması kopyası vardır ve bu da onu aradaki büyük farka rağmen ikinciliğe yerleştirir. Aslında, bugüne kadar doğru olarak aktarıldığına güvendiğimiz eski çağlara ait eserlerin çoğunun günümüze dek kalabilmişolan çok az tarihi elyazması vardır. Örneğin, Sezar, Galya Savaşı tarihini İ.Ö. 58-50 yıllarında yazdı. Ancak, dünyada bilinen dokuz-onkopyası var ve bunların tamamı da onun ölümünden 1.000 yıl ya da daha sonraya tarihleniyor. Aristo eserlerini İ.Ö. 343 yılında yazdı. Ama elimizdeki en eski kopya İ.S. 1.100 yılından kalma. Bu neredeyse 1.400 yıllık bir fark.

Dahası, yalnızca beş eski elyazması mevcut. Yani anlatmak istediğim, İsa Mesih'in izleyicileri tarafından yazılanlara tarihteki tüm diğer belgelerden daha fazla güvenebiliriz."

Tarık, "Bu doğru olabilir" diye karşılık verdi. Ama hâlâ gece boyunca okuduklarında hatalar bulmaya çalışıyordu. "Bu yine de İsa Mesih'in izleyicilerinin O'nun söylediklerini doğru bir şekilde kaydettikleri anlamına gelmez. Demek istiyorum ki, İsa Mesih'in Tanrı olduğunu söylediği bütün o alıntıları, kendi dinlerini başlatabilmek için uydurmadıklarını kim iddia edebilir?"

Dördü birden yorulmuş bir halde, 7.000 kişinin oturabileceği kadar büyük antik tiyatroya girip tepenin yamacına oyulmuş taş basamaklara oturduklarında Nedim, "Neden yalan söylesinler ki?" diye sordu.

Dalya araya girerek, herkesi şaşırtan bir çıkışla, "Yapma baba, ben bir sürü neden düşünebilirim" dedi. "Hırs? Şöhret? Güç? Hangisini istersen. Hıristiyanlar Roma İmparatorluğu'nu ele geçirmedi mi? İsa Mesih'in Tanrı olduğunu iddia edip kendilerinin de O'nun dünyadaki sözcüleri olduklarını öne sürerek muazzam bir zenginlik ve güç sahibi olmadılar mı? Alın işte size neden."

Babası, "Şaka ediyorsun herhalde tatlım" diye yanıt verdi; ses tonu Tarık'ın beklediğinden daha yumuşaktı.

Dalya, "Aslında gayet ciddiyim" dedi.

Tarık'ın içi titredi. Bu kız ne yapıyordu? İhtiyaçları olan son şeyDalya ile babası arasında kıyasıya bir tartışmanın başlamasıydı.

"Dalya, sanırım senin kafan tarih konusunda biraz karışmış."

Dalya, “Roma İmparatoru Konstantin’in Hıristiyan olmadığını vekiliseye müthiş zenginlik ve güç kazandırmadığını mı söylüyorsun?”diye savundu.

“Hayır, tabii ki değil. O bunları yaptı. Ama Dalya, bu İsa Mesih’ten neredeyse üç yüz yıl *sonra*gerçekleşti. Mesih’in ilk izleyicileri tozlu bir Roma eyaleti olan Filistin’deki yoksul, eğitimsiz balıkçılar ve vergi memurlarıydı. İsa Mesih’in ölümü ve dirilişini dünyaya duyururken bir zenginlik ve güç beklentileri yoktu. Tersine, senin de gayet iyi bildiğin gibi, ilk Hıristiyanlar, Romalılar’ın putperestlik deryasındaki bir dini azınlığın içindeki çok küçük bir dini azınlıktı. Onlara şiddetle karşı çıkıldı, acımasızla işkence edildi ve –İsa Mesih tarafından kendi güvenilir sözcüleri olarak seçilen– elçilerden on biri canlarını inandıkları iki şey uğruna verdiler: Mesih’indirilişine kişisel olarak tanıklık etmeyi sürdürdükleri ve İsa Mesih’in Tanrı’nın ta kendisi olduğuna inandıkları için. Hıristiyan oldukları için işkence gördüler, kırbaçlandılar ve sonuçta en zalim yöntemlerleöldürüldüler. Altısı çarmıha gerildi. Hatta Petrus baş aşağı çarmıha gerildi. Elçilerden ikisi kılıçla öldürüldü. Yakup taşlanarak öldürüldü. Tomas mızrak darbesiyle öldü. On ikinci elçi olan Yuhanna ise, imanı ve vaazları yüzünden sürgüne gönderildiği Patmos Adası’nda öldü. Bu on iki kişi, inançları sayesinde ne maddi bir kazanç, ne politik bir güç, ne de başka bir yarar elde ettiler. Bütün bunlara rağmen hiçbiri İsa Mesih’in hem evrenin Tanrısı, hem de insanlığın Kurtarıcısı olduğuna inanmaktan bir an bile vazgeçmediler.”

Dalya karşılık verdi: “Olabilir. Ama baba, tarih boyunca birçok insan bir yalan için ölmüştür. Bu neyi kanıtlar ki?”

Bu noktada Bayan Nur tartışmaya katıldı.

“Evet, birçok insan bir yalan için ölmüştür, ama onlar bunun gerçek olduğunu *düşünmüşlerdir de ondan.* Sen elçilerin kendilerinezenginlik ve güç sağlamak amacıyla İsa Mesih’in Tanrı olduğunu söylediği sözleri uydurduklarını söylüyorsun. Bunlar gerçeklerle uyuşmuyor. Eğer İsa Mesih, Yeni Antlaşma’da yazılı olduğu gibi Tanrı olduğunu *iddia etmediyse* ve çarmıhta ölüp üçüncü gün dirilerek Tanrı olduğunu *kanıtlamadıysa,*o zaman öğrencileri bunun bir yalan olduğunu biliyorlardı demektir. Senin düşüncene göre öğrenciler bir yalanı yaymaya çalışan kişilerdi. Ama düşün bir kere. O zaman, onlar bir yalan için ölmekle kalmadılar, aynı zamanda kendilerine kişisel, maddi ve politik hiçbir yarar sağlamayan bir yalan içinöldüler demektir, öyle değil mi? Bu sence mantıklı mı?”

52

alya bu konuda biraz düşündükten sonra, nihayet isteksizce itiraf etti: “Hayır, anne. Buna bir anlam veremiyorum. Aslındabu herkes için akıl almaz bir şey. Benim mantığım bile kabul etmiyor. Affedersin!”

Babası, “Ya İsa Mesih’in bedeni?” diye sordu. “Hıristiyanlık karşıtlarının İsa’nın ölümden dirildiği fikrini çürütmek ve böylelikle Mesih inancını baştan durdurmak için yapacakları tek şey, İsa’nın bedenini ortaya çıkarıp herkese göstermekti. Ama bunu yapamadılar.”

Tarık, “Niçin?” diye sordu.

Nedim, “Çünkü hiç kimse O’nun bedenini bulamamıştı” diye açıklamaya başladı. “Bazıları İsa’nın bedenini öğrencilerinin çaldığını ileri sürmeye çalıştı. Ancak diriliş öncesinde öğrencilerin durumunu inceledikçe, bunun ne kadar olanaksız olduğunun daha çok farkına varıyorsunuz. Öğrenciler arasında İsa’nın bedenini çalmaya kalkışacak kadar cesaretli –ya da çılgın– biri kesinlikte yoktu. Mezar, ölmüş olsa bile hâlâ bir mahkûm sayılan İsa’nın bedenine bir şey olduğu takdirde ölümle cezalandırılacaklarını bilen bir müfreze Romalı asker tarafından korunuyordu. Buna rağmen İsa’nın bedeni ortadan yok oldu. Yeruşalim’deki herkes –İsa’nın en amansız düşmanları bile– O’nun bedeninin yok olduğunu biliyordu.”

Tarık, “Başka biri çalmış olamaz mıydı?” diye sordu.

Nedim şöyle yanıt verdi: “Mezarı koruyan Romalı askerleri atlatmak o dönemde neredeyse olanaksızdı. Zaten İsa’nın bedenini kim çalmış olabilirdi ki? Yahudi din önderleri böyle bir şey yapmazdı. Onlar halkın İsa’nın ölümden dirildiğini düşünmesini istemiyordu. Bu yüzden Romalı askerlerin mezarı korumasını özellikle talep etmişlerdi. Çünkü İsa Mesih herkese üçüncü gün ölümden dirileceğini söylemişti.”

Tarık, “Bu konuyu gerçekten enine boyuna inceleyip araştırdınız,değil mi?” diye sordu.

“Evet, Tarık. Günler boyunca tarihi ve arkeolojik kanıtları araştırdım. Zaten bu vesileyle İsa Mesih’in izleyicisi oldum, zira incelediğim kanıtlar bir hüküm gerektiriyordu. İsa iyi bir insandan çok daha fazlasıydı. O bir marangozdan çok daha öteydi. Kim

olduğunu zaten kendisi bildiriyordu. İsa Mesih söyle der: “Yol, gerçek ve yaşam Ben’im. Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemez” (Yuhanna 14:6).

“Ve İsa’nın günahlarınızın bağışlanması için tek yol olduğuna inanıyorsunuz?”

“Evet.”

“Ve de cennete gidebilmenin tek yolu olduğuna?”

“Kesinlikle.”

Tarık bu konuda epey düşündü. Antik Petra Kenti’ni dolaşırken, ıstırap içinde ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. İşlediği günahlar her saat başı çoğalıyordu. En başta yalan söylemek geliyordu, ama listede diğer birçok günah daha vardı.

Aklına Kahire’de gördüğü “Son Yargı” isimli papirüs tablo geldi.Yüreği bir tüyden hafif miydi? Kesinlikle değildi. Bu da, Tanrı korusun, eğer şimdi ölecek olsa, cennete girmesine asla izin verilmeyeceği anlamına geliyordu. O doğrudan cehenneme gidecekti. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Aradığı yanıt İsa Mesih miydi? İsa Mesih sahiden Yol, Gerçek ve Yaşam mıydı? Cennete giden tek yol Mesih miydi? Nedim aynen şöyle söylemişti: İsa Gerçekti ve O’nun söylediklerinin hepsi doğruydu, O yaşamları ve insanı değiştirebilirdi. Ama ya…?

Tarık bu son düşüncesini yüksek sesle dile getirmişti. Nedim arkaya dönüp sordu:

“*Ama ya*ile ne demek istiyorsun, Tarık?”

“Ya Kutsal Kitap –Yeni Antlaşma– değiştirilmişse?”

Bayan Rima Nur duyduğu bu soru karşısında şoke olmuş gibiydi.Elleriyle ağzını kapatarak bağırdı:

“Değiştirilmiş mi? Kutsal Kitap mı değiştirilmiş?”

Tarık özür diledi:

“Birçokları öyle söylüyor, değil mi?”

Nedim hemen yanıt verdi:

“Bunu binlerce kez söylemiş olsalar bile, gerçek olduğu anlamına gelir mi? Bunu söyleyenler Mesih’in ve Hıristiyanlık’ın düşmanlarıdır. Onlar daima çekişme peşindedir. Peki, size soruyorum Tarık – ne zaman ve kim tarafından?”

“Ne zaman mı?”

“Evet. Ne zaman değiştirilmiş?”

“Herhangi bir zamanda olabilir.”

“Tamamen yanlış. Kutsal Kitap çok eski dönemlerden beri elyazmaları aracılığıyla mevcudiyetini sürdürdü. Bunlara herkes erişebilir. Yeni Antlaşma’yı ele alırsak, o da birinci yüzyıldan beri mevcut.”

“Doğru.”

“O dönemde değiştirilmesi olanaksızdı, çünkü İsa Mesih ile aynıdönemde yaşayan kişiler işittikleri ya da tanık oldukları

olayların herhangi bir şekilde değiştirilmesini asla onaylamazlardı. O dönemden sonra elyazmaları bölgede hızla yayılmaya başladı. Bu yüzden yapılacak herhangi bir değişiklik sadece bütün bu elyazmalarının toplatılmasıyla yapılabilirdi. Bu da olanaksızdı, çünkü o dönemde birçok elyazması mevcuttu. Ayrıca, Hıristiyanlar Kutsal Kitap'ta birtakım ayrıntıları değiştirmeye kalkışsalar bile, Yahudiler bunu herkese duyururlardı."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Nedim ikinci sorusunu ele almaya başladı:

"Kim tarafından? Kim değiştirmiş? Yahudiler mi, yoksa Hıristiyanlar mı? Yahudiler Mesih'i kabul etmediler. O'nu ve temsil ettiğiher şeyi reddettiler. Yeni Antlaşma Mesih'i, Hıristiyanlık'ı ve niteliklerini yüceltir. Yahudiler, Yeni Antlaşma'yı şimdiki şekliyle olacak gibi asla değiştirmezlerdi. Ve bunu yapmadılar."

Tarık bu konuyu düşündü. Arkasına dönüp baktığında Dalya ve annesinin de bu konuda düşünceye daldıklarını fark etti. Şöyle dedi:

"Hıristiyanlar, onlar kendi yararları için değiştirmiş olabilirler."

"Eğer değiştirselerdi ya da böyle bir şey yapmaya kalkışsalardı olaylara tanık olan Yahudiler büyük gürültü koparırdı. Bu girişimleriYahudiler tarafından kesinlikle engellenirdi. Siz ne dersiniz?"

Tarık, Nedim'in bu sözlerine hak verdi:

"Bu konuda da haklısınız. Bunu yapmaları olanaksızdı."

Nedim gülümseyerek konuştu:

“Tanrı’ya şükür. Tarık, oğlum, Kutsal Kitap Tanrı sözüdür. Tanrı da insanların, kendi sözünü değiştirmesine veya bozmasına izin vermez. Tanrı, Yeni Antlaşma’nın Vahiy kısmının sonunda şöyle bildirir: ‘Eğer bir kimse bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır’ (Vahiy 22:19). Bu uyarının kendisi için olduğunu bilen kim değiştirmeye cesaret edebilir ki? İsa Mesih Matta 24:35 ayetinde kendisi için şöyle der: ‘Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır.’”

Nedim şimdi Tarık’ın yanına oturmuş, kolunu onun omzuna atmıştı. “Bu konuyu gerçekten derinlemesine düşünüyorsun, öyle değil mi oğlum?

“Evet, efendim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardında Nedim şöyle dedi: “İsa Mesih’i izlemek ve günahlarının tümüyle bağışlandığına ve göklerde Tanrı’yla birlikte sonsuza dek yaşayacağına kesinlikle emin olmak ister miydin?”

Tarık’ın kalbi hızla atıyordu. Rami’nin ve Dalya’nın bu konuda ne düşüneceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama o anın gerçekliğine, yani İsa Mesih’in onu Tanrı’nın ailesinin bir üyesi olmaya davet ettiğinden kesinlikle emindi.

“Evet, efendim. Bunu çok isterdim. Ama nasıl yapacağım?”

“İsa Mesih Vahiy 3:20’de şöyle seslenir: ‘İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun

yanına gireceğim…’”

“Gerçekten mi?”

Nedim, “Evet, gerçekten” diye yanıt verdi. “İsa Mesih’i Kurtarıcın ve Rab’bin olarak şimdi, şu anda duayla iman ederek kabul edebilirsin, Tarık.”

“Mesih’i yaşamıma nasıl davet edebilirim?”

“Bunu imanla dua ederek yapabilirsin. Dua etmek Tanrı’yla konuşmaktır. Tanrı yüreğindekilerin ne olduğunu tam olarak bilir. O senin söyleyeceğin sözlerden çok, yüreğinin tutumuyla ilgilenir. Benİsa Mesih’e iman ettiğimde şöyle bir dua etmiştim: *Rab İsa, sana ihtiyacım var. Günahlarım nedeniyle çarmıhta öldüğün için sana teşekkür ederim. Yaşamımın kapısını sana açıyorum ve seni Rab’bim ve Kurtarıcım olarak kabul ediyorum. Günahlarımı bağışladığın ve bana sonsuz yaşam verdiğin için sana şükrediyorum. Yaşamımın denetimini sen al. Beni olmamı istediğin kişiye dönüştür.* Bu dua yüreğindeki arzuyu dile getiriyor mu, Tarık?”

Tarık, Dalya ile göz göze gelmemeye çalışarak, “Evet, efendim. Getiriyor” diye yanıt verdi.

Tarık, Dalya’nın ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Tek bildiği şey, o andan itibaren ilişkilerinin temelden değişikliğe uğrayacağıydı. Ona ve ailesine kim olduğunu ve kimlerden niçin kaçtığını söylemek zorundaydı. Daha sonra Dalya hâlâ onu sevmeye devam eder miydi veya onunla evlenmeyi ister miydi acaba? İşte bunu bilmiyordu. İsa Mesih’i izleme kararı onu yaşamındaki yeni aşktan yoksun bırakacak mıydı? Bunun

olabileceğini düşündü, ama başka bir seçeneği var mıydı? İsa Mesih’i izlemenin bedelini ödemeye hazır mıydı? İsa çok daha büyük bir bedel ödemişti; Tarık ve onun gibilerin kurtuluşunu sağlamak için kendi yaşamını feda etmişti. İsa Mesih evrenin yaratıcısı olan Tanrı’ydı. Göklerdeki tahtından dünyayı kurtarmak, Tarık ve onun gibi Kendisine iman edenleri sonsuz yargıdan kurtarmak için yeryüzüne gelmişti. Ve İsa Mesih o anda Tarık’ın yüreğinin kapısını çalmaktaydı. Tarık bir karar vermek, kendisine sunulan bu armağanı minnettarlıkla kabul etmek durumundaydı. İsa Mesih, Tarık’ı çağırıyor ve bedeli ne olursa olsun Kendisini izlemesini istiyordu. Tarık bu çağrıyı kabul etmek zorundaydı.

Nedim, “Bunun çok ciddi ve önemli bir karar olduğunu anlıyorsun, değil mi Tarık? Bu konu asla hafife alınamaz. Tanrı seni bağışlar ve kurtarır, sana yepyeni –pak– bir yürek ve yepyeni bir yaşam verir. Ama O’nu içtenlikle arzu etmelisin. Daha önceki tüm dini inanışlarını ve benzeri düşünceleri terk etmelisin ve kendini sadece ve tamamen İsa Mesih’e adamalısın.”

“Evet, efendim. Bütün bunların farkındayım.”

“İsa Mesih’in çarmıhta öldüğüne gerçekten inanmalısın.”

“İnanıyorum.”

“Ve üçüncü gün, aynen Kutsal Yazılar’da bildirildiği gibi, O’nunölümden dirildiğine inanmalısın.”

“İnanıyorum, efendim.”

“İsa Mesih’in Rab olduğunu, O’nun yaşamının Kralı olduğunu vebugünden itibaren tüm yüreğinle, tüm ruhunla, tüm aklınla ve tüm gücünle O’nu sevip O’na hizmet edeceğini ağzınla ikrar

ediyor musun?”

“Evet, efendim. İnanın bana, ben hazırım. Tanrı’nın yardımına ihtiyacım olacak. İsa Mesih’in benim için amaçladığı yaşamı kendi gücümle sürdürmeyi başaramam. Ama eğer O beni kabul ediyorsa, O’nu izlemeyi çok istiyorum.”

Tarık bu söylediklerinin gerçek olduğunu yüreğinin derinlerinde biliyordu; yaşamı boyunca başka hiçbir kararından bu kadar emin olmamıştı.

Bunun hemen ardından Dalya’nın, “Ben de İsa Mesih’i izlemek istiyorum, Baba; bu sefer gerçekten” sözlerini işitmek Tarık’ı gerçekten şoke etti.

53

alya ağlamaya başlamıştı. Genç kız hıçkırıklar arasında, İsa Mesih’i izlemek ve O’na sevgi ve şükran dolu bir yüreklehizmet etmek yerine, kendi hayatının hâkimi olmaya çalışarak boşa harcadığı onca yıl için Tanrı’dan ve ailesinden bağışlanma diliyordu.

Bu olay Nedim ve eşini gözyaşlarına boğmuştu. Tarık bile duygularına hâkim olmakta zorluk çekiyordu. Anne babasının öldürüldüğü günden sonra bir daha ağlayamamıştı – daha doğrusu

ağlamamak için kendini zorlamıştı. Eğer bir an önce dua etmeye başlamazlarsa, diğerleri gibi ağlayacağını biliyordu.

Dördü birden dua etmek üzere diz çöktüler. Tarık İsa Mesih'i duayla yüreğine kabul ettikten sonra, Nedim'in önderliğinde duaya birlikte devam ettiler. Duaları bitince, Nedim Tarık'ı ve Dalya'yı sevgiyle kucakladı.

Gözyaşları dindikten sonra, Nedim onlara artık sonsuza dek Tanrı'nın ailesine ait olduklarını bildirdi. Kutsal Kitap'ta kurtuluşlarını asla kaybetmeyeceklerinin vaat edildiğini açıkladı. İsimlerinin artık Yaşam Kitabı'nda yazılı olduğunu ve öldükleri gün doğrudan cennete gideceklerini ve orada Tanrı'yla birlikte sonsuzluk boyunca yaşayacaklarını bildiren Kutsal Kitap ayetlerini gösterdi.

"İsa Mesih İbraniler 13:5 ayetinde, 'Seni asla terk etmem, seni asla bırakmam' diye bildirir. Mesih'i izleme konusunda öğreneceğiniz çok şey olduğunu biliyorum, ama merak etmeyin. Günbegün O'nun sevgisiyle büyümeye gayret edin. Her gün Kutsal Kitap okuyun. Her gün dua aracılığıyla Tanrı'yla konuşun. İmanda büyümenize yardımcı olacak sizden daha olgun ve bilge inanlılarla birlikte zaman geçirin. Ve gündelik yaşantınızda daima şu soruyu kendinize sorun: 'Bu durumda benim yerimde İsa Mesih olsaydı, ne yapardı?'"

Tarık kendisini toparlayıp sordu: "Şimdi artık günahlarım bağışlandı ve unutuldu, öyle değil mi?"

Nedim, "Kesinlikle öyle" diye yanıt verdi. "Kutsal Kitap Tanrı'nın isyanlarımızı bizden doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdığını bildirir (Mezmur 103:12). O günahlarımızı bir

dahaasla hatırlamayacaktır.”

“Yani, şimdi Tanrı’nın gözünde tamamen lekesizim, öyle mi?”

“Evet, doğru, oğlum. Kutsal Yazılar’da vaat edildiğine göre, Tanrı seni kardan daha beyaz olacak gibi yıkadı (Vahiy 7:14).

“Ve Tanrı şimdi yaptığım her şeyi, yani sadece aptalca hatalarımı değil, *her şeyi*bağışlıyor, değil mi?”

Nedim, “Evet, kesinlikle bağışlıyor, Tarık” diye karşılık verdi. “1.Yuhanna 1:9 ayetinde şöyle yazar: ‘Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi *her*kötülükten arındıracaktır.’ Ve Tanrı *“her”*diyorsa, bu her türlü günahı kapsıyor demektir.”

Tarık’ın içinin ferahladığı açıkça belli oluyordu. “Bu harika bir şey” dedi ve devam etti: “Size açıklamam gereken bazı şeyler var.”

Tarık bütün günahlarını Tanrı’ya itiraf etmişti, ama kendisine böylesine içten sevgi gösteren bu aileye de vakit geçirmeden tüm gerçeği anlatması gerektiğinin farkındaydı. Ama bunu *nasıl* yapacaktı?

Asıl isminin Tarık Cemil olmadığını ve bilgisayar danışmanlığı yapmadığını, halen birden fazla ülkenin güvenlik güçleri tarafından aranmakta olduğunu onlara nasıl anlatacaktı? Üstelik bunları itiraf ettikten sonra Dalya’yı gerçekten sevdiği ve onunla evlenmek, tüm yaşamı boyunca onu mutlu etmek istediği konusunda onları nasıl ikna edebilecekti? Kendisine öfkeleneceklerini sanıyordu. Onlara söylediği bütün bu yalanlara rağmen, aslında yalancı bir doğası olmadığı ve bütün bunları kendisinin ve Dalya’nın yaşamını korumak için yapmak zorunda

kaldığını anlamalarını nasıl bekleyebilirdi?

Nafile bir çaba gibi görünüyordu, ama yine de yapması gerekiyordu. Tarık birden İsa Mesih'in, işlemediği suçlar için ne kadar çok acı çektiğini hatırladı ve bu konuda başka bir seçeneği olmadığını anladı.

Gözlerindeki endişeyi sezinleyen Dalya, "Ne var, Tarık?" diye sordu.

Tarık, "Aslında bütün bunları nasıl anlatacağımı pek bilmiyorum ama.." diye söze başladı.

"Merak etme. Gerçek dostlarının arasındasın, Tarık."

"Biliyorum, bu da işleri daha da zorlaştırıyor."

"Efendim?"

"Lütfen benden nefret etme."

"Elbette etmem."

"Ama gurur duymadığım birtakım şeyler yapmış bulundum."

Nedim, "Bunları hepimiz yapmıştık, oğlum" dedi. "Ama biraz önce söylediğim gibi, bunların hepsi geçmişte kaldı, Tarık."

"Açıklamam gereken noktalardan biri de zaten bu; benim ismin Tarık Cemil değil. Asıl ismim Mervan Akat. Ve sizlere anlatmam gereken bir öyküm var. Öyle ki, nasıl bir sonu olacağına pek emin değilim…"

Ancak sözlerinin gerisini getirmeye fırsat bulamadı; kanyon duvarlarında bir silah sesi yankılandı ve Mervan Akat acıyla kıvranarakyere yıkıldı.

Dalya dehşetle çığlık attı. Nedim derhal arkasına dönüp kurşununnereden geldiğini anlamaya çalıştı, ardından bedenini karısına ve kızına siper etmeye çalıştı.

Bir silah sesi daha işitildi. Antik tiyatronun taş basamaklarından seken mermi, çevreye kaya parçaları ve toz saçtı.

Mervan acıyla sıkılmış dişlerinin arasından, *"Yere yatın. Kolonların arkasına!"* diye bağırdı.

Mervan tüm gücünü toplayarak Dalya'yı yakaladı ve taş basamaklardan aşağı, sahneye benzeyen platformun üzerine doğru çekti. Nedim ve eşi hemen arkalarından geliyordu. Mucize eseri henüz hiçbiri vurulmamıştı. Ama her yanlarında mermiler sekiyordu. Mervan en korktuğunu şeyin başına gelmekte olduğunu dehşetle fark etti. Sadece peşindeki caniler tarafından bulunmakla kalmamış, bu harika aileyi de onların ateş hattına sokmuştu.

Dördü birden birkaç iri kaya parçasının arkasına saklanmışlardı. Bayan Nur eşinin kollarında ağlıyordu. Dalya ise çığlık atmayı kesmiş, korkuyla titriyordu. Mervan onu sakinleştirmek istedi. O anda bunu her şeyden fazla istiyordu, ama keskin nişancıların nereden ateş ettiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Görüş açısını genişletmek amacıyla bulundukları yerden çok yavaşça uzaklaşmaya başladı, ama Dalya kolunu yakaladı.

"*Nereye gidiyorsun? Bizi burada bırakamazsın!"* diye bağırdı.

"Sizi bırakmıyorum. Sadece kaç kişi olduklarını öğrenmeye

çalışacağım.”

“*Birden fazla kişi mi var?”*

“Tahminimce öyle.”

Dalya,*“Kim onlar. Kim bu adamlar?”* diye sordu.

“Uzun bir hikâye.” Mervan iki kayanın arasındaki küçük yarıktandışarıyı gözetlemeye çalışıyordu. “Ama aradıkları siz değilsiniz. Onlar beni istiyor.”

“*Ama Tarık, neden? Ne yaptın ki?”*

“Benim ismim Mervan, Dalya. Mervan Akat. Ama sana yemin ederim ki, kötü bir şey yapmadım. Birileri beni, suçlu durumuna düşürmek için sinsice bir plan yapıyor…”

Bu kez silah çok yakınlarında patladı. Dalya yeniden çığlık attı, Mervan ise vücuduyla onu korumaya çalıştı.

Artık orada kalamazdı. Kendi güvenlikleri için Nur ailesinden ayrılmak zorundaydı. Lemieux, Goddard ve adamlarını bu çok değerverdiği ve sevdiği aileden uzaklaştırması gerekiyordu. Oysa güçlükleyürüyebiliyordu. Sol bacağı acıyla zonkluyordu. Kot pantolonunun kanla kaplanmış olduğunu fark etti. Dalya da yarasına bakıyordu, birden kızın bayılmak üzere olduğunu fark etti.

Onu kollarında sıkıca tutarak, “Merak etme, bir şey yok” dedi. “Bana bir şey olmayacak. Ama şimdi beni dinlemelisin, Dalya. Beniduyuyor musun?”

Dalya'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Şoka girmek üzereydi.

54

ervan yeniden fısıldadı: "Beni duyuyor musun, Dalya?" Bu arada kanamayı durdurmak için cebinden çıkardığı birmendille bacağını sıkmaya çalışıyordu. Dalya nihayet gözlerini kanamakta olanyarasından kaldırıp, evet anlamında başını salladı.

Tarık süratle konuşmaya başladı. "Çok iyi, şimdi dikkatle beni dinle. Bu adamlar benim için geldiler, senin ya da ailenin peşinde değiller. Ama inan bana, beni korumak için herhangi bir şey yaparsan hiç düşünmeden seni de öldürürler. Onlar birer katil Dalya. Onlar kadınları ve çocukları öldürdü ve arkalarında Monte Carlo'dan Kazablanka'ya uzanan kanlı bir iz bıraktılar. Ben onların gizli planlarını ortaya çıkardım ve onları durdurmaya çalıştım. Şimdi ise benide sonsuza dek susturmak için peşimden gelip buldular. Beni anlayabiliyor musun?"

Dalya korkuyla titrerken, başıyla evet dedi.

"Öykünün geri kalan kısmını sana daha sonra anlatırım. Şimdi derhal buradan uzaklaşmam lazım; onları sizden uzaklaştırmalıyım,aksi takdirde…"

Dalya kolunu sıkıca tutarak, "Hayır" diye bağırdı. "Babam ve ben…"

Aniden açılan bir makineli tüfek ateşi sözlerini kesti.

Tartışacak zaman yoktu. Mervan ya şimdi ya da asla diye düşündü. Dalya'yı kendine doğru çekip sevgiyle öptü ve ardından sahnenin solundaki kulis tüneline doğru hamle yapıp yukarı tırmanmaya başladı. Bu sırada yeniden başlayan silah seslerinin arasından Dalyave annesinin bağırışlarını duyabiliyordu.

Kısa bir dua ederek, Tanrı'ya Nur ailesini koruması için yalvardı.Ardından basamakları hızla ve zikzak yaparak çıktı ve kendini antiktiyatronun üst kısmında yer alan kayaya oyulmuş eski mağara mezarlardan birinin girişine attı. Mervan farklı yönlerden gelen birden fazla silah sesinden, aşağıda en az 4-5 keskin nişancı olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama sayıları daha da fazla olabilirdi, hatta takviyekuvvetin gelmesi bile olasılık dâhilindeydi.

İçerinin karanlığı ve bulunduğu yükseklik nedeniyle çevreyi rahatlıkla gözetleme imkânına sahip olmuştu. Nur ailesinin sahnenin çevresindeki başka bir kulis tüneline doğru sürünerek gitmeye çalıştığını fark etti. Tek umudu onların daha güvenli bir yere kaçabilmeleriydi. Ama gerçekte onlar da muhtemelen öldürüleceklerdi. Lemieux ve Goddard susturmak amacıyla Rana ve ev arkadaşını göz kırpmadan öldürmüşlerdi, öyle değil mi?

Birden açık alanda ellerinde makineli tüfekler olan birkaç adamınantik tiyatroya doğru koşmakta olduklarını gördü. Kısa ve sık atışlarla onu yerinde tutmaya çalışıyorlar ve bu arada hızla ona doğru yaklaşıyorlardı.

Mervan bir kaçış yolu aradı. Sol tarafında kaçacak hiçbir yer yoktu. Ama sağ tarafta ince bir ışık huzmesi içeri doğru süzülüyordu. Bacağındaki sancı artmıştı, buna rağmen ışığın geldiği yöne doğru yürüdü ve bir çıkış buldu. Bu çıkıştan dar bir patikayla dağın içine oyulmuş diğer mağaralara ve kaya mezarlara

gidiliyordu.

Ayak seslerinin hızla kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu duyan Mervan, kayaya tutunarak elinden geldiğince hızlı ve dikkatlice patikayı izlemeye başladı. Ayağı kaysa 18-20 metre aşağıdaki kayaların üzerine düşebilirdi. Patika iki bin yıldır maruz kaldığı kumfırtınaları nedeniyle iyice aşınmış ve kayganlaşmıştı.

Mervan bir sonraki mağaraya ulaşmayı başardı. Orada birkaç dakika durarak soluklandı ve sinirlerinin yatışmasını bekledi. Mağaranın içinin karanlık olması ve gölgelerin kendisini saklaması nedeniyle dışarıdan fark edilmesi oldukça zordu, buna karşın kendisi etrafı rahatlıkla gözetleyebiliyordu. Üstelik aşağıda olan biteni de görme imkânı vardı. Dışarı baktığında en az üç adamın kanyonun öte yanında, tam karşısındaki mağaralara mevzilenmekte olduklarınıgördü. Daha ne kadar yürüyebileceğinden emin değildi, koşmaksa bu durumda kendisi için söz konusu bile olamazdı.

“*Mervan Akat, çevreniz sarılmış durumda!”*diye gürleyen ses antik kentin duvarlarında yankılandı. *“Cinayet suçuyla aranıyorsunuz. Yavaşça dışarı çıkın. Kollarınızı başınızın üzerinde tutun. Size zarar vermeyeceğiz.”*

Mervan bu sesi tanıyordu – Lemieux’ye aitti. Ünlü Fransız müfettiş Monte Carlo’daki olayların ardından birkaç medya kanalına demeç vermişti. Adamın tekdüze ve küçümseyici sesi Mervan’ın beynine işlemişti. Ama Mervan, Lemieux’ye hiçbir surette teslim olmayı düşünmüyordu. Bunu yapmak yaşamını yitirmek anlamına geliyordu. Bundan kuşkusu yoktu.

Mervan mağaranın gölgesinde saklanarak, cebindeki uydu

telefonunu aradı. Belki de Rami'ye ulaşabilirdi. Küçük kardeşinin o an için yapabileceği pek fazla bir şey olmasa da, en azından yakında başına geleceklere dair bilgisi olurdu. Ama telefonu yanına almamıştı. Mervan onu bavulunun içinde Nur'ların evinde bıraktığını hatırladı. *Böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti?* Kendi kendine kızdı.

Telefonun yerine cebinde birkaç adet marihuanalı sigara ve bir kutu kibrit buldu. Mervan başını salladı. Sigaraların görüntüsü bile kendisini tiksindirmişti. *Bu nasıl olmuştu? İsa Mesih yaşamını bu kadar hızla ve hiç beklemediği şekillerde değiştirmeye mi başlamıştı?* Bu konuda kesin bir fikri yoktu, ama bilmek neye yarardı ki! Çokyakında zaten İsa Mesih'le karşılaşacak değil miydi? O zaman kendisine sorabilirdi.

Mervan sigaraları fırlatıp attı. Sonra mağaranın arkasına doğru giderek bir kibrit çaktı. Yerde bir kola şişesi ve oraya buraya dağılmış şekerleme ambalajları vardı. Belli ki küçük çocuklar burayı gizli yerleri olarak kullanıyorlardı. Kibrit tükenmişti; neredeyse parmağı yanıyordu.

Lemieux yeniden bağırdı: *"Mervan Akat, bu size son uyarıdır!"*Ama bu kez sesi çok daha yakından geliyordu. Fransız müfettiş artık aşağılarda, antik tiyatronun içinde ya da çevresinde değildi. Belli ki çok yakınlardaki mağaraların birindeydi. *"Dışarı çıkın, aksi takdirdegörüldüğünüz anda vurulacaksınız. Bir yere kaçamazsınız. On saniye süreniz var."*

Mervan bu tehdide kulak asmadı.

"*On... dokuz… sekiz…"*

Mervan bir kibrit daha yakarak mağaranın arka kısmını araştırmaya başladı.

“*Yedi…altı…*”

AmaLemieux haklıydı. Kaçacak ne başka bir yer, ne de zaman vardı.

“*Beş… dört…*”

Mervan kibriti söndürdü. Topallayarak mağaranın ağzındaki iricebir kayanın arkasına gitti ve yere çömeldi. Bacağındaki yaranın müthiş acısıyla dişlerini sıkarak beklemeye koyuldu. Olacaklar konusunda hayale kapılmıyordu. Ama mücadele etmeden teslim olmaya niyeti de yoktu. En azından bu kadarından emindi.

55

ç… iki… bir… anlaşıldı, Mervan Akat, size verilen fırsatı kullanmadınız…”

Lemieux’nün adamlarından ikisi ellerindeki makinelilerle ateş ederek içeri daldılar. Mağaranın içini birden ateş ve duman kaplamıştı. Mermiler arka duvarda uçuşuyordu. Mervan kayanın arkasında kendini yere iyice yapıştırmış, sonunun gelmesini

bekliyordu. Ama beklediği başına gelmedi.

Mermisi tükenen adamlardan birisi silahını doldururken, "*Neredeo?*" diye bağırdı.

Diğeri de silahını doldurmaya çalışırken, "*Hiçbir fikrim yok*" diyeyanıt verdi.

Eline önemli bir fırsat geçtiğini fark eden Mervan içgüdüleriyle hareket etti. Adamlardan biri kayanın yanına yaklaştığında onu bacağından yakaladı ve kendine doğru çekti. Dengesini kaybeden adam bağırarak yere yıkıldı.

Mervan, adam kendine gelmeden silahını alıp kafasına vurarak onu etkisiz hale getirdi. Sonra hemen arkasına dönüp iki el ateş ederek diğer adamı da silahını doldurmaya fırsat kalmadan yere yıktı.

Bir anda hem bir silaha, hem de ilk hamleyi yapma önceliğine sahip olmuştu ve bunların hepsi birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Mervan yanında yatmakta olan adamın nabzını kontrol etti. Adamın yüzünden ve başından kan akıyordu. Karanlıkta görebildiği kadarıyla burnu kırılmıştı ve beyin sarsıntısı geçiriyordu, ama hâlâ nefes alıyordu. Yani adam yaşayacaktı.

Mervan yerde acıyla kıvranan diğer adamın yanına doğru gitti. Eğer bu olay bir gün önce gerçekleşmiş olsaydı, Mervan adamın kafasına bir kurşun sıkarak oracıkta işini bitirirdi. Oysa şu anda bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Şimdi elinden gelseydi,yaşaması için ona tıbbi yardım yapardı. Adamı sesini çıkarmaması için uyardı. Bu tehdidi işe yaramıştı, adamın sesi kesildi.

Mervan, *şimdi ne olacağını* merak ediyordu. Dışarıda Lemieux dâhil en azından 3-4 adam daha vardı.

Lemieux bağırdı: “Ne oldu? Onu öldürebildiniz mi?”

Mervan, *“Hayır, henüz değil”* diye bağırdı.

Mervan bunun ardından hiç düşünmeden, makineliyi omzuna astıve süratle mağaradan dışarı fırladı. Sarp kayalıklara sıkıca tutunarakelinden geldiğince dikkatle ve hızla, uçurumun kenarında yürümeyebaşladı. Az ötesinde dağın tepesine çıkan kayaya oyulmuş basamaklar vardı.

Her yanında makineli tüfek atışları yankılanıyordu. Kalbi neredeyse ağzına gelecekti. Beyni zonkluyordu. Dizine saplanan kurşunyüzünden bacağı müthiş sancıyordu. Ama Mervan yapması gerekenigayet iyi biliyordu. Lemieux ve adamlarını Dalya ve ailesinden mümkün olduğu kadar uzaklaştırmaya çalışması gerekiyordu.

O ana dek şansı iyi gitmişti. Mervan sağır edici yaylım ateşi altında hedefi şaşırtmak için oradan oraya hamle yaparak, taş basamakların tepesine yaklaşmayı başarmıştı. Ama tam tepeye vardığı anda sağ omzunda keskin bir acı hissetti. Yediği merminin şiddetiyleyüzüstü yere yıkıldı; nefesi kesilmişti.

Mervan acıyla kıvranırken, bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. Eliyle yarasını yokladı, sol eli bir anda kana bulanmıştı. Çevredesaklanacak bir yer ararken, yakında bir yerde kayalıklar gördü ve oraya ulaşmaya çalıştı. Ancak biraz gerisinde kayadan yukarı doğru tırmanan adamların bağrışlarını duydu.

Mervan son anda sırtüstü dönerek silahını onlara doğrulttu ve üçel

ateş etti. Kendisini öldürmeye gelen adamlardan ikisini daha vurmuştu. Adamlardan biri sırtüstü yere düştü; Mervan onun uçurumdan aşağı yuvarlandığını işitti. Diğeri ise Mervan'ın hemen önünde yere yıkıldı. Hareket etmiyor, konuşmuyordu. Orada öylece yatıyordu. Mervan'ı midesi bulandı. O kimseyi öldürmek, zarar vermek istememişti. Bu bir meşru müdafaa sayılırdı – öyle değil mi? Kişinin kendisini öldürülmekten koruması elbette normaldi, değil mi?

Daha çok adamın geleceğini biliyordu. Çok yakında ona ulaşırlardı. Mervan büyük güçlüklerle santim santim ilerleyerek ilerideki kayalıklara ulaştı ve siper alıp beklemeye başladı. Birden, aşağıda bir yerlerde bir gürültü işitti. Uzaktan gelen siren seslerini bile duyabiliyordu. Ama bu sesler yakınlaşmak yerine gittikçe uzaklaşıyordu. Mervan gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Etrafı bulanık görmeye başlamıştı. Şoka girmek üzere olduğunu biliyor, ama bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Bir an için her şey karardı; kendinden geçmişti. Kendine geldiğinde ise ne kadar baygın kaldığını anlamaya çalışıyordu. Kalbi neredeyse duracak gibi oldu. Marcel Lemieux üç metre ötesinde, elinde susturucu takılmış bir silahı başına doğrultmuş duruyordu.

Mervan bir an bile düşünmedi. Elinde tuttuğu AK-47'yi sıkıca kavrayıp tetiği çekti. Ama hiçbir şey olmadı. Tetiği tekrar asıldı, ama yine hiçbir şey olmadı. Ya silah tutukluk yapmıştı, ya da cephanesi bitmişti. Her iki durumda da işi bitmiş sayılırdı. Bacağındaki veomzundaki yara kanamaya devam ediyordu. Güçlükle nefes alıyor ve ayık kalmaya çalışıyordu. Kendini savunacak silahı yoktu ve onuöldürmek isteyen kişi tarafından köşeye sıkıştırılmıştı.

Lemieux, “Neler görüyorum! Siz şu ünlü Mervan Akat olmalısınız.”

Mervan bir şey söylemedi. Lemieux ise konuşmaya devam etti.

“Silahınızı niçin yere bırakmıyorsunuz, Bay Akat? Böylelikle birçılgınlık yapmamış olursunuz?”

Mervan söyleneni yaptı.

Lemieux, “Çok iyi, şimdi konuşabiliriz” dedi.

Mervan, “*Konuşmak mı? Siz konuşmak mı istiyordunuz?”* diye sordu. “Pekâlâ, konuşalım o zaman. Bunu neden yaptınız müfettiş? Niçin Claudette ile güç birliği yapıp Refik Remzi’yi, biricik kızını ve önünüze çıkan herkesi öldürdünüz? Oysa suçlularla işbirliği yapmakyerine, onları yakalamak için yemin etmemiş miydiniz?”

Lemieux güldü. “Sizin gibilere açıklama yapmak zorunda değilim, Bay Akat.”

Ama Mervan sorusundan vazgeçmiyordu. “Bana çektirdiğiniz bunca şeyden sonra, beni öldürmeden önce bunları bilmeyi hak ediyorum, öyle değil mi?”

Lemieux tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“*Size* çektirdiklerim mi?” diye tısladı. “Şaka ediyorsunuz herhalde? Siz bir budalasınız, Mervan Akat. Yoluma hiç çıkmamalıydınız.Mükemmel bir planım, kusursuzca kurgulanmış bir hikâyem vardı. Soruşturmayı yürüten müfettişten kim kuşkulanabilirdi ki? Siz ortaya çıkana dek kimse de kuşkulanmıyordu.”

Mervan, “Er geç yakalanacaksınız, Lemieux” dedi.

Lemieux ise, “Göreceğiz” diye yanıt verdi.

Lemieux bunları söyler söylemez, iki adamı daha yukarı tırmanıpellerindeki silahlarla Mervan’ın çevresini kuşattı.

56

ervan, “Kardeşim Rami de benim bildiğim her şeyi biliyor. Adamlarımız şu anda Brezilya’da Claudette Remzi’yi arıyorlar. Onu bulduklarında, sizin işiniz de bitmiş olacak” dedi.

Lemieux, “Kardeşiniz şu anda hapiste. Claudette ise saklanıyor. Aslında işi bitmiş olan sadece sizsiniz, Bay Akat” dedi.

“Size inanmıyorum…”

“*Susun!*Yeter! Sizi yeterince dinledim, Mervan Akat. Şimdi yüzüstü yatıp ellerinizi arkanızda kavuşturun.”

Mervan, “*Hayır*” diye itiraz etti.

Lemieux, “Şimdi” diye emretti.

“Beni arkadan vurmanıza izin vermemi mi bekliyorsunuz? Bunuunutun müfettiş.”

Sinirlenen Lemieux adamlarından birine başıyla işaret etti. AdamMervan'ı defalarca tekmeledi, sonra da ayağıyla iteleyerek yüzüstü yatırdı. Mervan acıyla inledi. Zorlukla nefes alabiliyordu. Dua etmeye çalıştı. Sonunun geldiğinin farkındaydı. Ama sözcükler ağzından çıkamıyordu.

Lemieux şimdi Mervan'ın tam arkasında duruyordu, elindeki silahı ise Mervan'ın başının arkasına doğrultmuştu.

“Elveda Bay Akat. Cehennemde görüşürüz” dedi.

Mervan arkaya doğru baktı ve Lemieux'nün tetiği çekmek üzere olduğunu gördü.

Ama aniden büyük bir gürültü koptu ve şiddetli bir rüzgâr dağın tepesinde büyük bir toz bulutunu havalandırdı. Herkes başını çeviripbaktı; içinde Jean-Claude Goddard ve Rami Akat'ı taşıyan jet helikopter tepeye doğru yaklaşmaktaydı.

Goddard helikopterin hoparlöründen şöyle bağırıyordu: *“Silahınızı bırakın müfettiş Lemieux. Herkes silahlarını bıraksın! Her şeyi biliyorum, müfettiş. Adamlarım Claudette Remzi'yi Sao Paolo'da sorguya çektiler ve o da her şeyi itiraf etti. Şantaj ve cinayetlerdeki rolünüzü biliyoruz. Suçu Mervan Akat'ın üzerine atmaya çalıştığınızı da biliyoruz. Rana Favaz ve ev arkadaşını Kazablanka'da öldürdüğünüzü kanıtlayan balistik raporları elimizde. Her şey bitti, müfettiş.Şimdi silahlarınızı yere bırakırsanız kimse zarar görmez.”*

Lemieux'nün adamları silahlarını yere bırakıp kollarını kaldırdılar. Ama Lemieux bunu yapmaya yanaşmadı. İlk başta gözlerini tozbulutundan korumaya çalıştı, ama Goddard silahını derhal yere

atmasını tekrarlayınca, Lemieux helikoptere doğru ateş etmeye başladı.

Pilot ateş hattının dışında kalabilmek için helikopteri ilk önce sola, sonra sağa doğru yatırdı, ardından da hemen üzerilerinde dairelerçizerek dönmeye başladı. Ama bunlar Lemieux'yü tüm cephanesini helikoptere ateş etmek için kullanmaktan vazgeçirmedi. Mermilerden biri ön cama isabet ederek camın parçalanmasına ve helikopterin geçici olarak dengesini kaybetmesine neden oldu. Pilot helikopteri dağa çarpmaktan son anda kurtardı, ardından yükselmek zorunda kaldı. Bu arada Lemieux silahını yeniden doldurmaya çalışıyordu.

Mervan bir kez daha eline bir fırsat geçtiğini fark etti. Bir anda tüm ağrı ve sızılarını unuttu. Tek düşünebildiği, Dalya ve ailesiyle kendisini kurtarmaya gelen kardeşi Rami idi. Mervan hızla ayağa kalktı ve Lemieux'nün üzerine atladı. Lemieux'nün elinde tuttuğu silah yere düşerek kayalıklardan aşağıya doğru yuvarlandı. Mervan adamın suratını ve karnını yumruklamaya başladı. Ama Lemieux kendini toparlayıp bütün gücüyle ayağıyla Mervan'ın yaralı dizine vurdu. Mervan acıyla haykırarak yere yıkıldı. Bu arada Lemieux onun üzerine çıkmış, elleriyle gırtlağını sıkmaya başlamıştı.

Bu arada Lemieux'nün adamlarından biri silahını yerden almayayeltendi, ama duyulan üç el silah sesiyle yere yıkıldı. Silah seslerineşaşıran Lemieux arkasına bakıp kimin ateş ettiğini anlamaya çalıştı.Mervan da aynı şeyi yapıyordu. Ateş eden Goddard idi ve elindeki uzun namlulu silah Lemieux'nün başına doğrultulmuştu.

Lemieux'nün bu bir anlık şaşkınlığından yaralanan Mervan diziyle adamın kasıklarına şiddetli bir tekme atarak onun elinden kurtuldu.

Şimdi durum tersine dönmüştü. Mervan Lemieux'yü arkadan yakalayıp yüzüstü yere çaldı ve Lübnan Ordusu'nda öğrendiği bir dövüş tekniğini kullanarak diziyle sırtına bastırdı. Lemieux'yü etkisiz hale getirmişti. Müfettiş kıpırdayamıyordu. Mervan onu istediği pozisyona soktuktan sonra, elleriyle boynunu sıkıca kavradı ve sıkmaya başladı.

Lemieux nefes almaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Müfettişin yüzü ilk önce kızardı, ardından morarmaya başladı, ama Mervan durmuyordu.

"*Mervan, hayır. Yapma lütfen!*"

Mervan afalladı. Bu Dalya'nın sesiydi.

Dalya gözleri ağlamaktan kızarmış, yavaşça ona doğru yaklaşmaktaydı.

"*Mervan, lütfen, bu yaptığın doğru değil*" diye haykırdı.

Bu sırada helikopter dağın tepesine inmişti. Rami hemen dışarı çıkıp ilk önce Dalya'nın yanına koştu. Çok geçmeden Nedim ve Bayan Nur da oraya geldiler.

Bu arada Goddard adamların ellerini kelepçeleyip helikoptere bindirdi. Ardından Mervan'a doğru yürüdü.

Goddard, "Bu adamın yaşamının sonuna dek hapiste kalacağını size garanti ederim, Bay Akat" diye konuştu. "Sadece bu yaptıkları için değil, işlemiş olduğu bütün suçlar için. Bunu kendime bir görev sayıyorum ve bu konuda size söz veriyorum."

Mervan'ın kalbi delice atıyordu. Elleri hâlâ Lemieux'nün

boğazındaydı; adamsa bilincini kaybetmeye başlamıştı. Mervan ilkönce kardeşine, ardından Nur'lara ve daha sonra Dalya'nın gözlerinin içine baktı. Dalya konuşmuyordu, ama gözleriyle doğru olanı yapmasıiçin kendisine yalvarıyordu.

Mervan da doğru olanı yaptı.

Ellerini gevşetti, ayağa kalktı ve Lemieux'yü Goddard'a teslim etti. Bunu yaptığı anda Dalya koşarak kollarına atıldı.

Mervan'ın gelecekte öğrenmesi gereken, aynı zamanda eski öğrendiklerinden unutması gereken o kadar çok şey vardı ki. Dalya veailesine ve kardeşi Rami'ye anlatacak çok şey vardı. Onların da kendisine anlatacak çok şeyleri olmalıydı. Ama her şeyden önemlisi, Nedim'in haklı olduğunun farkına vardı. O artık yepyeni bir insandı. Artık yeni bir yaşamı vardı. Bu yeni yaşamı günbegün Mesih'in sevgisiyle geçirmesi ve imanda büyümesi gerekecekti. Korkunç olaylara tanık olmuştu. Ama şimdi muhteşem bir sevgiye –Rab'bi ve Kurtarıcısı olan İsa Mesih'in sevgisine– tanıklık ediyordu

Mervan Akat geleceğin kendisi için neler getireceğini bilmiyordu. Rab İsa Mesih'i gerektiği gibi nasıl izleyecekti ve Dalya'ya hak ettiği sevgiyi nasıl verecekti tam olarak bilemiyordu. Ama bir şeyden emindi: Bütün bunları yapmaya bir an önce başlamayı büyük birsabırsızlıkla bekliyordu.

SON

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

yazar olarak beğendiniz mi? Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.

Türkiye'de Kilise Adresleri